

БЕСТСЕЛЪР № 1 ОТ АВТОРА НА ТРЕЙНСПОТИНГ

ЪРВИН УЕЛШ
ЕКСТАЗИ

КРОТАЛ

ЪРВИН УЕЛШ
ЕКСТАЗИ
ТРИ РОЗОВИ РЕЙВ РОМАНА

Превод: Веселин Иванчев

chitanka.info

Най-доброто, което се е случвало от десетилетия в британската проза.

„Сънди Таймс“

Уелш е безспорният лидер на новата вълна в британската литература.

„Обзървър“

Светът на Уелш е груб, долнопробен и брутален, но също брилянтен, забавен и пропит от своеобразен пънк морал.

„Сънди Експрес“

Жаргонният стил и необузданата любов са по-впечатляващи от всякога.

„Арена“

Трите истории „Sex'n Drugs'n'Dance Music“ ще донесат върховно удоволствие на тълпите почитатели на шотландския автор.

„Веню“

Човек може да се наслади на толкова много, дори отблъскващите фантазии непреодолимо привличат... Талантът на Уелш е извън всякакво съмнение.

„Емпайър“

Уелш е най-атраактивният прозаик на нашето поколение.

„Керанг“

Гарантира трескава възбуда... Уелш доказва талант да борави с теми, които другите отбягват и демонстрира ловък, вулгарен и забавен стил.

„Космополитън“

Ървин Уелш разделя времето си между Амстердам, Лондон и Шотландия. Първият му роман „Трейнспотинг“ излиза през 1993. Впоследствие по него се създават театрална постановка и филм, които се радват на огромен успех. В класацията „Уотърстоун“ за най-добрите книги на двадесети век „Трейнспотинг“ е под №10. Следват сборник разкази „Есид Хаус“ (1994) — адаптирани за телевизията и киното, романът „Кошмарите на марабуто“ (1995) и три новели под общо заглавие „Екстази“ (1996).

На Синди Макнеър

ECSTASY /ЕКСТАЗИ/:

1) екстаз

2)

МДМА

—

*метидендиоксиметаамфетамин, амфетаминово
производно $C_{11}H_{15}NO_2$, което премахва
задръжките и се е използвало в психотерапията
до забраната му през 1985 в САЩ.*

*Казват, че смъртта убива, но не смъртта
го прави. Скуката и безразличието са нашите
убийци.*

„Искам още“, Иги

Поп

Екстаз, любов и още за Ан, моите приятели и семейството ми, както и за всички свестни хора — сами се досещате, за кого става дума.

Благодаря на Робин от издателството за усърдието и помощта.

Благодаря на: Пауло за редките записи на Марвин Гей, особено за „Парче глина“; на Тони за евротехното; на Джанет и Трейси за готината „хаус“ музика, на Дино и Франк за приятната компания. Благодарност на Антоанет за стереоуредбата и на Бернард за квартирата.

С много любов на всички тайфи в Единбург, Глазгоу, Амстердам, Лондон, Манчестър, Нюкасл, Ню Йорк, Сан Франциско и Мюнхен.

Само „Хибс“!!!

Чао:

Ваш Ървин

**ЛОРЕЙН ОТИВА В ЛИВИНГСТЪН
РЕЙВ И РОЗОВ РОМАН**

На Деби Донован и Гари Дън

1. БОНБОНИТЕ НА РЕБЕКА

Ребека Наваро седеше в просторната си оранжерия и гледаше навън към окъпаната в слънце, свежа градина. Пърки бе застанал в другия край до старата, каменна ограда и подкастряше розовите храсти. Съвсем малко ѝ трябваше, за да се увери, че по лицето му е изписана добре познатата смръщена физиономия на прекалена заетост, но слънцето светеше ярко през прозореца, право в очите ѝ. Тя се чувстваше отмаляла, сънлива и напълно разтворена в жегата. Отдавайки ѝ се, тя позволи на масивния ръкопис да се изплъзне от ръцете ѝ и с тежко тупване да се приземи на стъклената масичка за кафе. На първа страница се четеше:

БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

(ПРЕДВИКТОРИАНСКИ ЛЮБОВЕН РОМАН — МИС МЕЙ №14)

Пропълзя тъмен облак, който заплашваше да отнеме магическата сила на слънцето над Ребека. Тя се възползва от възможността да се мерне в потъмнялото стъкло на междинната врата. Това, което видя предизвика кратък спазъм на самоненавист, преди да се извърне от профил в анфас и да засмуче навътре бузите си. Новият ѝ образ до такава степен заличи всяка следа от предишния, отразяваш провисналата по челюстта ѝ плът, че тя реши за напълно справедливо да се възнагради с нещо дребно.

Пърки беше напълно унесен в ролята си на градинар или поне се правеше на такъв. Семейство Наваро беше наело човек, които да се грижи за градината и той пое своите задължения съвсем съвестно и професионално, но Пърки все намираше повод да се измъкна навън и да се погрижи за цветята. Твърдеше, че това му помага да мисли. Цял

живот Ребека се опитваше, но не можеше да си представи за какво би могъл да мисли съпругът ѝ.

Независимо от самовглъбението на Пърки, Ребека се пресегна доста предпазливо и крадешком към бонбоньерата. Тя повдигна горния пласт и измъкна изпод него два бонбона с пълнеж от ром. Бързо ги напъха в устата си и почти припадайки от гаденето, започна бясно да ги дъвче. Номерът бе да ги глътне колкото се може по-бързо. По този начин се създаваше усещането, че тялото може да бъде измамено, подлъгано да преработи калориите наведнъж, пропускайки заедно двете незначителни части.

Самоизмамата не удържа, когато невъзможната до прилошаване сладост удари стомаха ѝ. Тя буквално усещаше как тялото ѝ бавно агонизира, докато преработва отвратителните отрови като нашепва целия набор калории и токсини, преди да ги разпредели към онези места, на които биха нанесли най-сериозни поражения.

В началото си помисли, че изпитва едно от обичайните си неразположения, но скоро я почувства — мъчителната, непоносима болка. Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае първо възможността това да се случи и после да приеме случилото се, което очевидно надхвърляше обичайното. Не можеше да си поеме дъх, когато ушите ѝ задрънчаха и всичко наоколо се завъртя. Ребека тежко тупна от стола си на пода на парника, хващайки се за гърлото, лицето ѝ се изкриви, а от устата се разпръсна смес от шоколад и слюнка.

На метри от нея Пърки продължаваше да подрязва розите. „Поливане им трябва на клетниците“ — мислеше си той. С ъгълчето на окото мерна, че нещо се гърчи на пода в парника...

2. ЯСМИН ОТИВА В ЙЕОВИЛ

Ивон Крофт взе книгата „Ясмин отива в Йеовил“ от Ребека Наваро. Беше се присмивала на пристрастеността на майка си към тази розова серия известна като „Мис Мей — предвикториански романи“, но не можеше да се отдели от тази книга. Струваше ѝ се, че понякога зависимостта ѝ от това четиво приема плашещи размери. Ивон зае поза „лотос“ в големия си плетен стол, който заедно с единичното легло, дървения гардероб, шкафа̀т с чекмеджета и малката мивка бе от малкото мебели в тясната право̀гълна стая в общежитието за медицински сестри към болницата „Сейнт Хъбин“ в Лондон.

Тя жадно поглъщаше последните две страници на книгата, в която конкретната любовна история достигаше своя връх. Ивон Крофт знаеше какво ще се случи. Знаеше, че ловката сватовница Мис Мей, която се появява в различни превъплъщения във всеки роман на Ребека Наваро, ще изобличи Сър Редни де Морни като долен прелъстител, и че чувствителната, страстна и непокорна Ясмин Делакор ще се върне при своята истинска любов, блестящия Том Резник, точно както се случва и в предишния роман на Ребека Наваро „Луси отива в Ливърпул“. Там пък прекрасната героиня бива спасена след отвличане на контрабандистки кораб. Блестящият Куентин Хамънд, работещ за компанията „Ийст Индия“, изтръгва бялата робиня от лапите на злия Милбърн Д'Арси.

Въпреки това Ивон четеше с ентузиазъм, отнесена в света на любовната мелодрама — свят, в който няма осемчасови смени в старческото отделение, където трябва да се грижиш за разлагащите се тела на хора, които не могат да сдържат естествените си нужди, смаляващи се, задъхващи се, крехки изкривени пародии на самите себе си, пред прага на смъртта.

* * *

Страница 224

Том Резник летеше върху коня си като вихър. Знаеше, че вярната му кобила изпитва невероятни болки, и че рискува Миднайт да окуцее, ако продължава да форсира благородното животно с този бесен устрем. И за какво бе всичко това? С натежало сърце, Том осъзна, че никога не ще успее да стигне до Бронди Хол преди Ясмин и презреният Сър Родни де Морни да встъпят в священ съюз. Тя, неговият прекрасен ангел, не знаеше за намеренията на този измамник да присвои богатството ѝ, превръщайки я в своя затворничка и любовница.

На бала Сър Родни беше спокоен и весел. Ясмин никога не бе изглеждала по-прекрасна. Тази нощ той щеше да отнеме честта ѝ и — о — как щеше да се наслаждава на последната съпротива на своята вироглава кобилка. Лорд Бюмонт бе застанал до своя приятел.

— Бъдещата ти съпруга е истинско съкровище. Ако съм честен с теб, Родни, трябва да призная, че никога не съм си представял, че ще спечелиш сърцето ѝ, защото бях убеден, че тя мисли и двама ни за много повърхностни.

— Никога не подценявай ловеца у мен, приятелю — усмихна се Сър Родни. — Твърде опитен спортсмен съм, за да преследвам плячката си от твърде близо. Просто се отдръпнах и изчаках да се появи идеалната ситуация, за да нанесе смъртоносния си удар.

— Изпращайки в чужбина неудобния Резник, бас държа.

Сър Родни повдигна вежда и снижи глас:

— Моля те, приятелю, бъди малко по-дискретен — каза той и хвърли бърз поглед наоколо. Когато се увери, че никой не ги е чул заради шума от оркестъра, които свиреше валс, продължи: — Да, аз уредих неочакваната заповед за заминаването му в Белгия със Съсекския полк. Надявам се, че докато си приказваме сега стрелците на Наполеон вече са изпратили този нещастник в ада.

— Много правилно — усмихна се Бюмонт, — тъй като Лейди Ясмин, за жалост, не демонстрира необходимото за една светска дама поведение. Когато заедно я посетихме, изобщо не прояви никакъв свян и дори не се опита да прикрие загрижеността си за някакъв голтак, който дори не може да мечтае за добро положение в обществото.

— Да, Бюмонт, макар проявите на невъздържаност да са част от чара на младите девизи, все пак смятам, че би трябвало да бъдат

пречупвани и превръщани във верни съпруги. Точно това възнамерявам да извърша тази нощ!

Сър Родни обаче не знаеше, че зад кадифената завеса се крие една стара мома с внушителен ръст. Мис Мей беше чула всичко. Тя се измъкна от скривалището си и се смеси с гостите, оставяйки го с мислите му за Ясмин. Тази нощ щеше...

* * *

Похлопване по вратата откъсна Ивон от книгата. Беше приятелката ѝ Лорейн Гилесби.

— Нощна смяна ли си, Ивон? — усмихна се Лорейн.

Странна усмивка, помисли си Ивон, сякаш винаги е насочена към нещо извън теб. Понякога, когато тази усмивка се появяваше, Лорейн сякаш не беше същата.

— Да бе, кофти късмет. Шибаната му сестра Брус. Скапана стара чанта, е това е тя.

— Трябва да видиш оная, сестра Пател... с нейното непрестанно кудкудякане — каза Лорейн и гнусливо се сви. — Ще и-и-деш да смениш чаршафите и като свършиш ще и-и-деш да занесеш лекарствата, и като свършиш ще и-и-деш да измериш температурите, и като свършиш ще и-и-деш...

— Да-а-а... сестра Пател. Хич не е стока за мирисане.

— Ивон, става ли да спретна по чайче, а?

— Ъхъ, прощавай... нали ще се заемеш с чайника, Лорейн? Тъпа необщителна крава съм аз, ама нека да си довърша книжката.

Лорейн отиде до мивката зад Ивон, напълни чайника и го сложи да завира. По пътя мина зад приятелката си, наведе се над нея и вдъхна с ноздри от аромата на шампоана и парфюма на Ивон. Улови се как потрива между палеца и показалеца си лъскавата руса коса на Ивон.

— Божичко, Ивон, косата ти е станала наистина прекрасна. Какъв шампоан използваш?

— Някакъв от тия „Шварцкопф“ — каза тя. — Добре ли е?

— Ъхъ — отвърна Лорейн, усещайки как гърлото ѝ неочаквано пресъхва. — Харесва ми.

После се върна обратно и изключи чайника.

— Ще купонясаме ли довечера? — попита Ивон.

— Как не. Знаеш, че съм винаги „за“ — усмихна се Лорейн.

3. ТЕЛАТА НА ФРЕДИ

Нищо не му го надървяше на Фреди така, както гледката на вдървено тяло.

— Малко ми е терсене за тази — обясни Глен, санитар в патоанатомията, докато буташе количката с тялото към моргата.

Фреди едвам успя да сдържи дишането си равномерно. Той огледа тялото.

— Била е д-о-о-ста х-у-у-бавичка т-а-а-зи — зачегърта с провлечения си, южняшки, съмърсетски акцент той. — Катастр-о-о-фа, предп-о-о-лагам?

— Да, клетата. Шосе М25. Загубила много кръв, докато я измъкнат изпод смачканите ламарини — смотолеви Глен неохотно. Чувстваше се малко неразположен. За него трупове обикновено си бяха просто трупове и им се бе нагледал във всякакъв вид. Понякога обаче, когато някой си бе отишъл млад или красотата му още личеше на двуизмерната фотография, която представляваше тялото му, чувството за загуба, за нещо прахосано нахалост го смуцаваше. Точно такъв беше и този случай.

Един от краката на момичето беше разкъсан до костта. Фреди прокара длан по другия, свършен крайник. Беше гладък.

— Още е м-а-а-лко т-о-о-пла — отбеляза той, — ако бъдем честни, дори тв-ъ-ъ-рде т-о-о-пла за моя вкус.

— Е, Фреди... — започна Глен.

— Прощавай, нали знаеш, няма проблем — усмихна се Фреди и се бръкна за портфейла си, след което отдели няколко банкноти и ги подаде на Глен.

— Благодарско — отвърна Глен. Бутна парите в джоба си, бързо мина по болничния коридор и взе асансьора до столовата. Този ритуал, с който бе свързано получаването на пари, хем го въздигаше, хем го караше да се чувства нищожен. Не можеше да реши за себе си кое беше по-силно. Защо все пак трябва да се отказва от някоя почерпка, мислеше си той, като всички те си го позволяваха? Тия задници от

настоятелството имаха толкова много, колкото той никога нямаше да има.

Да, на тия от настоятелството Фреди Роял им беше пределно ясен, отбеляза с горчивина Глен. Те знаеха всички тайни на водещия от телевизионното шоу за самотни души — „От Фред с любов“, автор на няколко книги, включително „Фреди Роял за крикета“, „Съмърсет през погледа на Фреди Роял“, „Съмърсет със зет“, „Мъдростта на западните провинции“, „Разходка из западните провинции с Фреди Роял“, „101 фокуса за купони на Фреди Роял“. Да, тия копелета от настоятелството много добре знаеха какво върши с трупите в болницата любимият на нацията, загрижен и сдържан чичко. Проблемът бе, че с кампаниите си за набиране на фондове той им носеше милиони лири. Носеше и слава на настоятелството, което пък улесняваше достъпа до щедрите фондове на Министерството на здравеопазването. Не им оставаше нищо друго, освен да си затварят устите и да не му отказват по някой и друг труп.

Глен се замисли за Сър Фреди, потопен в един рай без любов, сред маса от мъртво месо. В столовата той се нареди на опашката и започна да разглежда храната. Реши да избегне месото и този път да не си взима руло от бекон. Насочи се към панирания кашкавал. Пак се сети за Фреди и една стара некрофилска шега — „Внимавай, някое от тия миризливи копелета ще вземе да ти изневери“. Но това нямаше да е Глен, все пак Фреди плащаше твърде добре.

Мислейки си за пари и какво може да получи срещу тях, се сети за рейвпартито в „AWOL“ същата вечер. Тя щеше да е там. В събота почти винаги беше там. Можеше да избере и „Garage City“ на Шафтсбъри авеню, Рей Хароу, един от техниците в „Garage“ и негов приятел му беше казал, че често я вижда там. Рей си падаше по „джънгъл“, имаше същия вкус като Лорейн. Рей беше готин и му беше дал касети да послуша. Глен не можа да се запали, но имаше намерение да опита заради Лорейн. Лорейн Гилесби. Красивата Лорейн. Сестрата-стажантка Лорейн Гилесби. Знаеше, че тя работи усърдно: съвестна и всецяло отдадена на болницата. Знаеше и че здраво ходи по рейвпартита: „AWO“, „Gallery“, „Garage City“. Това, което му се искаше да научи, бе как се люби тя.

Когато стигна до касата и си плати, забеляза на една от масите да седи онази, русокосата сестра, не знаеше името ѝ, но му беше

известно, че е приятелка на Лорейн. Изглежда току-що беше застъпила на смяна. Помисли си да седне до нея, да я заговори и да понаучи нещичко за Лорейн. Запъти се към нея, но подчинявайки се на внезапен нервен импулс полуседна, полуприпадна на една от подалечните маси. Докато ядеше кашкавала си, проклинаше своята слабост. Лорейн. Ако не можеше да събере смелост да заговори приятелката ѝ, как ли щеше да успее със самата нея?

Тя стана и преминавайки край него му се усмихна. Духът му се повдигна. Следващия път щеше да я заговори, а по-следващия щеше да го направи, когато тя е заедно с Лорейн.

Когато Глен се върна в преддверието, дочу звуците на Фреди от моргата. Не можеше да издържи на гледката, но се заслуша през подвижните врати. Чу пъшканията на Фреди.

— Ъ, ъ, ъъх, х-у-у-бав-о-о парче!

4. ПРИЕМАНЕТО

Линейката пристигна бързо, макар че на Пърки му се стори цяла вечност. Наблюдаваше как Ребека се бори за въздух и пышка на пода в парника. Напълно съзнателно я сграбчи за ръката.

— Дръж се, моето момиче, всеки момент ще пристигнат — повтори Пърки няколко пъти.

— Ще ти мине като на куче — редеше той, докато санитарите я нагласяха в стола на колела, поставиха ѝ кислородната маска и я набутаха отзад в линейката. Струваше му се, че гледа ням филм, в който собствените му окуражителни думи звучаха като зле монтиран звук. Пърки усети погледите на Уилма и Алън Фосли, които зяпаха над оградата и се опита да ги успокои:

— Всичко е наред. Просто всичко е наред.

Санитарите от своя страна опитаха да успокоят него, че действително всичко е наред и споделиха на ухо, че ударът изглежда е от леките. Подобно противоречие му се стори нелепо и обезкуражаващо. Пърки се усети как горещо се моли те да не са прави, и че се надява скоро да се появи някой доктор с по-песимистична прогноза.

Докато прехвърляше вариантите наум, започна страхотно да се поти от напрежение:

Идеалният сценарий: тя умира и той е упоменат в завещанието.

Втори по хубост сценарий: тя се оправя и продължава да пише, след което бързо завършва следващия си розов роман.

Той изтръпна като усети, че флиртува с най-лошия вариант. Ребека остава саката по някакъв начин, дори се превръща в зеленчук, напълно неспособна да пише и се налага да се харчат огромни средства по нея.

— Идвате ли с нас, Мистър Наваро? — обърна се към него един от санитарите. Тонът му прозвуча доста укорително.

— Тръгвайте, момчета, аз ще ви следвам отзад с колата — отговори рязко Пърки. В различни всекидневни ситуации той бе

свикнал да се разпорежда с хората от тяхната класа и следователно беше раздразнен от презумпцията, че трябва да прави това, което те мислят за правилно. Погледна към розовите храсти. Да, едно поливане щеше да им дойде добре. В болницата само щеше да се наслуша на разни празни приказки, трябваше и да търпи цялата суетня около постъпването. Да, определено бе време за поливане.

Вниманието на Пърки бе привлечено от оставения на масичката за кафе ръкопис. На предната страница имаше шоколадена повръщия. С известно отвращение той забърса отгоре-отгоре най-гадното с носната си кърпичка, откривайки набръчканата, мокра хартия.

Разтвори страниците и се зачете.

5. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ (ПРЕДВИКТОРИАНСКИ ЛЮБОВЕН РОМАН С МИС МЕЙ №14)

Страница 1

Съвсем скромен огън бе необходим, за да се отопли малката, тясна класна стая в стария свещенически дом в Селкирк. Подобно положение на нещата бе считано за голямо предимство от пастора на околията, Негово Преосвещенство Ендрю Бийти, човек известен със своята пестовност.

Съпругата на Ендрю, Флора, за разлика от него, бе известна с разточителната си екстравагантност. Тя бе приела, че е встъпила в брак с човек далеч под нейното социално стъпало, че средствата са съвсем ограничени, но постепенното ѝ привикване към „практичното“, както често се изразяваше съпругът ѝ ежедневието не бе променило екстравагантността на духа ѝ. Това караше Ендрю да я боготвори още повече. Достатъчно бе да си припомни, че тази прекрасна, красива жена се бе отказала от модното общество в Лондон, за да го замени с живота, които той би могъл да предложи.

Двете им дъщери, които се бяха свили пред огъня, бяха наследили духовната екстравагантност на майка си. По-голямата, Агнес Бийти, седемнадесетгодишна хубавица с порцеланова кожа, отметна назад гарвановочерната си коса, за да има по-добър поглед към съдържанието на „Дамски месечник“.

— Каква невероятна вечерна рокля! Виж я, Маргарет — възкликна развълнувано тя, пресягайки се с разтворената страница пред погледа на по-малката си с една година сестра, която безцелно побутваше оскъдните въглени в камината — сатенено горнище закопчаващо се отпред с диаманти.

Маргарет скочи права и се опита да измъкне списанието от ръцете на сестра си. Агнес се вкопчи по-здраво в страниците и едновременно с това сърцето и прескочи от страх да не скъса нещо.

Въпреки това тя се засмя и каза с безупречно добронамерения си, снизходителен тон:

— Но сестричке твърде си млада, за да обръщаш внимание на подобни неща!

— Хайде, хайде, дай ми го! — жално се примоли Маргарет, докато и нейната ръка отпускате списанието.

Безгрижно заиграни, момичетата не забелязаха появата на новата си учителка. Слабата, с вид на стара мома англичанка сви устни и високо зацъка с език:

— Явно подобно поведение е трябвало да очаквам от дъщерите на най-добрата си приятелка, Флора Бийти! Трябва много да внимавам, да не ви изпускам от очи за в бъдеще!

Момичетата изглеждаха смутени, но Агнес делови игривата нотка в строгия тон на учителката.

— Но мадам, нали за да се представим достойно в лондонското общество, трябва да обръщаме внимание и на облеклото си!

Жената я изгледа:

— Образованието, общата култура и познаването на етикета са по-важни качества за една млада лейди при представянето ѝ в цивилизованото общество, отколкото качеството на дрехите и бижутата, които носи. Представяте ли си само неудобството, което би изпитала вашата скъпа майка, да не говорим за строгия ви баща, ако изпаднете в неловко положение на някой от лондонските балове? Оставете грижата за гардероба в по-опитните ръце на родителите си и насочете вниманието си към по-наложителни задачи!

— Да, Мис Мей — отвърна Агнес.

Момичето е буйна вода, помисли си Мис Мей. Точно такава беше и майка ѝ, старата приятелка на учителката от преди много години, всъщност от времето, когато Аманда Мей и Флора Къркланд бяха представени заедно на лондонското общество.

* * *

Пърки захвърли ръкописа обратно на масичката за кафе.

— Пълни дивотии — каза гласно той. — Направо зашеметяващо добре, по дяволите! Кучката му с кучка е в чудесна форма!

По пътя към розовите храсти той доволно потриваше ръце. Изведнъж го завладя безпокойство. Върна се тичешком в парника и взе отново ръкописа. Прелисти го, достигайки до последните страници. Завършваше на страница четиридесет и втора и някъде от двадесет и шеста нататък представляваше серия от кратки изречения и разпилени по полетата забележки, изписани с неуверена ръка. Ръкописът далеч не беше завършен.

Да се надяваме, че старото момиче ще се оправи, помисли си Пърки. Почувства неудържимо желание да бъде до съпругата си.

6. ОТКРИТИЕТО НА ЛОРЕЙН И ИВОН

Лорейн и Ивон се подготвиха да тръгват към отделението. След края на смените си имаха намерение да си купят някоя и друга дреха, защото вечерта бяха замислили да купонясат в един джънгъл клуб, където Голди щеше да бъде хитът на партито. Лорейн беше леко обезпокоена като забеляза, че Ивон все още е потънала в книгата си. Всъщност, какво ѝ пука — нали сестра Пател не ѝ беше на главата.

Тъкмо тръгна да дава зор на приятелката си, когато в очите ѝ се наби името на авторката. Тя огледа книгата и снимката на зашеметяващата жена, украсяваща задната корица. Очевидно снимката беше много стара и ако не беше името, нямаше да разпознае Ребека Наваро.

— По дяволите! — ококори очи Лорейн. — Знаеш ли какво има на корицата на книгата ти?

— Кво? — Ивон огледа лъскавата, релефна корица. Отпред, в мечтателна поза, изпъкваше млада жена с корсет.

— Знаеш ли кой я е написал? Тази отзад коя е?

— Ребека Наваро? — попита Ивон, обръщайки книгата.

— Беше приета при Дийн, Шесто отделение. Миналата нощ. Получила удар!

— Стига бе! Как изглежда?

— Как да ти кажа... ами, доста си прилича, все пак! Струва ми се нещо чалната, но си е нормално, все пак е преживяла удар, нали?

— Така е — подсмихна се Ивон. — Нали ще я преслушаш за някоя безплатна книжка?

— Да, нямаш проблеми — каза Лорейн. — Ако знаеш какъв е плондер само. От това е получила и удара. Същинско прасе!

— Представи си какво е да изглеждаш така и да се държиш естествено!

— Вярно, ама дай да вдигаме гълъбите, а? — каза Лорейн и погледна часовника си.

— Тъхъ... — съгласи се Ивон, подгъна страницата и се надигна да се приготви.

7. ДИЛЕМАТА НА ПЪРКИ

Ребека плачеше. Точно както всеки ден от тази седмица, когато той идваше да я види. От това му се стъжняваше. Плачеше ли Ребека, значи бе изпаднала в депресия. Изпаднеше ли в депресия, преставаше да пише, просто не можеше да пише. Когато не пишеше... ами, просто Ребека беше оставила деловата страна на нещата в ръцете на Пърки. Той пък от своя страна винаги представяше финансовото им състояние в много по-розови краски, отколкото всъщност беше. Той имаше своите нужди. Нужди, които самовлюбената и егоистична стара крава никога нямаше да схване.

Цялата им връзка се крепеше на това Пърки да ласкае постоянно нейното его, подчинявайки всичките си нужди на безкрайната ѝ суетност. Поне такава щеше да бъде положението, ако не бе измислил начин да живее свой, отделен личен живот. Според него, бе задължително да получи някаква компенсация. По природа Пърки беше мъж със скъпоструващи вкусове, не по-малко екстравагантен от проклетите ѝ героини.

Той я преценяваше с клиничен поглед, наслаждавайки се на степента на пораженията. Не ставаше дума за нещо, което медиците биха определили като масиран удар. Ребека не бе загубила способността си да говори (лошо, помисли си Пърки) и лекарите го бяха уверили, че ударът не е увредил основни жизнени функции (добре, прецени той). Но така или иначе, гледката го отвращаваше.

Едната страна на лицето и приличаше на пластмаса, забравена по погрешка до огъня. Опита се да скрие всички огледала от напълно обсебената от себе си кучка, но това се оказа невъзможно. Тя не преставаше да настоява, докато някой не ѝ се бе навил на акъла.

— О, Пърки, изглеждам ужасно! — квичеше тя, наблюдавайки обезобразеното си лице в огледалото.

— Глупости, скъпа. Всичко ще се оправи, ще видиш!

„Ако бъдем честни, моето момиче, никога не си изглеждала прилично. Твърде дебела, непрекъснато тъпчеща бонбони в устата си“

— помисли си той. Докторите поне го казаха „Прекомерна пълнота“ беше определението, което употребиха. Жена на четиридесет и две, девет години по-млада от него, макар че човек никога не би се досетил, ако я погледне. Двадесет кила наднормено тегло. Чудесно определение „прекомерна пълнота“. Само как го каза докторът, чисто клинично, медицински, поставено в подходящия контекст. Заболя я. Той добре го забеляза. Направо я порази.

Въпреки изкривените ѝ черти, Пърки с учудване забеляза, че не намира никаква реална промяна в естетиката на лицето ѝ. Всъщност, помисли си той, причината най-вероятно бе в това, че от край време тя го отвращаваше — вечно със своите детинщини, самомнителност, истерии и най-вече с „прекомерната си пълнота“. Беше направо жалка.

— О, скъпи Пъркс, наистина ли мислиш така? — простена Ребека, повече на себе си, отколкото към Пърки и после се обърна към приближаващата се сестра Лорейн Гилезби. — Ще се оправя ли, сестричке?

Лорейн ѝ се усмихна:

— Сигурна съм, Мисис Наваро.

— Видя ли? Слушай какво ти казва тази прекрасна млада госпожица — ухили се Пърки, повдигайки рошавата си вежда и пресрещайки погледа на сестрата. Последва дълъг флирт с поглед, който той завърши с намигване.

Силна вода, отбеляза Пърки. Щом ставаше дума за жени, той имаше самочувствието на ценител. Понякога, мислеше си той, някои хубавици просто те помитат. Бум-тряс и край, вече си техен. Представителките на най-добрата порода обаче са като тази малка шотландска сестричка — те постепенно, но решително се промъкват под кожата ти, всеки път с нещо различно, с някое свое настроение или изражение. Такива оставят у теб неясно, мъгливо, дори неутрално усещане, после те поглеждат внезапно с някакъв особен поглед и безпощадно те завладяват.

— Да — посмръщи се Ребека — моята малка, мила сестричка. Толкова ми е мила и внимателна, нали моето момиче?

Лорейн се почувства едновременно поласкана и обидена. Мислеше си само кога ще свърши този ден. Довечера беше истината. Голди!

— Веднага мога да кажа, че и Пърки те хареса! — продължи да припява Ребека. — Такъв ми е стар флиртаджия, нали Пъркс?

Пърки се насили да се усмихне.

— Но затова пък ми е толкова сладък, толкова романтичен, просто не знам какво бих правила без него — довърши тя.

Що се отнасяше до Ребека, за Пърки залогът този път бе твърде висок. Той инстинктивно постави едно касетофонче на шкафа ѝ и няколко празни касети. Малко пресилено, но той беше направо отчаян.

— Малко сватовничество с Мис Мей, може би ще ти помогне да пропъдиш лошите мисли, скъпа...

— О, Пъркс... Сега не ми е до любовни истории. Погледни ме. В таква кошмарно състояние съм. Как бих могла дори да си помисля за романтични истории?

Пърки почувства как сърцето му натежава като камък.

— Глупости. Ти все още си най-прекрасната жена на света — успя да произнесе той през стиснати зъби.

— О, скъпи Пърки... — започна тя, но бе прекъсната от сестрата, която набута термометъра в устата ѝ. Пърки гледаше със студенина на всичко, което става, докато лицето му, това смехотворно построение се разля в блага усмивка. Лицемерието му идеше отвътре. Въпреки това, досадният проблем си оставаше — без новия розов роман с Мис Мей, Джайлс от издателството нямаше да кихне сто и осемдесетте хиляди лири аванс за следваща книга. Още по-лошо, щеше да ги осъди да върнат и предишните деветдесет бона за тази. Същите деветдесет хиляди лири, които сега бяха притежание на бюрата за конни надбягвания, на куп кръчми, ресторанти и проститутки.

Ребека ставаше все по-голяма, не само в буквалния смисъл, но и като писател. Дейли Мейл я определяше като „най-значимата жива авторка на любовни романи“. „Стандард“ я нарече „романтичната британска принцеса“. Следващата книга се очакваше да стигне още по-високо в класациите. Пъркс се нуждаеше от този ръкопис, нещо, което да последва „Ясмин отива в Йеовил“, „Пацла отива в Портсмут“, „Люси отива в Ливърпул“ и „Нора отива в Норвуйч“.

— Възнамерявам да прочета книгите ви, Мисис Наваро. Моята приятелка е голям ваш почитател. Съвсем наскоро дочете „Ясмин отива в Йеовил“ — обясни Лорейн и извади термометъра от устата на Ребека.

— Много хубаво! Пъркс, бъди любезен и не забравяй да донесеш малко книги за сестричката... и о, сестричке, много те моля, ама наистина, моля те, наричай ме Ребека. Аз разбира се, ще продължа да те наричам „сестричке“, защото вече свикнах, макар Лорейн да е толкова прекрасно име. Ти ми приличаш на някоя френска контеса... знаеш ли, всъщност, мисля си, че си точно копие на портрета на Лейди Керълайн Лемб, който видях някога. Портретът бе по-скоро комплимент за нея, защото тя никога не е била така красива като теб, скъпа. Но така или иначе, тя беше точно героиня за мен — прекрасна романтична натура, готова да рискува скандал в обществото заради любовта си, подобно на всички велики жени в историята. Ти би ли рискувала да се опълчиш срещу общественото мнение заради любовта си, а скъпа сестричке?

„Господи опази, свинята пак започна със старото квичене“ — помисли си Пъркс.

— Нямам представа — повдигна рамене Лорейн.

— О сигурна съм, че би го направила. В теб има нещо от онзи див, непокорен дух. Как мислиш, ПЪРКС?

Пърки почувства как кръвното му се вдига и по устните му се образуват малки кристалчета сол. Тази униформа... тези копчета... да ги разкопчавах едно по едно... Той се насили да докара безлична усмивка.

— Да, сестричке — продължи Ребека. — Виждам те като компаньонка на Лейди Керълайн Лемб, на някой от онези пищни предвикториански балове, преследвана от тълпа кавалери, които искат да танцуват валс с теб... танцуваш ли валс, сестричке?

— Не, всъщност си падам по хаус музиката, по-специално по джънгъл и тем подобни. Нямам нищо против транса, геридж, техно и другите, но ме вълнува хауса, разбирате нали?

— Искаш ли да се научиш да танцуваш валс?

— Всъщност, не държа особено. Повече си падам по хауса. Джънгъл най-вече. Голди ми е голям любимец.

— О не трябва така, сестричке, наистина би било чудесно, ако се научиш — подутото лице на Ребека бе смръщено от решителност.

Лорейн леко се смущаваше от погледа на Пърки, който се плъзгаше по нея. В тази униформа се чувстваше странно незащитена, напълно изложена на оглед като някакъв екзотичен предмет. Сестра

Пател скоро щеше да пристигне и я очакваха неприятности, ако не се размърда.

— От кое място в прекрасната Шотландия идваш, моето момиче?

— усмихна се Пъркс.

— Ливингстън — отговори кратко Лорейн.

— Ливингстън — повтори Ребека. — Звучи прекрасно. Ще ходиш ли натам скоро?

— Да, ще се видя с майка и така нататък.

„Да“, помисли Пъркс, „има нещо в това шотландче“.

Нейното влияние се простираше не само върху хормоните на Пъркс. Тя помагаше и на Ребека. Момичето сякаш я възпламеняваше, връщаше я към живота. Когато Лорейн напусна стаята, жена му отново отпочна старата, безкрайна песен на самосъжалително хленчене.

Крайно време бе и той да се спасява.

8. НЕДИСКРЕТНОСТТА НА ФРЕДИ

Преди да пристигне през късния следобед в болницата „Сейнт Хъбин“, според собствените си разбирания Фреди Роял бе изкарал един тежък ден. Цялата му сутрин бе посветена на заснемането на поредния епизод „От Фреди с любов“ Младото момче, което Фред бе избрал да имитира плуване с делфините в „Моъркеймбър Марийнленд“, докато дядо му и баба му се връщат към моменти от медения си месец, се гънеше на сухо по корем, влагайки цялото си старание. Това толкова възбуди и развълнува Фреди, че трябваше да повтарят сцената няколко пъти.

— Иска ми се всичко да е по-неподвижно — каза Фред — съвсем, съвсем неподвижно.

На режисьора Бари съвсем не му беше до подобни забавления.

— Божичко, Фреди, вземи си почивка този следобед, иди в болницата и го направи с някой наистина неподвижен — простена той — Дано това поне подейства върху либидото ти.

Всъщност, идеята не бе никак лоша.

— Защо пък не, стар пръч като мен — усмихна се Фреди и привика един от служителите да му поръча такси от Шепърдс Буш до „Сейнт Хъбин“. Докато пътуваше през Уест Лондон, изнервен от тътренето на таксито в претовареното движение, той промени плановете си. Каза на шофьора да кара към една книжарница в Сохо, която често посещаваше.

Фреди намигна на човека зад щанда преди небрежно да се залута към дъното на магазина. Там един мъж с доста странни, рогови рамки на очилата, които отпиваше чай от чаша с надпис „Футболен клуб Гълингхам“, се ухили на Фреди.

— Как е, Фреди? Как си, приятелче?

— Бива, Бърти, бива, стар негоднико. А ти?

— Не се оплаквам. Ето, имам нещо тук като за теб...

Бърти отвори заключения шкаф и започна да рови сред някакви кафяви пакети, докато не откри един, надписан с черна химикалка —

„ФРЕДИ“.

Фреди го взе, но не го отвори. Вместо това посочи с глава отсрещните рафтове с книги на стената. Бърти се усмихна.

— Днес няма много нови неща — каза той и се приближи към стената. Той дръпна една дръжка и се отвори врата. Зад нея се намираше малка, тясна стая с метални рафтове, запълнени със списания и видео касети. Двама мъже ровеха из тях. Фреди влезе и дръпна зад себе си вратата. Един от мъжете му беше познат.

— Как е Пъркс, стари-и-и приятелю?

Пърки Наваро отклони поглед от корицата на „Дълъг език — лезбо сладурчета №2“ и се усмихна на Фреди.

— Фреди, скицо. Как си?

Той се пресегна отново към рафта. Стори му се, че е забелязал двойничка на сестра Лорейн Гилезби в „Горещи путки 78“.

Оказа се, че нямат нищо общо, просто косата беше същата.

— Добре съм, ч-е-е-рна овца се не г-у-уби, знаеш — отпочна Фреди, но забеляза разсеяността на Пърки. — Н-е-ещо интересно ли има?

— Така ми се стори, ама че, за жалост — каза Пърки разочаровано.

— С-и-игурен съм, че все-е-е ще си паднеш по н-е-е-щичко. Как е моят „А-а-нгел“, оправя ли-и-и се?

— Доста по-добре е.

— Поне е на д-о-о-бро място. Днес см-я-я-там да се отбия и да я в-и-и-дя. И без т-о-о-ва трябва да ходя на среща там, заради камп-а-а-нията за събиране н-а-а средства.

— В сравнение с преди, промяната е очевидна — ухили се Пърки, оживявайки се отново. — Дори смята скоро да се върне към писането.

— Бр-а-а-во.

— Да, а там има и една млада сестричка, дето ѝ се грижи... едно мъничко шотландче... много добре ѝ се отразява. Осен това гаджето си го бива. Всъщност, сега се ровичкам да открия нещо сходно...

— Какв-о-о ново са д-о-о-карали?

— Има нещо, дето Бърти ми каза, че вчера пристигнало от Хамбург, но е ей там — каза Пъркс, отвеждайки Фреди към един от рафтовете.

Фреди взе едно от списанията и набързо го разлисти.

— Не е зле-е, д-о-о-ри никак не е зле. Миналата седмица си взех едно много г-о-о-тино списанийце, д-е-е-то си пъхат отзад цели юмруци. Имаше и момч-е-е-та и момичета, но не мога да си представя как вс-ъ-ъ-щност го правят. Ако няколко дни само съм имал запек, после доста з-о-о-р виждам да го изкарам.

— Сигурно са тъпкани до козирката с разни лекарства, които отпускат мускулатурата — обясни Пъркс.

— Разпускащи медик-а-а-менти... хммм... сигурно, доста добре ги отваря, а?

— Точно така. Това е номера. Така пише. Май си мислиш да пробваш, а? — засмя се Пърки.

Фреди се ухили и показа всичките си зъби на Пърки. Той се отдръпна, за да избегне зловонния дъх на телевизионната звезда.

— Знаеш, че н-и-и-кога не съм отказвал н-и-и-що, приятелче.

Потупвайки приятеля си по гърба, Фреди си взе пакета, излезе от магазина и викна ново такси. Беше решил да посети Ребека Наваро, жена, която като всичките ѝ приятели, той ласкаеше най-безсрамно. На шега той ѝ измисли прякор „Ангела“. Това много ѝ се харесваше. Все пак, след свиждането, Фреди възнамеряваше да прекара по-дълго време с други свои приятели, които хората обикновено описват като „отишли си“, макар за него те да бяха съвсем подходящи и в пълна наличност.

9. ДЖЪНГЪЛ^[1]

Вечерта, преди да настъпи промяната в живота на Глен, той бе принуден да се моли на приятеля си Мартин.

— Хайде, само опитай. Имам готини хапове, тези с амстердамското плейбойче на тях. Това е най-доброто.

— Как ли не — подсмихна се Мартин, — да ги прахосаме за тоя лайнян джънгъл купон. Не ми се занимава с такива глупости. Освен това на тоя джангър не може да се танцува.

— Хайде, моля те, заради мен. Пробвай.

— Заради теб? Защо толкова се натискаш да се забием там? Кейт, Керъл и Еди ще купонясват в „Сейбърсоник“ и после ще ходят в „Министри“.

— Гледай сега, хаус музиката е най-напредничавото нещо на света, а джънгълът е най-върховната част от хауса. Нещо в музиката трябва да те изненадва, иначе става просто едно повторение, нещо като кънтрито и рока. Джънгълът изненадва. Води те по острието на бръснача. Трябва да идем — примоли се Глен.

Мартин го огледа внимателно.

— Сигурно искаш да засечеш някой в тоя клуб... някои от болницата ходи там... бас държа, че е някоя от сестрите!

Глен сви рамене и се усмихна:

— Амии... даа... ама...

— Хубаво, тогава нямам нищо против. Щом ще сваляме гаджета, готово — ще рутим. Що да се опъвам. Само не ми пробутвай тия кретенизми за хауса и тем подобни.

Когато стигнаха до клуба и видяха опашката, Глен направо се отчая. Мартин отиде най-отпред и каза нещо на една от мутрите. После се обърна и замаха бясно на Глен да идва. Докато влизаха, от тълпата се чуха недоволни възгласи. В началото Глен се шашкаше, че няма да могат да влязат. Мартин блестящо уреди положението, но пък

го обхвана притеснение, че Лорейн може да не успее да се промъкне вътре.

След като влязоха в клуба, двамата се насочиха право към чилаут^[2] зоната. Мартин отиде до бара и взе две газирани минерални води. Беше достатъчно тъмно и Глен измъкна от слиповете си най-новото пликче. Вътре имаше четири хапчета със зайчето на „Плейбой“. Всеки глътна по едно и го прокара с вода.

След десетина минути хапчето започна да се бунтува отвътре и Глен бе разтърсен от сух спазъм и хълцане. Двамата с Мартин не обърнаха никакво внимание на това. На Глен по принцип не му понасяха хапчета.

Три момичета седнаха близо до тях. Мартин набързо се заприказва Глен също не се помая и се изстреля към дансинга. Екстазито си го биваше, но ако човек не започне да танцува веднага, просто рискува да си остане на бара и да прекара цялата вечер в ненужни приказки. А Глен беше дошъл да танцува.

Той обиколи вече пренаселения дансинг и скоро откри Лорейн и приятелката ѝ. Глен започна да танцува на почтена дистанция от тях. Той разпозна парчето „Мърдър Дем“ на „Нинджамен“, което преля в „G-точка“ на Уейн Маршал.

Лорейн и Ивон маниашки се кефеха. Глен наблюдаваше танца им. Лорейн се бе концентрирала изцяло в приятелката си и напълно отдадена на нея, се опитваше да загърби целия останал свят. Божичко, само да можеше да получи частица от това внимание, мислеше си той. Ивон му се струваше по-разсеяна, някак унесена и разтворена в атмосферата на мястото. Поне такива бяха впечатленията на Глен. Хапчето беше започнало да му действа и музиката, която по принцип не приемаше, сега започна да навлиза в него от всички страни, преминаваше като вълни през тялото му и определяше всичките му усещания. Преди звуците му се струваха несвързани и неритмични, те просто се блъскаха в него и го дразнеха. Сега той се носеше с тях, тялото му вреше и пулсираше с ревящите басы и раздиращия звук на скреча. Беше преизпълнен от радост и любов към всичко, макар да смяташе, че не е сляп и за кофтите неща във Великобритания. Всъщност струваше му се, че точно тази музика, музиката на града, един вид блус на двадесети век ги дефинира и описва с неподражаема яснота. Той не се чувстваше изплашен или разочарован, защото просто

знаеше какво да направи, за да се измъкне от тях. Купон — това беше отговорът. Чувстваше, че трябва купонът здраво да тече, по-здраво от всякога. Единственият начин да се спасиш. Твой дълг е да покажеш, че още живееш. Политическите лозунги и пози не означаваха нищо. Трябва да празнуваш радостта от живота под носа на сивите сили и мъртвите души, които контролират всичко, които ако не си един от тях и без това се опитват да прецакат жизнеността и мислите ти. Трябва да покажеш, че още си жив, въпреки всичките им усилия да те вкарат в своя калъп, да изпият живота от теб. Глен знаеше, че това не е отговор за всичко, защото проблемите се появяват отново, когато приключи купонът, но все пак, това беше най-доброто шоу в града за цялата нощ. Единственото, на което му се искаше да присъства.

Погледна отново към Лорейн и приятелката ѝ. Без да се усети, бе започнал да танцува маниашки. Видът на двете го накара да проумее истината. Тук нямаше позьори, всички бяха издивели тотално. Това не беше танц, изобщо „танц“ не беше подходяща дума. И ето ги тук — Лорейн и приятелката ѝ Ивон. Богинята Лорейн. Но Богинята се бе раздвоила. Сега тя не беше една, както при пристигането му — единствената Лорейн, придружавана от приятелката си. Богинята бе Лорейн и Ивон едновременно, съчетани в лудешки танц на екстаз, който от ускорение сто километра в час беше започнал да спада до почти пълна неподвижност под тежкия натиск на забавящия се блиц и тласъците на брейк-биита. Лорейн и Ивон. Ивон и Лорейн.

Общ вик се изтръгна от тълпата, когато музиката пропадна от височината на кресчендото и преминавайки през различен ритъм се насочи към следващото. Двете грохнаха в прегръдка. В този момент Глен осъзна, че има нещо странно в поведението им. Лорейн и Ивон се целуваха, но след малко Ивон започна да се дърпа и опита да се измъкне. Толкова, толкова бавно под мигация блиц. После рязко се откъсна, сякаш премина границата на емоционалната си еластичност. Блицът не можа да прикрие как тя се откопчи бясно от прегръдката, която допреди малко изглеждаше като пълно сливане. Лорейн изгледа вцепенената от притеснение Ивон с рязък, странно презрителен поглед и после сякаш престана да я забелязва.

Ивон се отправи от дансинга към бара. Глен я проследи и после се загледа в Лорейн. Лорейн. Ивон. Той тръгна след Ивон. Тя застана

на бара и си поръча минерална вода. Тази вечер, вечерта, в която животът му се промени, той докосна рамото ѝ.

— Ивон, нали?

— Даа... — каза бавно тя и добави — ти пък си Глен, нали? От болницата.

— Да — усмихна се Глен. Тя беше красива. Тя — Ивон. Ивон, жената, която бе търсил. Ивон, Ивон, Ивон.

— Не знаех, че си падаш по такава музика — усмихна се тя.

Белите ѝ едри зъби, сякаш се впиха в гръдния му кош и отхапаха част от сърцето му. Толкова хубава, помисли Глен. Жена, за която си заслужава да умреш.

— О, да — каза Глен — Наистина.

— Върви ли купонът? — попита тя. Зашеметяващ мъж, помисли си Ивон. Страхотно тяло. Наблюдала ме е от сума си време, последвал ме е.

— Много силно, а ти как я караш?

— Набирам скорост — усмихна се тя.

Това бе нощта, в която животът на Ивон също се промени.

[1] Джънгъл — стил в хаус музиката; джунгла. — Б.пр. ↑

[2] chill-out (чилаут) — място с музика за релаксация. — Б.пр. ↑

10. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА РЕБЕКА

Лорейн мереше температурата на Ребека, когато пристигна видният гост на Нейно Превъзходителство Болницата.

— А-а-нгел мой! — издекламира Фреди. — Гледай к-а-а-аква стана! Още вчера трябваше да мина да те в-и-и-дя, но това събрание за набиране на средства се проточи толкова д-ъ-ъ-лго. — К-а-а-а-к си?

— Мъмммм — започна Ребека и Лорейн извади термометъра от устата ѝ с трепереща, нестабилна ръка.

— Фреди! Скъпи! — Ребека простря ръце и театрално прегърна Фреди.

— Какво да я правиш, Р-е-е-бека си е Р-е-е-бека — насили се да се усмихне Лорейн. Беше ужасно посърнала. Ивон се пазеше от нея. Заради нея нещата изглеждаха толкова глупаво, извън всякакъв контрол. Не, не, сама си бе виновна. Лорейн спря този психически тормоз над себе си, преди да набере скорост. Сега не беше момента.

— Благодаря ти, скъпа моя Лорейн... познавате ли се с Фреди?

— Не... — каза Лорейн. Тя се доближи, за да се здрависа с него. Фреди стисна сладострастно ръката ѝ и я целуна по бузата. Лорейн примигна, усещайки студената мокрота на мазната слюнка, която Фреди остави по лицето и.

— Чувал съм мн-о-о-о го за теб и за това как чуд-е-е-сно се грижиш за А-а-нгелчето ни — усмихна се Фреди.

Лорейн повдигна рамене.

— О, Фреди, Лорейн е толкова мила, нали скъпа?

— Е, чак толкова. Все пак, това ми е работата.

— Но ти го правиш с такъв стил, такъв такт. Фреди, твърдо настоявам да използваш значимото си влияние и да подпомогнеш служебния напредък на момичето в тази здравна институция.

— Струва ми се, че преувелич-а-а-ваш влиянието на едно просто ф-е-е-рмерско момче от Съмърсет, Ангел мой, но абсол-ю-ю-тно се ангажирам, н-я-я-коя добра дума да дост-и-и-гне до уш-и-ите на подход-я-ящите хора, ако мога т-а-ака да се изразя.

— О, задължително, Фреди. Благодарение на сестра Лорейн ме изписват следващата седмица. Успях да сваля повече от шест килограма. О, Фреди, скъпи, толкова се бях отпуснала напоследък. Трябва да ми обещаеш, че ако напълнея, веднага ще ми кажеш и няма да ми угаждаш. Моля те, скъпи, кажи, че ще го правиш!

— К-а-а-кто кажеш, А-а-нгел мой! То-о-ва, че ще те изписват, е страхотно — усмихна се Фреди.

— Да, и Лорейн ще идва да ме вижда, ще наминава на гости, нали Лорейн?

— Ъ, ами... — смотолеви Лорейн. Това бе последното нещо, което искаше в момента. Краката я боляха и болката щеше да се засили още преди края на смяната. Очите ѝ бяха изморени. Тя погледна леглата, които трябваше да оправя и така ѝ се прииска да полегне на някое от тях.

— О, моля те, обещавай ми — нацупи се Ребека.

Ребека караше Лорейн да се чувства особено. Част от нея презираше покровителственото ѝ, глупашко държание. Част от нея искаше да разтърси глупавата, шишкава, наивна и разглезена женица. Да ѝ каже, че е била пълна глупачка, че трябва да се стегне и да излезе от детинския свят на фантазиите си. Въпреки това, друга част от Лорейн съжаляваше Ребека, искаше ѝ се да я защити.

Лорейн разбираше, че въпреки дразнещите си навици и жалката си неадекватност, Ребека всъщност бе добър, сърдечен и открит човек.

— Добре, обещавам — каза тя на пациентката си.

— Великолепно! Разбираш ли, Фреди, Лорейн ме вдъхнови да пиша отново. Смятам да я използвам за прототип на своя героиня. Дори ще запазя името ѝ — Лорейн. Героинята щеше да се казва Агнес, но струва ми се, че е напълно достатъчно името да звучи френски и нищо повече. Тъкмо си мислех, че Флора би могла да има един френски любовник, преди да срещне своя пастор. Добрият стар алианс, така да се каже. Божичко, отново съм пълна с всякакви идеи. Определено тази книга ще посветя на теб, скъпа моя сестричке, Лорейн!

Лорейн почувства как я стяга отвътре.

— Ще бъде ч-у-у-у-десно — каза Фреди, изгаряйки от нетърпение да слезе в моргата. — Но се нал-а-а-га да потеглям. А-а-

нгел мой, кажи ми само какво ѝ е на о-о-онази жена в съседната-а стая?

— О, много е болна. Едва ли ще изкара и няколко дни — въздъхна Ребека.

— Уж-а-а-сно — отвърна Фреди, опитвайки се да сдържи широката си усмивка на радостно очакване. Беше плътна, масивна жена. В такова тяло, Фреди с радост можеше да се потопи изцяло. Всичката тази огромна плът.

— Ще бъде като да изкачиш Е-е-е-верест — каза си под сурдинка, щастливо замислен той.

11. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 47

Чак към края на март Лорейн и Мис Мей потеглиха, за да осъществят дългото си пътуване до Лондон. Младото момиче, родено край шотландските граници не бе стигало през живота си по-далеч от Единбург и попиваше с поглед всяка гледка по пътя. В началото на пътуването Лорейн бе силно развълнувана. Това се дължеше най-вече на малкото съкровище в размер от шестдесет лири, с което баща ѝ, пословичният със скромния си живот пастор, я бе изненадал точно преди да потеглят.

Пътуваха с една стара карета, дърпана от две яки животни. Кочияш бе Тем Крайг, един мъж от Селкирк, който много пъти преди това бе минавал по този маршрут. За човек, свикнал със скоростта на пощенските впрягове, подобно пътуване беше твърде отегчително. Скърцащата карета, теглена само от два коня, понякога се движеше непоносимо бавно. Така че, макар за Лорейн това да бе върховно приключение, спътничката ѝ, Мис Мей изпитваше неописуема досада. Единственото предимство бе пълното спокойствие.

Все пак, пътят предлагаше чудесни места за освежаване и отмора, а и стаите за спане в пощенските станции бяха на прилично ниво, Лорейн се зарадва особено на тридневната почивка, която направиха в Йорк. Тя продължи толкова дълго по съвета на Тем Крайг, който бе забелязал прекомерна умора у един от конете. Напълно очарована от града, Лорейн се примоли да останат поне още един ден, но намръщеният кочияш докладва, че конете са вече напълно възстановени и както винаги, последната дума имаше Мис Мей.

— Поела съм ангажимента да ви заведа у Лейди Хънтингдън, моето момиче. Тъй като времето за път не бе взето предвид, най-лекомыслено от моя страна би било да позволявам дълги почивки при всяко срещнато интересно място! От мотаене няма никаква полза.

С това всичко приключи и те потеглиха.

По пътя до Грантъм не се случи нищо особено. През по-голямата част от деня валеше силен дъжд. Преминаха покрай пустошта на Конърби. Цял Линкълншир бе прогизнал от влага. Изведнъж, сякаш от нищото, изникна един пощенски впряг с четирима пътници. Те префучаха покрай тях толкова шеметно, че кротките животни, теглещи каретата, се стреснаха и отбиха от пътя. Каретата се наклони и Мис Мей удари главата си.

— Какво...

— Мис Мей — протегна Лорейн ръка, — добре ли сте?

— Да, да, да, моето момиче... помислих, че ще се преобърнем... какво се случи, за Бога?

Лорейн се показва през прозореца и видя Тем Крайг да размахва юмрук и да ругае на груб шотландски, нещо, което досега не бе й се случвало да чуе.

— Ах, негодници такива! Шъ ви претрепя, безполезни английски твари!

— Мистър Крайг! — избумтя гласът на Мис Мей.

— Шъ ма простите, господарке, но направо съм бесен от безотговорността на господата в пощенската карета. Офицери, при това. Може да са офицери, но залагам главата си, че не са никакви джентълмени.

— Може би са бързали със спешна пощенска пратка — каза Мис Мей. — Ние също би трябвало да побързаме.

— Съжалявам, мадам, но единият от конете окуця. Трябва да го сменим в Грантъм и бих казал, че това ще отнеме време.

— Чудесно — въздъхна Мис Мей. — О, Лорейн, направо не мога да издържам вече на това пътуване!

Поради контузията на единия кон, каретата пристигна в Грантъм доста по-късно от очакваното. В „Блу Ин“ нямаше свободни места и им се наложи да се примирят с по-неизискан подслон. Когато спряха, Тем, кочияшът, започна да ругае. Той видя четиримата офицери, които ги бяха задминали с пощенския впряг и бяха причинили злополуката. Те преминаха край старата карета, явно на път за кръчмата.

Един от тях, тъмен, красив мъж с арогантна извивка на устните, изгледа Лорейн, повдигайки вежда. Младата дама сведе поглед и се изчерви. Мис Мей забеляза погледа на офицера и сама се поздрави, наблюдавайки реакцията на Лорейн.

Почивката в Грантъм продължи цели два дни. Остатъкът от пътя до Лондон премина спокойно и те пристигнаха благополучно в просторния градски дом на Лорд Денби и Лейди Хънтингдън — Редкъмби Хаус на улица „Кенсингтън“.

Лорейн беше завладяна от Лондон. Мащабите на града надминаваха всичко, което можеше да си представи. Лейди Хънтингдън, невероятно привлекателна жена, наглед доста по-млада от тридесет и шестте си години (Флора, майката на Лорейн, беше на същата възраст), се оказа невероятно гостоприемна домакиня. Лорейн разчиташе много и на Мис Мей. Лейди Хънтингдън се обръщаше към нея с малкото ѝ име — Аманда. Учителката не свалеше зоркия си поглед от Лорейн и внимателно следеше приобщаването и към обществото. Лорд Денби беше блестящ, красив мъж. Двамата със съпругата му бяха изпълнени с жизненост и веселие.

Вечерите в Редкъмби Хаус бяха изключително събитие, дори в случаите, когато нямаше много гости.

— Не е ли прекрасно? — каза Лорейн на Мис Мей, която както винаги бе до рамото на шотландската хубавица.

— Твърде скромно, бих казала. Чакай само да видиш Ню Торндайк Хол, моето момиче — усмихна се тя. Това бе провинциалното имение на семейството в Уилтшър и Лорейн изгаряше от нетърпение да го посети.

На една от камерните вечери в Редкъмби Хаус, вниманието на Лорейн бе привлечено от флиртуващия поглед на млад, красив мъж. Той ѝ изглеждаше странно познат и тя си помисли, че вероятно го е виждала на някоя от другите вечери. Този мъж, блестящ с непостоянната екстравагантност на модните прищевки, вторачи присмехулния си поглед в своя домакин и приятел Лорд Денби и с театрален, настоятелен той попита:

— Каква стана тя, Денби, стари измамнико! Обеща ми страхотно прекарване и лов с кучета в Уилтшър за уикенда, а вместо това, осмелявам се да попитам, какво забавление си мислиш, че ми предлагаш тази вечер?

Младокът се усмихна на Лорейн и тя моментално си припомни къде го беше виждала. Той бе един от офицерите, които възпрепятстваха пътуването им до Лондон. Точно този, който ѝ бе намигнал.

— Готвачката ни — каза Денби доста притеснено, — е считана за примадона в своята област...

— Виж — прекъсна го младият мъж самоуверено и хвърли нов флиртуващ поглед към Лорейн. Тя усети как се изчервява както при предишната им среща. — Не се надявай, че ще можеш да ме залъжеш с някаква готвачка! Пристигнах тук с очакването за небивали оргии и забавления! — прогърмя той басово.

Лорд Харкорт, който бе седнал наблизко, за малко да изплюе виното си. Той поклати раздражено глава.

— Мили Маркърс! Толкова сте скандален! — усмихна се мило Лейди Хънтингдън.

— Скъпа моя Лейди — отсече Лорд Харкорт, — искам да ви кажа, че едва ли сте по-добра от този нагъл младок, щом така насърчавате инфантилните му, аморални брътвежи.

— За жалост, това са последиците от влиянието на Лорд Байрон и привържениците му върху обществото — каза Денби с леко подигравателна усмивка.

— Точно така. Проклетият поет вдигна такава пушилка около себе си! — възкликна Харкорт.

— Просто исках да кажа — включи се младият мъж, — че ми е необходима най-активна почивка, тъй като в края на месеца ще се наложи да се срещам пак с любимия си Наполеон на бойното поле.

— Не се и надявай на подобна отмора под моя покрив, Маркърс! — изръмжа Денби.

— Маркърс, охладете малко своят огнен темперамент, защото думите ви са доста скандални! Позабавлявайте ни с военни истории — примоли се мило Лейди Хънтингдън на своя вироглав млад гостенин.

— Както пожелаете, скъпа моя Лейди — усмихна се младият мъж, усмирен и приласкан от мекия глас и приятната, класическа хубост на своята домакиня. През останалата част от вечерта той не наруши даденото обещание и очарова всички присъстващи с хумора и остроумните си разкази за своята военна служба.

— Кой беше този мъж? — развълнувано попита Лорейн своята домакиня Лейди Хънтингдън, след като гостите си отидоха.

— Маркърс Кокс. Много мил кавалер, един от най-търсените ергени в Лондон, но неописуем женкар. Скърпо дете, много хора в този град не са това, което изглеждат и трябва да си особено внимателна с тях. Макар че моите приятелки, скърпата ти майка и Аманда, вероятно вече са те предупредили. За жалост, много младежи биха дали мило и драго, само и само да похитят честа на някоя девойка. Когато на мъжете, дори на хора с произхода на Маркърс Кокс, им предстои да заминат на фронта, известно безразсъдство се промърква в тона и поведението им. Тържната истина е, че немалко от тях не се завърщат — едно обстоятелство, което те сякаш отказват да забележат.

— Толкова добре познавате светския живот... — каза Лорейн.

— Да, и следователно е мой дълг да ти предам малко от собствения си опит и мъдрост, които съм имала щастието да придобия, моя скърпа Лорейн. Но да се захващаме за работа. За жалост, налага се да се заемем с най-неотложната и тежка задача — да решим какво ще облечем за бала утре вечер.

На следващата вечер, под вещото ръководство на Лейди Хъртингдърн, Лорейн вече беше напълно подготвена за бала. Още преди да се погледне в огледалото, младата шотландка беше сигурна в успеха на това начинание. Тя забеляза в очите на домакинята си такова очевидно одобрение, че огледалото изглеждаше напълно излишно. Лорейн изглеждаше неподражаемо и веднага привличаше вниманието с червената си рокля от индийска коприна.

— Изглеждаш прекрасно, мила моя! Просто божествено! — с топло възхищение каза Лейди Хъртингдърн.

Лорейн се доближи до огледалото и се загледа в собственото си отражение.

— Не може да бъде! Та това не съм аз! Не съм, със сигурност!

— Да, но е точно така, скърпа. Колко много приличаш на скърпата си майка...

Нетърпеливи да завържат познанство с нея, един подир друг снажни офицери не преставаха да канят Лорейн. Валсът сякаш бе най-прекрасния танц на света и тя направо се разтапяше в звуците и движението.

След като танцува с един особено снажен офицер, Лейди Хънтингдън и Лорд Денби я издърпаха встрани.

— Скъпата ми Лорейн, толкова се гордеем с теб! Така ми се иска прекрасната ти майка да можеше да те види — каза в ухото ѝ с одобрение господарката на дома.

Мислите на Лорейн се отправиха с любов към дома на пастора, там някъде до шотландската граница. Замисли се и за жертвите, които бяха направили за нея родителите и благодарение на тях мечтите ѝ се бяха превърнали в реалност.

— Да, прекрасна моя, вашето представяне в обществото надмина всичките ми очаквания! Няма офицер от моето поделение, който да не е очарован от вас! — отбеляза бодро Лорд Денби.

— За жалост, постоянно съм в сянката на прекрасната ви съпруга, милорд — усмихна се Лорейн на Денби. Всички присъстващи много добре разбираха, че думите на младата дебютантка просто казват истината, а не са продиктувани от лицемерно ласкателство или показна благодарност към домакинята.

— Ха! Твърде много ме ласкаеш! Всички гледат теб, скъпа моя. Ти също се оглеждай, изчаквай и загърби всяка припряност. Идеалният мъж ще се появи и ти сама ще го усетиш — каза Лейди Хънтингдън и се усмихна на съпруга си, които притисна нежно ръката ѝ.

Това развълнува Лорейн. Тя почувства, че иска да посвети един танц на най-красивия мъж в залата.

— Бихте ли танцували с мен, милорд — помоли тя Денби.

— Как е възможно да си го помислиш! — избухна Денби във фалшив гняв.

— Никога няма да успееш да го примामीш на валс, дете мое. Негово превъзходителство е жесток противник на навлизането на подобна музика в тази страна.

— Тук трябва да се съглася с принципите на Лорд Денби — рязко изрази мнение присъединилият се към тях Лорд Харкорт. — Внасянето на подобна декадентска музика и танци е коварно скроен вражески план срещу отечеството.

Лорейн бе ужасена, че мъдър мъж като Лорд Харкорт може да приема по подобен начин тази прекрасна музика.

— Защо мислите така, милорд? — попита тя.

Харкорт направи стъпка назад, заби брадичка в гърдите си и бурно реагира, несвикнал да бъде предизвикван така от някоя млада дама:

— Как защо! Подобна непристойна близост на господата до дамите е най-скандалното и недостойно нещо. Това може да бъде единствено стратегия на враговете ни, която цели да отслаби волята на британския офицер чрез подкопаване на моралните му устои и водеща до падението му в бездната на плътските удоволствия! Тази гнусотия се разпространява неконтролируемо подобно на вирус сред доброто общество. Направо ме е страх да си помисля за пагубните последствия, които очакват бойците, отдали се на подобни развлечения!

— Достатъчно, Харкорт — усмихна се Лейди Хънтингтън и отмести встрани добродушния лорд, за да слезе по мраморното стълбище. Съпругът ѝ я наблюдаваше с безгранично одобрение под очарованите погледи на гостите.

Лорейн забеляза израза по лицето на Лорд Денби и развълнувано се обърна към него:

— Милорд, моля се на Бога някой ден и аз да имам подобно излъчване като на неподражаемата ви, ослепителна съпруга, Лейди Хънтингдън. Само каква стойка, каква грация притежава тази ваша лъчезарна и благородна спътница, каква само...

Думите на Лорейн секнаха, когато Лейди Хънтингдън настъпи полите си, спъна се в тях и се прекатури надолу по мраморното стълбище. Шокирани, гостите наблюдаваха всичко това в пълно мълчание. Никой от тях не бе достатъчно близо, за да я прихване, а самата тя не можеше да се спре и сякаш цяла вечност продължи да се търкаля все по-надолу и надолу, набирайки плашещо ускорение. Най-сетне стигна до края на стълбището и се строполи като неподвижна купчина.

Лорд Денби се озова пръв при съпругата си. Той повдигна златистата ѝ разрошена глава към себе си. Сълзи напиреха в очите му, а кръвта се стичаше на мраморния под между пръстите му. Денби вдигна поглед към небето, някъде отвъд отрупания с орнаменти таван на залата. Той осъзна, че най-нелеп и непредвидим случай бе отнел всичко, което обичаше на този свят.

— Няма Бог — каза, снижавайки глас той и после още по-притихнал добави. — Няма.

12. ВЛОШАВАНЕТО НА РЕБЕКА

Ребека си помисли, че получава нов удар. Сърцето ѝ пареше от болка, докато разлистваше страниците на списанието. В него бяха снимани две млади жени в различни пози. Едната от тях, което напълно отговаряше на заглавието „Здрав феминистки юмрук за любов“, беше напъхала свития си юмрук във вагината на другата.

Мислите ѝ се пренесоха към миналия петък, денят, в който нейният свят се беше срутил. Случилото се бе по-лошо и от удара — беше по-непредвидимо, по-встрещаващо и по-гадно. Обезобразяването и безпомощността, причинени от болестта, изглеждаха невинни в сравнение с унижението, което преживя в този момент. Миналият петък, след изписването си от болница, отиде на пазар. Тя излезе от „Хародс“ с нов, екстравагантен тоалет, една мярка по-малък от номера, който носеше преди. На път за къщи мерна от прозореца на таксито Пърки сред тарапаната по Кенсингтън Стрийт. Тя накара таксито да намали и да кара след него, решавайки, че би било забавно да проследи своя възлюблен Пъркс.

Въодушевлението ѝ започна да помръква, след като го видя да изчезва в някакъв малък апартамент. Сърцето на Ребека се сви при мисълта за друга жена. Върна се къщи като буреносен облак и започна да се бори с неудържимото желание да се натъпче с храна, докато не ѝ се пръсне стомахът. После този импулс премина и дори насила да ѝ сложеха нещо в устата, тя нямаше да го изяде. Всичко, което искаше, бе да знае.

След този случай тя проследи Пърки още много пъти, но той винаги влизаше през онази врата сам. Ребека прекара дълги часове в наблюдение дали някой влиза или излиза. Мястото изглеждаше необитаемо. Най-сетне се реши и позвъни на вратата. Никой не отговори. Повтори това много пъти, но очевидно вътре нямаше никой. Тя се довери на Лорейн, която по нейна молба бе наминала на чай. Въсъщност, Лорейн беше тази, която я посъветва да прерови джобовете му за ключ. Така Ребека намери ключа и направи копие. Когато влезе в

квартирата сама откри, че става дума за малко ателие. Вътре имаше библиотека с порнография — списания и видеокасети, но най-ужасното беше една видеокамера на триножник над легло, което заедно с телевизора и рафтовете със списанията и касетите изчерпваше интериора.

Сега седеше там сама и разглеждаше „Здрав феминистки юмрук за любов“. Не можеше да се престаши да пусне някоя видео касета, особено от аматорските. На всяка от тях имаше залепен надпис с името на различна жена. Това бяха имена на курви, горчиво си помисли тя — Кенди, Джейн, Синди и така нататък. Тя прокара отново ръка по лицето си. Не я болеше, но беше цялото мокро. Тя изтърва на пода броя от „Здрав феминистки юмрук за любов“.

Нещо ѝ подсказа да започне да прави дихателни упражнения. Започна с тежки, дълбоки и мъчителни вдишвания, накъсани от ридания, но постепенно успя да хване някакъв ритъм. После каза високо и студено:

— Свиня!

Странно, ледено спокойствие я завладя и тя продължи щателния си оглед на квартирата. Тогава откри и най-зловещата находка. Беше голяма папка, пълна с различни финансови документи, касови бележки и фактури. Ребека усети как цялата се разтреперва. Имаше нужда от някого. Единственият човек, за когото се сещаше, беше Лорейн. Тя набра номера и нейната бивша млада сестра, а сега и приятелка, вдигна отсреща.

— Моля те, ела — каза тъжно Ребека. — Моля те.

Лорейн тъкмо беше приключила смяната и се канеше да си ляга. Миналата нощ бе изкарала здрав купон в клуба и сега не беше в добра форма, но като чу гласа на Ребека, наметна каквото ѝ падне и взе такси до Кенсингтън, Никога не бе чувала толкова болка и отчаяние в човешки глас.

Лорейн се срещна с Ребека в бара близо до метрото, точно зад ъгъла, където беше квартирата. Веднага разбра, че се беше случило нещо ужасно.

— Аз бях предадена, грозно предадена — каза тя със студен, треперещ глас. — Плащала съм му, за да... всичко е било лъжа.

Лорейн... пълна лъжа — разхлипа се тя.

Лорейн се чувстваше объркана. Никога не бе виждала Ребека в подобно състояние. Това просто не беше тя. Беше далеч от онази ексцентрична, ту привлекателна, ту отблъскваща жена, която познаваше от болницата. Сега бе просто уязвима и напълно реална. Пред нея седеше посестрима в беда, а не някоя шантава леля.

— Какво да правя сега... — завайка се тя.

Лорейн я погледна в очите.

— Въпросът не е какво ще правиш ти сега, а какво ще прави оная перверзна твар. Ти държиш парите. Не можеш вечно да зависиш от някого, Ребека, камо ли от някакъв нещастен извратеняк. Огледай се наоколо. Досега не си го забелязала, защото толкова ужасно дълго време си си завирала главата отзад и си живяла в тази своя приказна страна. Така просто си развързала ръцете му да те експлоатира и дои по подобен начин!

Ребека се сепна от избухването на Лорейн. Досети се, че зад това има нещо друго. През собствената си болка усети в гърдите ѝ да се надига съчувствие.

— Лорейн, нещо май не е наред при теб? Какво има? — Ребека не можеше да повярва, че приятелката ѝ говори по подобен начин. Не и Лорейн. Не и сестричката ѝ...

— Такова, че всеки ден в болницата виждам хора, които си нямат нищо. После се връщам в Ливингстън и виждам пак такива хора. А ти, ти имаш всичко. И какво правиш? Оставяш някаква жалка свиня да го пропилее?

— Знам... знам, че в главата ми се въртят само романтични истории... знам, че както казваш, живея в измислен свят. Сигурно от писане на толкова много глупости съм започнала сама да им вярвам... не знам. Знам само, че през цялото време Пърки беше до мен, беше насреща за всичко.

— Винаги до теб... да те гледа как ставаш все по-дебела и жалка и да те насърчава да си седиш на задника като някой дебел, тъп зеленчук. Да се правиш на глупак, за да угодиш на другите... Знаеш ли какво си приказвахме за теб в отделението? Казвахме си — „Как може да е толкова тъпа!“. Тогава приятелката ми Ивон се намесваше — „Хич не е глупава, щом изкарва толкова пари, а ние се мъчим тук за мизерните си заплати“. Да, точно така се говореше за теб. Това ни

караше да разсъждаваме другояче. Мислихме си — „Тя се оправя с всичко, прави се на малоумна, но ги скъсва, копелетата му“. И сега изведнъж ми казваш, че той те е крал години наред и дори не си се усетила.

Ребека почувства как някакъв необуздан гняв се надига у нея.

— Ти... ти... ти просто мразиш мъжете. Трябваше да го забележа по-рано... не мразиш романтичните истории, ти мразиш мъжете, нали? Нали!

— Не мразя мъжете, мразя само типа, който изглежда, че ми е писано непрекъснато да срещам.

— И какъв е този тип, моля ви се?

— Ами, започна се още от училище. В гимназията „Крейгсхил“ ми викаха Лорейн Ги-Лезби. Викаха ми лесбийка, само защото бях вече на тринадесет с добре оформени цици, но не исках да се чукам с всеки, които ми хвърли око или ми се натиска. Просто защото не исках да им се пусна. Изкарах отлични оценки, четох за изпити и ме приеха в Университета. Новият съпруг на майка ми не можеше да спре поне за малко да ми пуска ръце, че да седна да чета за изпитите. Трябваше да се разкарам и реших да дойда тук и да работя като сестра. А и сега всички се повтаря — непрекъснато ми скачат, непрекъснато гледат да ме прекарат в болницата. Просто искам да ме оставят на мира. Сякаш вече изобщо не познавам себе си, дори не знам дали съм обратна или не... Искам да ме оставят на мира, за да реша за себе си.

Сега Лорейн плачеше, а Ребека беше тази, която трябваше да я утешава.

— Няма страшно, мила... всичко е наред. Още си толкова млада... толкова е объркващо. Ще откриеш някой...

— Точно това не искам — подсмърчаше Лорейн. — Не искам да намирам, когото и да било. Поне сега-засега. Искам да откроя първо себе си.

— Аз също — каза с нежен глас Ребека — И ми е нужен приятел, които да ме подкрепят.

— Да, и на мен — усмихна се Лорейн. — Сега какво ще правим?

— Ами, просто ще се ядосаме, ще отидем да изгледаме касетите на Пърки, а после ще започна да правя това, което винаги съм правила.

— И какво е това? — попита Лорейн.

— Ще пиша.

13. ПЪРКС ДОКОПВА РЪКОПИСА

Беше прекрасно. Малката шотландска сестричка беше почти непрекъснато наоколо, а старото момиче се скъсваше като никога от писане. Понякога, когато неговата сладка малка Лорейн идваше, Пърки едвам успяваше да се откъсне, за да посети квартирата си. Главата му буквално се беше подпалила от мисли как да примами там Лорейн. Трябваше да я заведе там, трябваше да направи нещо.

Един следобед Пърки се реши. Беше дочул как се смеят заедно с Ребека в кабинета и забеляза, че Лорейн се кани да си тръгва.

— Ей, Лорейн, къде тръгна?

— Връщам се в болницата, знаеш как е.

— Чудесно — изчурулика Пъркс. — По път ми е. Ще те хвърля до там.

— Прекрасно, Пърки — каза Ребека. — Виждаш ли колко ми е миличък, а, Лорейн? Какво щях да правя без него?

Двете жени си размениха заговорническа усмивка, която Пъркс не забеляза.

Лорейн седна отпред и Пърки потегли.

— Виж, Лорейн, надявам се, че нямаш нищо против — каза той като зави и спря в една странична уличка, — да си поговорим за Ребека.

— Защо?

— Ами, вие доста се сближихте, така че сметнах за свой дълг аз да бъда този, който да те възнагради за бляскавия ти принос в нейното възстановяване.

Пъркс отвори жабката, пресегна се и подаде на Лорейн кафяв плик.

— Какво е това?

— Отвори го и ще видиш!

Лорейн знаеше, че вътре има пари. Тя видя едрите банкноти и пресметна, че са около хиляда лири.

— Страхотно — каза тя, напъхвайки плика право в чантата си. — Чудесен подарък.

Малката кучка обича пачките, каза си Пъркс доволно. Той се приближи до нея и отпусна ръката си върху едното ѝ коляно.

— Можеш да получиш още много от тези, моя малка красавице... — задъхано каза Пъркс.

— Добре — усмихна се Лорейн. Ръката ѝ се спусна към слабините ми. Тя разтвори ципа му и промуши ръката си вътре. Напипа тестисите му и ги стисна. Пърки си пое дълбоко въздух. Беше в рая. Тя стисна още по-силно, после още и още докато раят започна да се превръща в нещо съвсем различно.

— Ако още веднъж ме докоснеш ще ти строша врата — озъби се тя и усмивката му набързо се стопи. Последва як удар с глава право в носа му.

Лорейн изчезна и остави Пъркс с едната ръка да държи кърпа пред кървящия си нос, а с другата да разтрива тестисите си. Остана така известно време, опитвайки се да се успокои.

— Мили Боже — простена Пъркс запали колата и се насочи към квартирата. — Падам си по тези с юмручетата, но не с чак такива юмруци — добави злобно той, докато ръцете му още трепереха на волана.

Една прожекция от любими филмчета бе достатъчна, за да го освежи. Особено онзи с Кенди, неговата любимка. Тя бе готова да прави всичко, стига да ѝ се плаща добре, каквато по принцип трябва да бъде добрата курва. Немалко от тях си имат своите напълно предвидими задръжки, което всъщност петни професията, помисли си той. Трябваше да се свърже с Кенди съвсем скоро.

Когато се върна вкъщи, Пърки Наваро беше в чудесно настроение. Забеляза с радостно задоволство, че ръкописът на Ребека е увеличил теглото си. Странно, в противовес на това Ребека отслабваше. Режимът, съчетаващ диета и упражнения, на който я бяха подложили, сякаш правеше чудеса. Тя просто се топеше. Започна да се облича различно, а и излъчването ѝ се промени рязко. Хората започнаха да говорят. Беше свалила повече от десетина кила от времето, когато получи удара. Лицето ѝ напълно се възстанови. Тези промени интригуваха Пъркс, но неяснотата на положението го плашеше и объркваше. Една вечер присъствието ѝ дори го възбуди и

той предложи да не се прибират в разделените си спални, а да спят заедно. За първи път от три години.

— Не, скъпи, много, много съм преуморена. Просто трябва да свърша тази книга — каза му тя.

Голяма работа, помисли си той, нали ръкописът набираше пълна скорост. Ребека просто не спираше да бълва думи. Това го успокояваше. По някакви неясни причини тя бе започнала да заключва кабинета си. Каза, че излиза тази вечер, което напоследък се случваше все по-често и остави вратата не само отключена, но и широко отворена. Той взе ръкописа и започна да чете.

14. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 56

След смъртта на Лейди Хънтингдън в Редкъмби Хаус настъпиха тежки времена за всички там. Лорейн, която сега изпълняваше ролята на домакиня, беше силно обезпокоена от състоянието на духа, в което бе изпаднал Лорд Денби. Той започна да пие прекомерно и често навестяваше онези дупки из Лондон, където се пушеше опиум. Великият лорд проявяваше слабост на характера и Лорейн особено се зарадва, когато разбра, че неговият добър приятел Маркъс Кокс скоро се завръща в Англия заедно с полка си.

След завръщането си Маркъс обаче изглеждаше съвсем друг човек. Войната беше взела своята дан от този блестящ и дързък хубавец, а освен всичко се бе прибрал вкъщи и с треска. За радост на Лорейн, той бе твърдо убеден, че болката на Лорд Денби може да се облекчи и без помощта на алкохола.

— Денби трябва да бъде измъкнат от Лондон — каза той на Лорейн. — Най-добре е всички да се пренесем в наследствения замък Торндайк Хол в Уилтшър. Лордът трябва да се откъсне от самия себе си и собствената си меланхолия, преди да е станало твърде късно.

— Да, и аз смятам, че известно време в Торндайк Хол ще повдигне духа му — съгласи се Лорейн.

* * *

Пърки остави ръкописа, за да си налее един голям скоп. Той кимаше одобрително, докато разлистваше следващите страници. Идеално. После изведнъж текстът се промени. Пърки не можеше да повярва на очите си.

* * *

Страница 72

В голямата конюшня, на няколко мили от Торндайк Хол по пътя към селото, бяха поставили превръзка през очите на тринадесетия Лорд на Денби. Ръцете му бяха вързани отзад. Надървеният му пенис се показваше през цепката на дългата бяла туника, с която бе облечен и която покриваше гърдите, корема и слабините му.

— Дайте ми задник! — избуча той пиянски и тълпата, събрала се наоколо, реагира с буйни възгласи.

— Търпение, Денби! Търпение, жребецо!

Лордът разпозна гласа на своя приятел Харкорт. Беше готов за подвизи, жаден да се докаже в този облог.

Срещу Денби се намираха три дървени платформи. На едната от тях беше завързано момиче с превръзка на устата, поставено на колене, така че задникът му да стои повдигнат във въздуха. На следващата платформа в същото положение беше завързано момче, а на третата — едра черноглава овца.

Система от лостове позволяваше платформите да се нагласят на необходимата височина. Харкорт бе дал указания на мъжете да поставят отворите на тримата на една и съща височина, за да посрещнат в идеална права линия твърдият член на Денби.

Харкорт прошепна в ухото му:

— Не забравяй, Денби — на момчето, момичето и овцата съвсем не им е чужда содомията.

— Много добре познавам подробностите около тримата, Лорд Харкорт. Или искате да се откажете от баса, стари приятелю? — присмя се Денби.

— Надявай се! Не съм си и помислял. Виж какво, Денби, аз съм напълно уверен, че си един стар чеп, неспособен, особено след толкова алкохол, да различи с какво го прави — каза убедено Харкорт.

Най-трудно се оказа да се усмири жената. Тя иначе бе много изпълнително слугинче, на което съвсем не бяха чужди ласките на повечето от присъстващите. Въпреки това тя започна да се паникьосва, чувствайки се напълно дезориентирана от лентата през очите ѝ и множеството въжета, с които я бяха привързали.

— Шшшшт, малката ми — прошепна Харкорт и разтвори задника ѝ, за да може членът на Денби да проникне безпрепятствено. Докато грубо мажеше ануса ѝ с мазнина, вкарвайки вътре пръста си,

той усети една нервна свитост, която никога не бе забелязвал у тази жена, когато лично го бе правил с нея. Със сигурност подобна реакция можеше да се очаква и от овцата, и от момчето. Така състезанието щеше да е съвсем честно.

Харланд почувства облекчение, когато пенисът на Денби поникна вътре с незначителна съпротива. Беше доволен, че е избрал точно тази селянка, която от осемгодишна бе свикнала да ѝ го вкарват анално.

— Мммм — усмихна се Денби, продължавайки да го плъзга навътре. После направи няколко бесни движения напред-назад и го извади все още твърд и без да изхвърля семето си.

Харкорт застана зад момчето, разтвори задника му и постави смазката много по-внимателно, отколкото на момичето. Момчето му беше стар любимец и познавайки грубите сексуални навици на Лорда, той се безпокоеше, да не би да го извади от строя за дълго. Насочван от слугите, омазаният с лайна и кръв чеп на Денби проникна в следващата си мишена.

— По дяволите... — изпръхтя той, докато момчето стенеше под маската си. То също, подобно на жената, още в ранна детска възраст бе подложено на редовни анални грижи от страна на господаря си.

— Следващият! — изръмжа Денби, изтегляйки инструмента си под окуражителните възгласи на тълпата.

— Залагам за моя приятел, Лорд Денби — заяви Маркърс Кокс и сред подвикванията на превъзбудената тълпа постави своят залог в ръката на арбитъра.

С изражение на лека погнуса, Харкорт разкрачи животното и двама прислужници задържаха поотделно всеки от задните му крака. Той внимателно огледа бръснатия участък около аналния отвор на овцата. После нареди на трети слуга да я намаже отвътре.

Независимо от силата на слугите, животното не се даде лесно на Денби. Той трудно си пробиваше път навътре, докато животното се въртеше и подскачаше, а мъжете се опитваха да го задържат неподвижно. Денби се напъваше все по-силно, лицето му почервения и виковете му изпълниха конюшната.

— ПОДЧИНИ СЕ, ДА ТЕ ВЗЕМАТ МЪТНИТЕ! АЗ СЪМ ЛОРДА НА ДЕНБИ! ЗАПОВЯДВАМ ТИ ДА СЕ ПОДЧИНИШ!

Животното продължаваше да се съпротивлява и Денби не успя да удържи, отдавайки се на върховния завършек.

— АЗ СЪМ ДЕНБИ... — извика той, изпомпвайки спермата си в разпънатото същество. Разнесоха се одобрителни крясъци. Денби дишаше тежко, измъквайки члена си.

— И така, Денби? — каза Маркърс Кокс.

Денби укроти дишането си.

— Не съм се забавлявал толкова добре при никой друг облог, сър. Никога не съм достигал подобни висоти, както с последното прекрасно създание тук. Никое сляпо покорно същество от равнините, отглеждано за заколение, не би могло да реагира по подобен начин на моите настоявания... не, това не беше просто акт на копулация — това бе духовно сливане, което премина всички граници... как само се наслаждавах на това невероятно, преизпълнено с енергия същество... почувствах как умовете и душите ни стават едно... такова единство просто е твърде човешко.

Мъжете едвам сдържахха смеха си, оставяйки Денби да продължи.

— Последното невероятно чукане беше или момичето или послушното момче — прислужник... няма значение. Знам, че това същество е създадено, за да го притежавам. Заявявам, че ще изплатя на господаря му сумата от сто лири заради чудесното преживяване!

— Добро предложение. Лорд Денби. Просто не мога да не приема.

Денби моментално разпозна гласа на Харкорт.

— Момчето! Знаех си! Прекрасното младо момче! Едни добре похарчени сто лири! — каза Денби на фона на вълна от смях. — Овца, момиче и момче, в този ред! Точно така! Обзалагам се!

Настъпи кратка тишина, последвана от истеричен смях. В момента, в които му свалиха превръзката, Денби нададе мощен вик.

— Господи! Овцата! Не мога да повярвам! Красивото и търпеливо животно!

— Господа! — повиши глас Харкорт, вземайки чашата си. — Господа! Като човек с твърде малко време за салонни спорове с дървени философи, смятам, че тук безспорно бе доказана една интересна гледна точка! Нека нашите приятели с отговорни

граждански професии си водят бележки! Содомията си е содомия и това е!

Слугите се разпяха в сладен, разлат хор:

*Има мъже, дет си падат по жените,
други хлътват по момченца,
а аз овца си имам — топла и прекрасна,
чудно-сладкогласна*

Ръкописът се изплъзна от ръцете на Пъркс и тупна на пода в кабинета. Той вдигна телефона и набра издателят на Ребека.

— Джайлс, смятам, че трябва веднага да дойдеш. Веднага.

Джайлс усети паниката в гласа на Пърки.

— Какво има? Нещо с Ребека ли? Добре ли е?

— Не — каза подигравателно Пърки. — Смятам, че не е добре.

По дяволите, съвсем не е добре.

— Идвам веднага — обеща Джайлс.

15. ПЪРКС Е РАЗТРЕВОЖЕН

Джайлс, без да губи и секунда, пристигна на „Кенсингтън“ в дома на Пърки и Ребека. Ръкописът предизвика у него искрен ужас. С всяка следваща страница нещата все повече се влошаваха. В късния следобед Ребека се върна и влезе при тях в кабинета.

— Джайлс! Скъпи! Как си? О, виждам, че си прегледал ръкописа. Как ти се струва?

Джайлс, въпреки беса и тревогата си, се беше подготвил да подходи към Ребека много внимателно и предпазливо. Той мразеше писателите. За него те си оставаха досадни, самовлюбени, скучни скапаняци. Онези от тях, които пък имаха някакви артистични претенции, бяха най-непоносими. Ето какво се е случило с нещастната му крава, реши той, просто бе имала твърде много време за размисли в болницата и хоп, край с нея, пипнала е заразата на шибаното му изкуство! Изправена пред болестта, криеща риск за живота ѝ, тя е решила, че трябва да остави следа след себе си и разбира се, това трябваше да стане за сметка на неговите печалби. Така или иначе, нищо нямаше да постигне, ако започнеше да я дразни. Тя трябваше да бъде прелъстена, внимателно да ѝ се покаже в какво е съгрешила. Джайлс тъкмо смяташе да се впусне в разни приказки от типа „доста интересна нова насока, скъпа, но...“, когато в същия момент Пърки, направо пръскащ се от гняв, настъпи.

— Бека, скъпа — започна Пърки през зъби. — Не знам какво целиш с това...

— Не ти ли харесва, Пърки? Не го ли намираш за по-живо, по... натурално?

— Но скъпа, писанието ти едва ли може да се нарече предвикториански любовен роман — зафъфли Джайлс.

— Не, Джайлс, твърде реалистично е. Човек не може да живее, как да го кажа, вечно с глава, завряна отзад, нали?

Това е от лекарствата, помисли си Пъркс. Най-накрая напълно се смахна.

— Скъпа Ребека — примоли се Джайлс. — Помисли малко.

Той започна да се разхожда напред-назад, размахвайки ръце.

— Кой четете тези книги? Клетите домакини, разбира се, тези, на които се крепи цялото ни славно общество. Тези, които поддържат мъжете си, за да могат да ходят на работа, тези, които отглеждат децата. Ти ги познаваш добре, през цялото време ги гледаш по рекламните за перилни прахове. Да, те наистина се трудят усилено. И подобно на робите в полето, го правят с усмивка и да, с песен в сърцето! Тяхната работа е скучна, неблагоприятна и унижителна и те имат нужда от своя отдушник. О, да, следобедните телевизионни предавания наистина помагат, но кой е истинският лек, който прави живота им поносим? Това са розовите романи „Мис Мей“ от Ребека Наваро. Там те се потапят в прекрасния романтичен свят, които ти, скъпа, създаваш. Всички настоящи и бъдещи домакини се нуждаят от теб.

— Точно така — строго кимна Пърки. — А си тръгнала да се занимаваш със содомия и революция. Тези крави със замъглени от валиум глави ще изхвърлят ужасени книгата ти. И тогава къде ще отидем ние?

— Ти ми кажи, скъпи? — подразни го Ребека.

— На улицата, за да продаваме шибаната ти велика книга, ето къде! — избоботи Пърки.

16. ЕДИН ОТ МЕЛЕТО

Ник Армитидж-Уелсби докопа свободната топка, търкаляща се по края на мелето и се затича напред към вратата на другия отбор, като премина майсторски двама от противниците. Малкото публика на стадион „Ричмънд“ почувства приятния гъдел на очакването, защото знаеше, че Армитидж-Уелсби има силата и бързината да достигне до голлинията. Въпреки объркването в защитата пред него, той едвам подаде топката на съотборник и се строполи в калта.

При пристигането си в болницата „Сейнт Хъбин“, той вече беше сдал Богу дух, ставайки жертва на масиран инфаркт.

Тялото му лежеше на носилка в болничната морга и бе подложено на щателен оглед от Фреди Роял.

— Охооо, т-о-о-зи си г-о-о бива-а-а! Изгл-е-е-жда съ-ъ-всем мл-а-а-дичък...

Фреди се доближи още повече.

— Ей, Фреди — каза Глен вяло. — Имаме нов патолог, някаква откачалка. Клемънс. Той... така да се каже, още не е запознат с порядките тук. Дежурството му започва от по-късно, така че, карай го по-полека.

— Да-а-а, ще б-ъ-ъ-да мн-о-о-го н-е-е-жен и вним-а-а-телен с теб, нали знаеш, скъ-ъ-ъ-пи мой? — каза той и се обърна към Глен. — Моля те, бъди т-а-а-ка люб-е-е-зен и дай м-а-а-лко хирургически конци на стария Фреди.

Глен се намръщи и изпухтя, но започна да рови в едно чекмедже, откъдето извади цяла макара. Нека Фреди прави каквото иска, помисли си Глен. Тази вечер той излизаше с Ивон. Първо на кино и после ще купонясат по клубовете. С парите на Фреди щеше да й купи нещо хубаво. Парфюм. Скъп парфюм, уточни той. Само да види лицето ѝ, когато ѝ го подарява. Това му беше достатъчно.

Фреди взе две подпорки и ги завърза около омекналия penis на трупа. После напъха четириъгълна кутия от бисквити между краката му и закрепил члена в изправено положение.

— Сега, само ще почакаме да започне да се втвърдява този красавец и тогава наистина ще се позабавляваме! — усмихна се Фреди.

Глен се извини и излезе в преддверието.

17. ЛОРЕЙН И ЛЮБОВТА

Лорейн изкарваше доста време у Ребека. Помагаше ѝ с ръкописа. Ходиха до Британския Музей, до Картонения град, преминавайки през спирките на метрото, където майки с недохранените си деца просеха.

— Видях тази картина в Мексико Сити преди десет години — въздъхна Ребека — и си мислех, че такова нещо никога не може да се случи тук, никога не може да стане в Англия. През цялото време ти се иска да се обърнеш на другата страна. Искат ти се всичко да е измама, просто нагласено, искат ти се да повярваш всичко друго, освен истината.

— Която е, че тези хора нямат пари да нахранят децата си, а правителството пет пари не дава — цинично се усмихна Лорейн. — Те се интересуват само от това, дали богатите си тъпчат още повече гушите.

Лорейн понякога звучи толкова коравосърдечно, помисли си Ребека. Това не е за добро. Когато загубиш човешината си, печелят тези, срещу които се бунтуваш. Розовите романи бяха нещо повече от собственото ѝ творческо въображение. Нали трябваше да има, все пак, някакво място за романтика, за истинска романтика? Романтика за всеки и не само на страниците на книгите.

Такива мисли се въртяха в главата на Ребека, когато Лорейн си тръгна към общежитието. Младата сестра имаше две грижи. От край време не бе говорила с Ивон истински. От онази нощ в клуба Ивон просто я избягваше. Излизаше с оня, Глен и изглежда беше щастлива. Когато се върна, Лорейн чу от стаята на Ивон да се носят звуци на хаус. Беше касетата на „Слам“, която тя ѝ бе дала преди много време.

Стегна се и почука на вратата.

— Отворено е — прозвуча отвътре гласът на Ивон.

Лорейн влезе и откри, че приятелката и е сама.

— Здравсти — каза Лорейн.

— Здравсти — отвърна Ивон.

— Виж, Ивон — започна Лорейн и заговори много бързо, — дойдох да ти се извиня за онази вечер в клуба. Наистина тъпо, но просто бях тъпкана с екстази, цялата се топах, а ти изглеждаше толкова страхотно, толкова готина, а и си най-добрата ми приятелка, която никога не ме е разочаровала...

— Добре, хубаво, но аз не съм такъв тип...

— Лошото е — засмя се Лорейн, — че и аз не знам дали съм такъв тип. Беше период, в който се бях настроила против мъжете... о, всъщност не знам... може и да съм обратна, още не съм наясно! Когато те целунах, направих това, което момчетата правят с мен... съвсем откачено. Тъпо, защото исках да разбера как се чувстват те. Исках да почувствам същото. Исках да си падна по теб, но не стана. Помислих си, че ако бях обратна, нещата щяха да са по-лесни, поне щях да знам нещо за себе си. Но не се възбудих от теб.

— Не знам дали да съм доволна или обидена — усмихна се Ивон.

— Проблемът е, че и момчетата не ми харесват. Всеки път, когато съм била с някои, съм се разочаровала. Никой не го прави както успявам аз самата... — Лорейн сложи ръка на устата си. — Егати шантавата крава съм и аз.

— Още не си намерила подходящия човек, Лорейн. Няма значение дали е мъж или жена, просто трябва да е подходящия човек.

— Опитът говори, а?

— Така си мисля — усмихна се Ивон. — Защо не дадеш с нас в клуба довечера?

— Не ми се иска. Ще опитам известно време да я карам без екстази. Главата ми съвсем се смахна от него. Струва ми се, че обичам всички, но не мога да обичам никого конкретно. Все по-често изпадам в депресия.

— Хубаво си решила. В последните години доста изгълта. Вече си си взела дозата, момиче! — засмя се Ивон, стана и прегърна Лорейн. Една прегръдка, която никога нямаше да могат да изразят с думи.

Като си тръгна. Лорейн се замисли за любовта на Ивон към Глен. Не, нямаше намерение да ходи с тях в клуба. Когато двама души се обичат, просто трябва да ги оставиш на мира. Особено, ако не си влюбен, а ти се иска. Просто е обърквашо. Може и да те заболи.

18. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 99

Деградацията на Лорд Денби продължаваше. Слугите се оплакваха, че Флоси, овцата, цапа коридорите, но той продължаваше да настоява женската прислуга да осигурява лукс и удобства на животното, обръщайки особено внимание руното му да е безупречно чисто и поддържано.

— Флоси, ангел мой — каза Денби и потърка възбудения си член отстрани по черната глава на своята любимка, — след ненавременната загуба на прекрасната ми съпруга ти ме спаси от един живот, изпълнен с пустота и отчаяние... О, Флоси, не се сърди, че споменавам моята божествена Лейди. Как ми се иска да можем да ви срещна. Щеше да е прекрасно. За жалост, това не може да стане и сме само двамата, прекрасна моя. Как само ме възбуждаш и изкушаваш! Аз съм омагьосан...

Лордът плъзна члена си в овцата.

— ... каква наслада...

19. ДОКЛАДЪТ НА ПАТОЛОГА

Мениджърът на тръста, Алън Суийт, от известно време имаше лоши предчувствия. Всеки миг очакваше някаква неприятна изненада. Суийт усети, че нещата няма да потръгнат на добре още при първата си среща с Джофри Клемънс, новият патолог. Клемънс пристигна в офиса, без да има предварителна уговорка, седна и хвърли напечатания си доклад пред него. След като остави време Суийт да му хвърли един бърз поглед, проговори с дълбок, строг глас.

— ... и така, заключавам, че след като е било предадено на нас, тялото на Мистър Армитидж-Уелсби е било използвано по описания от мен начин, точно тук, в „Сейнт Хъбин“.

— Вижте, Мистър Клемънс... — каза Суийт, преглеждайки доклада — ... ъ-ъ-ъ, Джофри... трябва да сме напълно сигурни.

— Напълно съм сигурен. Затова съм написал и доклада — отбеляза грубо Клемънс.

— Във всеки случай, трябва да се вземат предвид някои други фактори...

— Например?

— Ами, искам да кажа — започна Суийт, прибавяйки приятелско намигване, което веднага осъзна като лош ход, още преди брадатото лице на Клемънс да смръщи неодобрително вежди, — че Ник Армитидж-Уелсби е учил в английски частен пансион за момчета и е играл ръгби през цялото това време. Тези два факта са достатъчни, за да не му бъдат чужди, така да се каже, подобни удоволствия...

Клемънс изглеждаше потресен.

— Искам да кажа — продължи Суийт, — не би ли могло, тези контузии и разтягания на сфинктера, както и следите от семенна течност, да се дължат на някой шегички и закачки, вероятно през полувремето в съблекалнята, малко преди клетника да бъде предаден на нас?

— Не и според моето професионално мнение — отхвърли ледено версията Клемънс. — И между другото, бих искал да знаете, че и аз

съм учил в частен мъжки пансион и съм играл ръгби с огромен ентузиазъм, макар че бях далеч от нивото на Армитидж-Уелсби. Със сигурност твърдя, че никога не съм бил свидетел на подобни инциденти, за каквито намекват и се съм особено засегнат от недодяланите ви нападки.

— Съжалявам, ако съм ви обидил с нещо Джофри. Въпреки това, като мениджър на тръста, съм длъжен да ви напомня, че аз изцяло поемам отговорността пред членовете на фонда, които от своя страна отговарят за всяка евентуална злоупотреба...

— А какво ще кажете за отговорността си към пациентите и техните роднини?

— Това се подразбира и е съвършено ясно. Тези неща са синоними. Но аз не мога просто ей така да обвиня персонала в некрофилски наклонности. Ако пресата се докопа до подобно нещо, ще ни направи на мат и маскара! Доверието на обществеността към болницата и нейното ръководство ще рухне. За подобренията, които се въвеждат, като например най-модерната сканираща техника за диагностика в новото отделение за превантивна медицина, тръстът до голяма степен се обляга на добрата воля, изразяваща се в благотворителни дарения на многобройните ни заможни спонсори. И ако без нужда започна да вдигам паника...

— Като мениджър, вие и ръководеният от вас екип сте задължени, именно заради обществеността, да разследвате случая — прекъсна го Клемънс.

Суийт осъзна, че Клемънс олицетворява всичко, което той ненавижда. Арогантният предразсъдък за вродено морално превъзходство, внушаван в частните мъжки училища, бе по-нетърпим дори от омразата му към работническата класа, от която сам произхождаше... Копелетата можеха да си го позволят, паричните проблеми не ги безпокояха. Суийт беше заложил всичко за разширяването на имота си в Ричмънд, точно до Темза. Той беше не по-голям от кибритена кутийка, когато го купи. Отново предстояха плащания на сметки и нещата се нареждаха идеално, благодарение на покровителството на Фреди. Сега всичко беше застрашено, беше застрашено собственото му съществуване и то от едно незначително, арогантно копеле, което се бе родило със сребърна лъжичка в устата.

Суийт пое дълбоко въздух и се опита да възстанови излъчването си на безпристрастен професионалист.

— Разбира се, ще бъде проведено щателно разследване...

— Постарайте се — изръмжа Клемънс — и освен това се постарайте да съм плътно информиран за хода на разследването.

— Разбира се... Джофри... — усмихна се неестествено Суийт, стискайки зъби.

— Довиждане, Мистър Суийт — отсече Клемънс и излезе.

Суийт сграбчи с юмрук писалката и издълба думата „ПУТЪО“ през редовете на тефтера с такава злост, че откъсна едновременно шест страници и остави следи по дузина под тях. После вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Фреди Роял?

20. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 156

Лорейн проследи Лорд Денби по целия път през града, чак до оная бърлога за опиум, която той напоследък често навестяваше. Облечена в стари дрехи, със забрадка на главата, така че лордът да не види лицето ѝ, тя изглеждаше като просто слугинче. Маскировката ѝ се оказа ефикасна. В някои отношения дори твърде ефикасна. Непрекъснато я подкачаха всякакви отрепки и босяци, които след поредния запой се прибираха по домовете си.

Тя запази самообладание и просто ги подминаваше. Двама, облечени с нещо като военни дрехи обаче не преставаха да ѝ досаждат с подмятанията си, докато изведнъж не ѝ препречиха пътя.

— Обзалагам се, че хубавелката доста си я бива в някои игрички — каза с мазен тон единият.

— Мисля, че се сещам за какви игрички става дума — похотливо се усмихна вторият.

Лорейн се вкамени. Тези пияни войници явно я бяха объркали с проста слугиня. Тъкмо щеше да отвори уста, когато усети трето присъствие зад гърба си.

— Предупреждавам ви да не безпокоите тази дама — чу се отзад.

Лорейн се обърна и видя красив млад мъж, който се измъкна от тъмнината.

— Къв си ти бе? — отвърна едното от момчетата. — Върви си по пътя и не се меси.

Непознатият продължаваше да стои съвсем спокойно. Лорейн разпозна предизвикателната извивка на устните, макар лицето да беше още скрито в сянка. Когато реши да се обърне към младите войници, той заговори властно:

— Наблюдавах вашата разюздана веселба, господа, и трябва да ви уведомя, че пиянските ви брътвежи не са достойни и за най-разпасаните редници, събрани от миньорските селища на Ланкашър!

Другият войник, разпознавайки по тона, че насреща му говори офицер беше по-предпазлив:

— А кой, разрешете да попитам, сте вие, сър?

— Полковник Маркър Кокс от Хаус Каранбър, трети съсекски полк. Бих искал да науча кои сте пък вие двамата, вие, които петните мундира на Короната, обиждайки една лейди с положение в обществото, която милосърдно се грижи за Лорда на Денби?

— Как разбрахте, сър? — възкликна Лорейн изненадана.

Маскировката ѝ можеше да заблуди Денби, отдаден на отчаяните си мисли как по-скоро да се върне при една тъпоумна овца след оргиите си в Лондон, но не можеше да подведе Маркър Кокс, чието здраве и бдителност се бяха възвърнали напълно.

— Простете, скъпа Мис Лорейн — каза галантният млад полковник и се обърна отново към двете разгонени отрепки. — Какво ще кажете в свое оправдание?

— Ами, хиляди извинения, мадам... помислихме ви за обикновена прислужница...

— Чудя се — каза Маркър, — като офицер, отговарящ за дисциплината в собствения си полк, как ли ще реагира моят добър приятел Сенди, полковник Александор, когато научи как младшите му офицери са се отдали на нечувана разюзданост?

— Сър... нека ви обясня... скоро ще ни изпратят на фронта срещу ордите на Наполеон. Ние... просто не знаехме, че... това е дама от обществото. Сър, родителите ми не са богати и моята длъжност в армията е от огромно значение за прехраната им... умолявам ви... — започна открито да се моли по-арогантният от двамата младоци, а по лицето му се изписаха страх и болка.

Лорейн се замисли за собствения си произход. Припомни си жертвите, които нейните родители бяха направили, за да бъде тя част от светското общество.

— Вината е в мен, Маркър. Аз съм виновна, че се предреших по подобен начин, за да проследя незабелязана нашия скъп Денби... — извика Лорейн.

Маркър хвърли бегъл поглед към Лорейн и пак се обърна към двамата мъже. С ръка на кръста и презрително извити устни, той ги огледа от главата до петите.

— По природа аз не съм човек, лишен от състрадание — обясни Кокс на двамата млади офицери. — Нито пък съм застрахован от изкушенията на плътта, особено пред стреса на предстояща битка. Колко добре ми е познато всичко това. Но когато офицери от британската армия обидят по такъв недопустим начин една уважавана от мен лейди, аз съм длъжен да поискам удовлетворение. Всички други аргументи бледнеят — изсъска заплашително той, а гласът му премина почти в шепот. После изведнъж изкрещя: — И така, ще имам ли честа?

— Но, ваше благородие — започна по-кроткият от двамата, загубил ума и дума, буквално треперейки целия, сякаш насреща му бяха дулата на наполеоновата гвардия, — не можем да приемем дуел с висш офицер! Да не говорим за благородник с вашето положение! Това би било ужасно! Какво извращение само би било, да застанем срещу някой, с когото би трябвало да сме рамо до рамо в името на Англия! Моля ви, ваше благородие, признаваме се виновни за разюзданото си поведение и сме съгласни, че дължим огромно извинение за отношението си към тази дама, но умолявам ви на колене, не търсете подобно възмездие от нас!

— И двамата ли смятате така? — попита Кокс.

— Да, сър — отвърна другият.

— Да ви вземат мътните, аз ще получа своето удовлетворение! — проехтя гласът на Кокс в тъмнината. — Готови ли сте да ми го дадете?

— Сър... умолявам ви... как бихме могли?

Двамата се свиха вцепенени под могъщия гняв на своя началник.

Маркърс усети влага по разпенените си устни и бясно туптене в гърдите.

— Пред себе си виждам мъже, лишени от достойнство, непригодни да бъдат част от доброто общество, недостойни за военния си чин нагли мекотели, готови да продадат душата си, само и само да спасят треперещата си от страх, нищожна плът!

— Умолявам ви, сър... в името на свещена Англия! Ще получите желаното удовлетворение, но какво да е то?

— Много добре — каза Кокс след минута размисъл. — Тъй като отказвате да защитите честта си, се налага да прибегна до порядките на своя полк. Чувствам се задължен да наложа традиционните

наказания за младши офицери, пристъпили правилата на военната дисциплина. Свалете панталоните си! И двамата! Заповядвам ви!

Маркърс се обърна към Лорейн:

— Моля ви, Лорейн, влезте в каретата, това не е зрелище за дами!

Лорейн се подчини, но не се сдържа да повдигне завесата. Видя как младшите офицери останаха голи от кръста надолу и после, заставайки гърбом, се превиха над крайпътното ограждение. Тя не можеше да гледа повече, но чу крясъците първо на единия и после на другия, последвани от вика на Маркърс:

— Ще получа своето удовлетворение-е-е-е!

Скоро след това той се настани до нея в каретата, леко задъхан.

— Съжалявам Лорейн, че се наложи да станете свидетел на строгостта на военната дисциплина по подобен начин. Беше ми болно да наложа такова наказание, но участта на старшия офицер невинаги е лека.

— Но Маркърс, нима това е обичаен начин за налагане на дисциплина в армията?

Маркърс повдигна вежда, обръщайки се към Лорейн.

— Има достатъчно различни начини, които биха могли да бъдат приложени, но сметох, че в случая тези ще бъдат най-ефикасни. Когато си натоварен с тежката отговорност да налагаш наказания на братята си по оръжие, особено важно е да не забравяш, че никога не трябва да пренебрегваш решаващата си роля за сплотяването на бойците, за създаването на колективен дух и подклаждането на любовта, да, на любовта към полка и другарите ти. Всичко това е абсолютно необходимо за поддържането на строгия морал.

Това прозвуча доста неубедително за Лорейн, но развълнувана от красноречието и откровеността на Маркърс, тя каза:

— За жалост, подобно на всяка жена, съм много далеч от порядките в армията...

— Така и трябва да бъде — кимна Маркърс. — Но кажете, как е нашият общ приятел, Лорд Денби?

— О, Милорд е в такова окаяно състояние, Маркърс! Сърцето ми се къса! Ненаситната му жажда за вино и опиум, непристойната му връзка с тази овца... всичко така ужасно ме измъчва! След няколко дни

той се връща в Уилтшър и отново ще посвети цялото си време на това изчадие адово!

— Трябва да заминем с него. Трябва да положим усилия и да сторим нещо, което да го върне на себе си. Шокът от внезапно сполетялото го нещастие е отслабил разсъдъка му и може би само нов шок би го извадил от това състояние. Трябва да го обмислим внимателно.

— Маркърс — започна Лорейн след удивително кратка пауза за подобен размисъл, — смятам, че се сещам за нещо...

21. ВЛАСТЕЛИНЪТ НА ПРЪСТЕНИТЕ [1]

Трупът бе измъкнат от горящия склад рано тази сутрин. След кратък оглед Глен гнусливо се отвърна. Макар и привикнал към гледката на мъртви тела, някои от които в ужасяващо състояние, той никога не бе виждал нещо подобно. В горната част на тялото плътта бе напълно овъглена, а лицето — неразпознаваемо. Глен почувства тежкото дишане на Фреди Роял зад гърба си, отбелязвайки злокобния факт, че задните части на нещастника са останали напълно недокоснати от огъня.

— Знач-и-и-и тоя е ан-а-а-лният каубой, а-а-а-а? — провлечено изрече Фреди.

— Ами, да, „Складът“ е бил гей-дискотека. Откаченякът бе разпознат от тъпкача си — кимна Глен към овъглената маса. — Разпозна го само по пръстена, нямаше друг начин.

Фреди набута показалеца си в сфинктера на трупа.

— Дааа, може би единственото нещо, което не е било унищожено... Не знам как е успял да направи разликата, но на мен повечето ми изглеждат еднакви. Сигурно е било истинска любов, а?

Глен поклати глава и посочи златната халка на един от овъглените пръсти.

— Другият пръстен, Фреди — натърти той.

— О! Сега разбирам какво имаш предвид! Прощавай, нали ме знаеш — засмя се Фреди.

На Глен му се повдигаше от лепкавата миризма на изгорено месо. Тя сякаш проникваше навсякъде. Постави още предпазен крем под ноздрите си.

След като свърши с тялото, Фреди наля доста по-летлива смазка в аналния отвор на трупа и я запали.

— Какво правиш? — изпищя Глен.

— Просто се опитвам да затрудня онова приятелче — патолога, като тръгне да търси още доказателства — усмихна се Фреди, а на

Глен отново започна да му се повдига.

[1] „Властелинът на пръстените“ — роман от Дж. Р. Р. Толкин. —
Б.пр. ↑

22. БЕЗ ЗАГЛАВИЕ — РАБОТНО КОПИЕ

Страница 204

— Най-нежното и сочно агнешко, което съм опитвал от години — каза Денби и замръзна. Думата „агнешко“ отекна в главата му. Флоси. Той се вторачи в Харкорт, който пълнеше чашата си с вино.

— Великолепно месо — усмихна се Харкорт, — и както разбрах, вътрешно мариновано със соковете на изтънчен английски аристократ.

Денби стрелна с очи Маркърс Кокс. Не откри очаквания присмех по лицето на своя приятел, но забеляза старото изражение на съпричастие и съжаление. Нещо ужасно се беше случило. Харкорт далеч не излъчваше съчувствие. Рамената му заподскачаха и тлъстото му туловище се затресе от кикот.

— Вие... — подскочи Денби и избухна: — Да пукна дано... само, само ако нещо се е случило с моята Флоси... заклевам се във Всевишния...

Той се разрида и се понесе към кухнята. Мерна лицето на ужасената готвачка, Мисис Хърст и погледът му се втренчи в отрязаната глава на любимата му овца, Флоси, която лежеше на кухненската маса. Тя сякаш го гледаше с тъга и укор.

Той отскочи назад, сякаш отнесен от мощен удар, после бързо се овладя и настъпи към треперещата стара жена.

— Проклета да си, зла вещице! Ще натъпча костеливото ти тяло в гроба, а извратената ти душа в ада!

— Не съм го сторила аз, сър! — изпищя жената.

— Кой нареди това отвратително, престъпно закление? — прозвуча със страшна сила гласът на Денби.

— Младата господарка, сър, Мис Лорейн, тя ми разпореди да сторя това...

— ЛЪЖКИНЯ! — изкрещя Денби, пресягайки се към месарския нож на масата.

Лорейн бе застанала на вратата.

— Милорд, ако търсите разплата, излейте гнева си върху мен. Истина е, че аз се разпоредих да сторят това!

Денби се втренчи в своята грижовна приятелка. Погледът му не откри в очите ѝ лукавство, а само безрезервната преданост на младата жена, поела изцяло върху плещите си задълженията на стопанка след кончината на съпругата му. Това сякаш изцеди гнева от него, подобно на сок от портокал.

— Но Лорейн, скъпа моя, нежен шотландски цвят... как можа да сториш нещо толкова отвратително!

Лорейн се обърна и от очите и потекоха сълзи. После се извърна отново към Денби:

— Умолявам ви Милорд, повярвайте, нямах друг изход! Връзката между любимия мой приятел и нещастното животно стана обект на присмех в обществото...

— Но...

— ... дори тръгнаха слухове, че сифилис е разял мозъка ви и напълно ви от лишил от разум. Ваше благородие бе изложен ежедневно на подобни обиди, на нагли подмятания на глупци и зли езици, чиито злословия служеха на най-долни и нечестиви цели...

— Нямах представа за това... дори не съм помислял...

— Точно така, сър, до такава степен бяхте завладян от магията на злото. Възползвайки се от безсилието ви, причинено от безвъзвратната загуба, в съкрушеното ви сърце се бе вселил дяволът. Но тази овца не можеше да замести прекрасната ви съпруга уверена съм, че само една жена може да дари мъжа с любов.

По устните на Денби се плъзна усмивка, докато съзерцаваше със симпатия чаровната млада жена.

— И какво, малка моя, би могла да знаеш ти за любовта?

— За жалост, сър, аз сдържам своите чувства, а от това боли още повече...

— Прекрасно, невинно създание като теб? — учуди се Денби. Но също толкова непочтено, помисли си той.

— Дори в свят, изцяло потопен в безумията на мъжете, какъвто е нашия, Милорд, не мога да приема измамата, коварството, лукавата игра и прелъстителството като достойно поведение за една млада дама, особено такава, която се кани тепърва да заеме своето място в

обществото. Подобни морални задръжки обаче рухват под натиска на любовта... Голямата любов оправдава всичко!

— Вие сте влюбена в Маркър Кокс! Лорейн, трябва да знаете, че високо ценя този бляскав младеж като войник и приятел. В необузданото му поведение дори виждам нещо от себе си като млад. Ето защо никога не бих допуснал да завърти главата на моята покровителка. Кокс е див жребец, чиято единствена цел е да завладее сърцето, а оттам честа на невинните девизи и после най-безскрупулно да ги изостави, за да се впусне в гонитбата на следващата си плячка!

— Грешите, сър. Що се отнася до Маркър Кокс, можете да бъдете напълно спокоен. Макар бляскав и чаровен, не той е завладял сърцето ми... а вие, Милорд. Ето. Казах го.

Денби погледна Лорейн. Той усети още нечие присъствие в стаята. Обърна се в очакване да види Маркър Кокс. Там обаче стоеше женска фигура. Той се вторачи в най-близката приятелка на жена си известната сватовница Мис Мей.

— Мис Мей, струва ми се, че и вие имате пръст в това?

— Не повече от обикновено. Щом става дума за сърдечни дела, те могат да бъдат разрешени само от двете засегнати страни. Време е да вземете решение, Милорд. Вашата дума.

Лорд Денби се взря в очите на прекрасната Лорейн, които напомняха две тъмни езера.

— Искам да ти кажа... — колебливо приближи към нея той и я прегърна. — Обичам те... скъпа моя... прекрасна, прекрасна, любима Лорейн.

Той целуна красивата млада жена. Разнесоха се весели възгласи и Денби усети присъствието на Харкорт и Кокс в стаята. Независимо от това, той не откъсна устни от своята прекрасна леди.

— Е, Кокс — изкоментира на висок глас Харкорт. — Май най-сетне ще можем да побеснеем из гората с прословутите ловни кучета на Лорда!

23. КРАЯТ НА ПЪРКС

Беше вече на третата бутилка червено вино в бара на „Кенсингтън“, когато на около три инча от гърлото реши, че не може повече и е достатъчно пиян, без да губи съзнание. Внимателно вдигна ръка за довиждане към бармана и клатушкайки се излезе на улицата.

Още беше светло, но Пърки Наваро бе прекалено замаян от алкохола и не забеляза връхлитащата го кола. Не забеляза нищо докато не почувства удара и не се прекатури през глава. Чак в болницата, когато за малко дойде в съзнание разбра, че нещо се бе случило. През тежкия си ступор, Пърки успя да види скупчилите се около леглото му странни лица, лицата на спешния екип. Едното лице му бе познато. Зад Внимателните изражения на безпристрастна загриженост се подаваше една ехидна физиономия, която гротескно се кривеше в размествения му фокус.

Пъркс чувства, че си отива, но забеляза как това лице се доближава към него и последните думи, които чу Пърки Наваро, бяха.

— В д-о-о-о-бри р-ъ-ъ-це-е си, Пърки, стари-и-и приятелю. Ще се п-о-о-грижим за теб както трябва...

За жалост, Пърки Наваро почина. Същата вечер Ивон Крофт, по време на почивката си, слезе в патологията, за да види Глен. Тя чу някакви особени звуци зад една от вратите в отделението.

— Кой е там? — попита тя Глен.

— Това е просто Фреди — усмихна се Глен. — Стар приятел на покойния. Вълнува се. Отдава му последна почит по свой си, особен начин.

— О — каза Ивон, — звучи трогателно.

24. ПАТОЛОГИЧНО ВАШ

— Да — каза Глен. — Ще идем ли да пийнем кафе? Тя се усмихна и той я поведе към столовата.

Двама души играеха особено ключова роля в болничното настоятелство на „Сейнт Хъбин“. И за двамата участието в тръста беше изгодно, макар и по различни начини. Тези мъже бяха решени да не отстъпват онова, което имаха и на което държаха.

Единият от тях бе Алън Суийт. Той поиска разяснителна среща с все по-враждебно настроен патолог Джофри Клемънс, за да обсадят неспирните му протести срещу злоупотребите в неговото отделение.

Патологът тъкмо започна да говори, когато почувства напоения с хлороформ парцал през устата си. Той се съпротивляваше, но Фреди Роял, вторият човек, засегнат от откритията на патолога и евентуалните последствия, бе от здрав селски корен и имаше изключително силни ръце.

Алън Суийт веднага се притече на помощ в укротяването на патолога, които скоро изпадна в несвяст. Когато Джофри Клемънс частично дойде в съзнание, направи безполезен опит да помръдне, опъвайки здравите въжета, с които бе привързан. Оказа се, че е притиснат от една перхидролена блондинка на име Кенди, която бе напъхала дълбоко в ануса му огромен изкуствен пенис, привързан към корема ѝ. Другото момиче, на име Джейд, се потриваше, седнало върху брадатата му мутра. Клемънс се почувства безметежно спокоен.

— О-о-о, става чудно! — провикна се Фреди Роял и стартира камерата в бившата квартира на Пърки. — Тия отпусकाщи лекарства са голяма работа, нали Джофри, стари развратнико?

Клемънс, притиснат от Джейд, само успя да простене тихо в безметежната си омая.

— Много хора могат да видят този запис, Джофри. Разбира се ти и аз знаем, че това няма да се случи — усмихна се Суийт.

— Вс-ъ-ъ-щност, ст-а-а-а-ва дума за би-з-з-нес, както винаги — засмя се Фреди. — О-о-ох, т-о-о-ва си г-о-о бива!

25. ЛОРЕЙН ОТИВА В ЛИВИНГСТЪН

Във „Форум“ Ребека изживяваше най-хубавите часове от живота си досега. Заедно с музиката, наркотикът я издигаше към нови висоти. Тя седеше спокойно на бара, наслаждавайки се на МДМА и звуците в себе си. Погледна Лорейн, която танцуваше на апокалиптичната музика от клаксони и виещи сирени, шантав урбанистичен кошмар, насложен върху примамващ, неустоим брейкбийт. За да си почине, Ребека бе придружила Лорейн до дома ѝ в Ливингстън. Лорейн танцуваше с група свои познати, мъже и жени. Това бе първата нощ с „джънгъл“ във „форум“ с няколко от най-добрите лондонски диджеи. Лорейн изглеждаше щастлива. Ребека си помисли за заглавието на книгата си: „Лорейн отива в Ливингстън“. Сигурно никога нямаше да бъде публикувана. Това нямаше значение.

По средата на ливингстънския „джънгъл“, нещо се случи с Лорейн. Тя се усети как прегръща някой, как целува устните на едно лице, което през цялата нощ бе близо до нейното. Беше хубаво. Беше както трябва. Тя се радваше, че се е върнала в Ливингстън. У дома.

**ЩАСТИЕТО ВИНАГИ НИ СЕ ИЗПЛЪЗВА
ФАРМАЦЕВТИЧЕН РОЗОВ РОМАН**

Посвещава се на Кени Макмилън

ПРОЛОГ

Щолдорф беше много красиво селце, притежаващо хубостта на типичните пощенски картички от Бавария. Намираше се на около осемдесет мили североизточно от Мюнхен, сгушено в полите на Байришевалд сред пищната растителност на баварската гора. Сегашното село, всъщност бе по-късният Щолдорф. Средновековните руини на първото селище се намираха на малко повече от миля надолу по пътя, където преди много време придошлите води на Дунав бяха помели част от него. За да избегнат водната стихия, обитателите преместили селото по-далеч от реката, точно под гористите хълмове на издигащата се към чешката граница планина.

Гюнтер Емерих, който имаше роднини в областта, бе избрал да създаде свой дом в това идилично, девствено място. Местната аптека бе останала без собственик и преди шест години Емерих се бе решил да я вземе, отказвайки се от работата си в корпорацията и съпътстващия я стрес.

Това се оказа добър ход. Гюнтер Емерих се беше превърнал в един удовлетворен от живота мъж, комуто не липсваше нищо, освен това, той се изпълваше с дяволито задоволство от факта, че хората наоколо го възприемаха като възрастен съпруг на млада жена, баща на прекрасно бебе, човек, притежаващ богатство и здраве. Авторитетът на местен аптекар му придаваше тежест, а роднинските връзки допринасяха за бързото му приемане в местното общество. По природа Емерих бе скромен човек и не навираше в носа на другите собственото си благосъстояние, затова и никой не изпитваше завист към него. Това му качество бе недостатък в предишната му работа за корпорацията. По-малко талантиливите, но по-настъпателни служители го изпреварваха в кариерата. Тук, в Щолдорф, скромността му бе предимство. Местните хора почитаха този тих, внимателен и трудолюбив мъж възхищаваха се на прекрасната му съпруга и се радваха на детето. Макар че Гюнтер Емерих имаше всички причини да се чувства доволен, той непрекъснато изпитваше леко безпокойство на

фаталист, който знае, че всичко, което днес притежава, някой ден би могло да бъде и вероятно ще бъде отнето. Гюнтер Емерих познаваше крехкостта на живота.

Бригите Емерих може би бе дори по-наясно с това от съпруга си. Преживяла юношество, изпълнено с наркотици и лични проблеми, тя считаше брака с възрастния аптекар за най-добрия ход в живота си. Често се сещаше за онези дни в мюнхенския квартал Нойперлах, когато продаваше и вземаше амфетамини. Каква ирония само, че се бе омъжила за фармацевт! Тя си даваше сметка, че тази връзка не е породена от любов, но за четирите години съвместен живот се бе създадала силна привързаност, заздравена от раждането на детето.

Макар Щолдорф да изглеждаше едно към едно като пощенска картичка, този му вид бе напълно измамен. Подобно на много други места, селцето имаше скрита история. Щолдорф бе разположен в един от най-недостъпните доскоро райони на Европа — залепен до железната завеса между Изтока и Запада. Нощем гората заплашително се надвесваше над селцето като зла поличба, съживявайки старите легенди за чудовища, обитаващи дълбините ѝ. Гюнтер Емерих бе религиозен, но и човек на науката. Той не вярваше, че из гората броди чудовище, което незабелязано дебне жителите на селцето, макар понякога да чувстваше, че е набелязан от някой, който го следи и не престава да го наблюдава. Гюнтер познаваше много по-добре огромните злини, причинени от хората, а не от някакви таласъми. Точно тук, в Бавария се бе зародил и процъфтял нацизмът. Голяма част от по-възрастното население имаше своите добре пазени тайни и никой не задаваше твърде много въпроси за миналото. Тази местна черта особено допадна на Гюнтер Емерих. Той бе човек вещь тайните.

Една студена декемврийска утрин Бригите замина с малкия им син Дитер в Мюнхен на коледен пазар. Като християнин Гюнтер Емерих бе против комерсиализацията на коледните празници, но се радваше на семейното тържество и размяната на подаръци. Тъй като малкият се роди точно преди последната Коледа, това щеше да бъде първият им истински празник заедно. След раждането на детето Бригите бе изпаднала в депресия. Гюнтер се опитваше да я окуражава

и насочва към молитви. Молитвите бяха спасителното убежище в техния живот. Съдбоносната им среща бе станала в една християнска мисия в Мюнхен, където и двамата работеха като доброволци. След известно време Бригите напълно се възстанови и с удоволствие си спомняше този хубав период.

Само няколко минути бяха нужни, за да се преобърне всичко.

За няколко минути тя остави детето пред магазин за подаръци в оживената пешеходна зона на Мюнхен, само за да надзърне вътре и да купи една игла за вратовръзка, която бе харесала за Гюнтер. Когато излезе, количката и детето ги нямаше. Ужасяващ вакуум бе заел тяхното място. Болезнено студен ужас избухна в основата на гръбнака ѝ и започна да се катери нагоре, сякаш разрушаваше след себе си всеки прешлен. Тя се отърси от парализираният я стрес и се заоглежда отчаяно — наоколо нямаше и следа от детето, само безкрайна върволица хора, тръгнали на коледен пазар. Забеляза няколко колички с бебета, но не и своята, не и собственото си дете. Кошмарният шок бе разбил всяка опора, която я задържаше в изправено положение и надавайки безумно стенание, тя се сви и изведнъж се свлече до витрината на магазина.

— Was ist los? Bist du krank? — попита я една възрастна жена.

Бригите продължи да пищи. Лицата на коледната тълпа се втренчиха в нея.

Полицията нямаше почти нищо, от което да тръгне. Млада двойка била забелязана да се отдалечава с количка в близост до магазина, където бе изчезнал синът на Бригите. Никой обаче не си спомняше как точно са изглеждали евентуалните похитители. Никой не беше обърнал внимание — просто още една двойка с дете. Свидетелите все пак отбелязваха, че е имало нещо странно около двамата. Нещо, което трудно би могло да се определи с думи. Нещо в начина им на придвижване.

Осем дни по-късно покрусеното семейство получи анонимен пакет от Берлин. В него се съдържаха две увити в полиетилен малки, сини, подпухнали, пълнички ръчички. И двамата веднага разбраха какво е това и какво означава, но само Гюнтер разбираше причината.

Полицейските лекари изказаха мнение, че няма никакъв начин детето да е оцеляло при подобна ампутация, извършена с толкова груб инструмент, нещо като трион. Над лактите имаше следи от менгеме. Ако шокът не бе убил малкият Дитер Емерих, то детето бе загинало за минути от огромната загуба на кръв.

Гюнтер Емерих разбра, че собственото му минало го връхлита, за да получи разплата. Той влезе в гаража и се застреля в устата с пушка, за чието съществуване жена му дори не подозираше. Бригите Емерих бе открита силно дрогирана от съседите, лежаща в локва кръв и с прерязани вени. Тя бе откарана в клиника за душевно болни в покрайнините на Мюнхен, където прекара последните шест години в пълно вцепенение.

УСЛОЖНЕНИЯ

Ако трябва да съм искрен, хич не ми беше до подобни тъпи усложнения. Същата вечер бяхме планирали един удар. Да де, ама нещата сами се подредиха по такъв начин. Тук, при нас, не се идва така, с цяла банда. Поне на наша територия тия номера не вървят.

— Дошли сме да се разберем, значи — вика онова нагло копеле от Илфорд.

Обърнах се към Бал, после пак погледнах тоя отворен боклук от Илфорд.

— Ами да се разберем тогава. Но вънка.

Копелето веднага сви платната. Отворкото и приятелчето му, дето се пишеше голямо тарикатче, хич, ама като ти казвам, хич не бяха щастливи от поканата.

Лес от Илфорд, той не е кофти пич, се намеси:

— Хайде момчета, не ни трябва усложнения. Зарежи, Дейв.

Как да стане тая работа, а? Ще ми идват на приказки. Тия не ми ги пробутвай. Без да му обръщам внимание, кимнах на Бал и се запътихме към вратата.

— Ей, вие — посочи Бал оня, отворения и приятелчето му, — айде навън, копелета!

Тръгнаха след нас, но явно не им стискаше. Няколко копеленца от Илфорд взеха да се надигат след тях, но Рикси им извика:

— Сядайте на шибаните си задници и си пийте бирата. Те ще се оправят.

И така, аз и Бал сгасихме двамата илфордски юнаци. Нямаше накъде да мърдат като агънца на заколение. Изведнъж гледам, единият кретен вади нож. Другият като видя, живна и тръгна да посяга, вместо кротко да си отнесе пердаха. Той ми отпери няколко яки, но беше забравил, че съм тежка категория, а той лека и че нямам нищо против да отнеса две-три крошета, само за да се докопам по-близо до него. Така и стана. След това всичко свърши със скоростта на светлината.

Праснах го право в челюстта и му теглих няколко шута. Копелето гушна асфалта на паркинга.

— Гледай ти, нашият бил същински Рембранд! Не можеш го отлепи от платното! — изкрещях на ошашавения смотаняк, който неизвестно защо вече не беше толкова нагъл. Сложих кубинката си на врата му и яко го притиснах. Нашият започна да пици и да се задушшава. Наритах го още няколко пъти. Много жалко значи. Моят вече не можеше да отлепи, така че се хвърлих да помагам на Бал.

Отначало не го видях никъде, но след малко той се появи втрещен и с изцъклени очи, а от ръката му течеше кръв. Изглеждаше доста зле. Шибаното му, безочливо лайно го беше рязнало и после духнало.

— Намушка ме в ръката мръсното копеле! Извади нож точно като бях на милиметри от него! Тоя е вече труп! Казвам ти, майка му студен ще го целува! — разкрещя се Бал. В този момент той видя оня смотаняк, когото бях помлял и в очите му проблесна пламъче. Нашият още лежеше и пъшкаше на асфалта.

— КОПЕЛЕТА! МРЪСНИ ИЛФОРДСКИ ЧЕКИДЖИИ! — изпадна в бяс Бал и започна с неистова сила да ритя нещастника, който се бе свил на топка, за да предпази пършивата си мутра.

— Чакай, Бал, ще ти го отворя — казах аз и заритах копелдака в основата на гръбнака. Той започна да се гърчи, откривайки меките си части за шутовете на Бал.

— СЕГА ЩЕ ВИ СТАНЕ ЯСНО КАК СЕ ВАДИ НОЖ!
СКАПАНИ ИЛФОРДСКИ ЛАЙНА!

Оставихме Илфордския чекиджия да лежи на паркинга. Щеше да му се стъжни и още, ако не беше един от нашите хора. Не от Майл Енд, а от Фирмата. Те сами се наричат Фирмата, но не са истинската Фирма. Тази вечер го доказахме. Нещастни кашици. Мислят се за нещо повече.

Както и да е, оставихме копелето вън и тръгнахме да влизаме в Трейпс, за да си довършим питиетата. Бал си свали тениската и я омота около ранената ръка. Същински Тарзан. Ръката му бе много зле и имаше спешна нужда от зашиване в близката лондонска болница, но това щеше да почака. Ставаше дума за шоу, за слава.

Егати кефа. Влязохме нахилени като два чеширски котарака. Нашите извикаха от радост. Още щом ни видяха, няколко от

илфордските копелета фъснаха за секунди през вратата. Лес от тяхната банда дойде при нас.

— Е, момчета, стана както го искахте — честно и по правилата — каза Лес.

Не е лошо копеле този Лес, свестен пич е, ако се сецате какво искам да кажа.

Бал, обаче хич не беше на кеф. И нищо чудно с тая накълцана ръка.

— Кви правила, бе, смотаняк. Някои беше дал нож на оня изрод Хипо! — вика Бал.

Лес само повдигна рамене, за да покаже, че не е знаел нищо. Може и така да е било. Лес не е лош по принцип.

— Не съм забелязал нищо, Бал. Къде са ония двамата, Грийни и Хипо?

— Оня дето се отваряше много, Грийни ли беше? За последно го видях разглобен на малки парченца да лежи на паркинга. А Хипо, другото копеле духна към метрото. Сигурно е отпрашил към източен Лондон, от другата страна на шибаната река. Голям бегач ще излезе от него!

— Хайде, Бал, всички тук сме от Уест Хям. Никой не се съмнява в това — каза Лес. Лес беше свестен, но нещо в него ме дразнеше. Отдръпнах се леко назад и му набих една главичка право в носа. Чух как костта изпука и той се запрепъва назад, опитвайки се да спре шурналата кръв с ръка.

— Мамка му. Таралез... ние сме от една и съща страна на барикадата... не трябва да се бием помежду си... — започна да реди той, едвам поемайки си дъх, докато кръвта се лееше по пода.

Шуртеше като водопад. Добър удар. Твърде много кръв, обаче. Трябваше да си държи главата вдигната нагоре, смотанякът му неден. Някой трябваше да му подаде поне носна кърпа.

— Това да ви е за урок, илфордски скапаняци — изкрещя Бал, кимвайки към мене. После погледна към Шортхенд и Рикси. — Хайде, момчета, дайте по едно за Лес и ония пичове. Все пак сме една фирма!

— Ей! — изцепих се към илфордските копелета. — Някой да донесе на Лес кърпичка или вземете пешкира от кенефа! Направете нещо или искате да му изтече цялата кръв?

Те веднага скочиха, шибаняците му.

Погледнах към Крис, собственикът, който миеше някакви чаши. Изглеждаше ядосан.

— Извинявай, Крис — провикнах се аз. — Просто светнах един пич за някои неща. Никакви проблеми.

Той кимна. Стабилно копеле е този Крис.

На ония от Илфорд хич не им беше до веселби и един по един, в индианска нишка, постепенно се измъкнаха, измисляйки си всякакви предлози. Бал не искаше да си тръгва, докато и последният не се пръждоса. Копелето се надуваше заради ръката. Не му се искаше оня, Хипо, да ходи да се скука, че кофти е нарязал не друг, а Бари Лийч.

Като не остана никой от тях, Рикси ми каза:

— Тъпо беше, Таралез. Не трябваше да трошиш Лес така. Той е готино копеле. Всичките сме от едната страна на шибаната барикада.

Да бе, клетият нещастник си е достатъчно потрошен от екстази. Не ми се занимаваше да обяснявам.

— Глупости — каза Бал. — Таралезът е прав. Ти ме изпревари, Дейв. Вярно, ние имаме нужда от тези копелета, но не чак толкова, колкото те си мислят.

— Просто нещо не ми хареса поведението му — казах им аз. — Не се отнасяше с необходимото уважение, нали разбирате?

Рикси поклати глава, явно ядосан и така нататък. Той не остана още дълго, което беше много добре, защото след като закарахме Бал да го зашият, аз, той и Шортхенд, се забихме веднага у тях, за да съставим план за довечера. Всъщност, трябваше да го направим много преди това, ако тъпите илфордски чекиджии не ни се бяха изпречили насреща.

У Рикси всички бяхме доволни от себе си. Е, предполагам на Бал не му беше чак толкова весело, заради ръката. Огледах се в цял ръст в голямото огледало на Рикси. Здраво копеле, мамка му. Помпах всеки ден здраво във фитнеса. Само някои дребни детайли, като че ли трябваше да се изпипат.

Погледнах приятелите си. Понякога и те са големи издънки, но по-добри от тези нямаше къде да намеря.

Бал е с една глава по-нисък от мен, но и той е тежка категория, както си трябва. Шортхенд си пада малко слабак, но той пък е майтапчията в групата. Рикси вече не е с нас както преди. Бяхме винаги четиримата, а сега всъщност сме само тримата. Копелето и сега

е постоянно с нас, но не се забърква, не е един от нас, ако разбирате какво искам да кажа.

— Рикси — започна да го майтапи Бал, — напоследък си нещо като шибания бял гълъб на мира, а?

Направо скъсахме копелето от бъзик.

ЛОНДОН, 1961

Брус Стърджис пристигна както обичайно, петнадесет минути по-рано в съвещателната зала. Пусна диапроектора и провери един по един диапозитивите за яркост и яснота на изображението от всяко място в облицованата с дърво, миришеща на застояло зала. Доволен, Стърджис се приближи до прозореца и се вгледа в строящата се насреща нова административна сграда. Работите по основата продължаваха безкрайно, но веднъж щом приключе, сградата много бързо щеше да се извиси в небето, променяйки градския хоризонт поне за няколко поколения. Ето, те поне оставят нещо зад себе си, помисли си той.

Мислите му бяха прекъснати от пристигането на другите. Първи влезе Майк Хоторн, следван от пълния с енергия Барни Дрисдейл, с когото бяха изкарали много приятно предишната вечер, пийвайки и заговорничейки в „Белия дом“, близо до Трафалгар. В малкия, претъпкан бар, посещаван главно от служителите на близкото южноафриканско посолство, те посветиха доста време на предстоящата среща. Бари тайно му намигна и започна да пуска весели закачки към началниците на отдели, заемащи един след друг местата си около голямата, полирана дъбова маса. Както обикновено, Сър Алфред Уудкок пристигна последен и тронаво зае председателското място. През главата на Брус Стърджис премина една мисъл, която винаги го навествяваше, докато Сър Алфред седеше там: ИСКАМ ДА СЪМ НА ТВОЕТО МЯСТО.

Шумът от разговорите моментално секна. Известно време след това гласът на Барни продължи да боботи сам в тишината.

— О... извинете, Сър Алфред — изрече високо той.

Усмивката на Сър Алфред издаваше нетърпение, но едновременно с това излъчваше някакво бащинско чувство на опрощение, което само Барни бе способен да предизвика у него.

— Добро утро, джентълмени... днес сме се събрали главно, за да обсъдим предложения нов бъдещ пазарен хит „Теназадрин“...

всъщност, очакваме Брус да ни обясни, защо точно този продукт трябва да бъде новия хит. Брус — кимна към него Сър Алфред.

Стърджис стана, усещайки силен вътрешен импулс. С показна самоувереност, напук на студената, намръщена физиономия на Майк Хортън, той включи диапроектора. Скапаният Хортън се занимаваше с промоцията на някакво лекарство за язвички в устната кухина. „Теназдринът“ просто щеше да помете такива дребни глупости. Брус Стърджис вярваше в своя продукт, дори повече от това — Брус Стърджис вярваше в Брус Стърджис.

— Благодаря ви, Сър Алфред. Джентълмени, ще се опитам да обясня, защо ако не заложим на този продукт, компанията ще изпусне шанс във фармацевтичния бизнес, който се явява вероятно само два-три пъти за един човешки живот.

След което, Брус Стърджис стори именно това. Хортън усети как хладната съдржаност в стаята започна да се топи. После забеляза разбиращите кимания и надигащото се одобрение, и почувства, че устата му пресъхва. Прииска му се да обърне един гълток от прехваленото си лекарство за язвички в устата — един продукт, който явно щеше да продължи да чака своя ред още много, много дълго време.

КРАЕН КВАРТАЛ

Много е горещо с тия шибани скиорски очила. По принцип това им е кофтито. Направо не ми се мисли. Точно тия обаче се оказаха най-скапаните, на които съм попадал. Бяхме проучили много добре мястото, а също и навиците на всеки от семейството. Няма как да не му го призная на Шортхенд — винаги провежда наблюденията много точно. Макар тия копелета от покрайнините да не са най-трудния обект за изучаване. Те са хора на навика и никога не се отклоняват от него. Дано нещата си останат така още дълго време, защото това е положително за бизнеса. Какво беше казала Маги Тачър по въпроса — „Каквото е добро за бизнеса е добро за Великобритания“. Май беше нещо подобно.

Кофтито в цялата работа беше, че точно скапаната женска отвори вратата. Аз играех ударната група, така че я праснах право в лицето и тя излетя навътре в къщата, падна тежко и започна да се гърчи в кървища. Тя дори не издаде звук, нещо да изпищи или каквото и да е друго. Влязох и затворих вратата. Тя продължаваше да лежи просната там. Изглеждаше толкова жалка. Това направо ме вбеси, нали разбирате? Бал се наведе и сложи бръснач на гърлото ѝ. Тя постепенно дойде на фокус и започна да схваща какво се е случило. Очите ѝ направо щяха да изхвърчат от окървавената ѝ мутра. Тя придърпа полата под коленете си. Това още повече ме вбеси. Сякаш бяхме дошли заради нещастната ѝ путка или бяхме някакви извратеняци.

Бал започна да ѝ реди нежно с престорения си буги-вуги акцент, все едно е от Ямайка:

— Затваряш уста и живееш. Ебаваш нас и ти скъсваме белия задник, жено.

Як професионал е тоя Бал, трябва да му се признае. Гаджето се бе вторачило в него, а зениците ѝ мязаха на паници, сякаш я бяхме натъпкали с екстази до козирката.

След малко оня тип, съпругът ѝ се появи.

— Джеки... за Бога...

— ЗАТВАРЯЙ МРЪСНИЯ СИ ПЛЮВАЛНИК, ТАПИР ТАКЪВ!
— изкрещявам му с шотландски акцент. — АКО СИ ИСКАШ
ЖЕНАТА ЦЯЛА, ЩЕ СИ ДЪРЖИШ ЕЗИКА ЗАД ЗЪБИТЕ! ЯСНО?

Той кимва свивайки се и казва:

— Моля ви, вземете всичко, само не...

Приближих се до него и заудрях главата му в стената. Направих го три пъти. Първият път, заради интересите на бизнеса, вторият път за кеф — много мразя копелета като него, и третият път, просто за да ни носи късмет. После го изритах с коляно в слабините. Той се свлече по стената с охкане, жалката му, мазна твар.

— Казах ти да мълчиш, да ти го начукам! Ще мълчиш и ще правиш каквото ти кажем и никой няма да пострада, нали?

Той кимна, яко отряскан и продължи да се гърчи до стената. Нещастен чекиджия.

— Само да си ни създал неприятности, клетата ти женица няма да става и за донор на органи! Ясно?

Той кимна. Още малко и щеше да се подмокри.

Смешното е, че когато бях малък, разни типове като тоя лайнар разправяха на баща ми, който е шотландец, че изобщо не могат да го разберат заради акцента. Големият ташак е, че когато се е случвало да го използвам по работа, на копелетата моментално им е ставало ясно какво се иска от тях и никога не са ставали грешки.

— Bravo, така ви искаме — каза Шортхенд, звучейки като същински ирландец. — Сега сър, ще ви бъда благодарен, ако донесете всички пари и бижута, които имате вкъщи. Веднага. Ще ги пъхаш в тази чантичка, разбрано? Ако си кротък и послушен, разбира се, може дори да не се наложи да будим дечицата на горния етаж, ясно? Хайде, бързо.

Акцентите, с които говорим, са голям номер. Така можеш да си напълно спокоен. Шотландският ми е от майка и татко. Ирландският на Шортхенд е добър, но понякога преиграва, а ямайският на Бал просто е ненадминат, мамка му.

Клетото мъжле и Шортхенд започнаха тараша, докато Бал продължаваше да държи здраво мадам с бръснач на гърлото. Ако питате мен, може би прекалено здраво, мръсникът му с мръсник. Аз се захванах да направя по чаша чай за групата, което не е лесно с тези ми ти ръкавици и цялото оборудване.

— Имаш ли някакви бисквити, скъпа? — питам я, но нещастницата и дума не може да обели. Сочи ми към едно от чекмеджетата. Отидох и проверих.

— Мамка му, пакет „Кити Кет“! Между другото, тия бисквити си нямат равни на себе си.

Господи, направо щях да се сваря в тия скиорски очила.

— Седни на дивана, скъпа — казах й. Тя не се помръдна. — Сложи я да си седне на задника, Боби — казвам на Бал. Той я отведе на дивана, обгръщайки я с ръка, все едно че и е някакво приятелче, да го вземат мътните.

Сложих пред нея чаша чай.

— Не си и помисляй да хвърлиш чая в нечие лице, миличка — рекох. — Не забравяй мъниците на горния етаж. Ще ги схрускаме като бонбончета!

— Аз не... — заекна тя. Клетата женица. Седиш си вкъщи, гледаш си телевизор и всичко това ти се случва. Направо да не повярваш.

Бал сякаш не беше съвсем доволен:

— Пий си шибания чай, жено! Кво си мислиш, да не сме ти роби или какво? Бяла кучка!

— Ей, по-полека, мой човек. Сладураната не иска чай. Щом не иска — няма да пие — казах на Бал или по-точно Боби в този момент.

Като правехме подобни удари си сменяхме имената на Хърсти, Боби и Мартин. Бяхме се нарекли на Боби Муур, Джоф Хърст и Мартин Питърс, онези от „Хамърс“, които спечелиха Световната Купа през 1966-а. Бари беше Боби — водачът, аз бях Хърсти — център-нападателят. Шортхенд виждаше себе си като Мартин Питърс, стратегът — човек, който е изпреварил времето си с десет години и е над всякакви глупости.

Разбира се, не открихме много в брой. Някъде около двеста. И грош нямат по тия нещастни места. Всъщност, продължавахме да го правим, защото беше лесно и създаваше емоция. Освен това поддържа форма. Планирането, другите неща, все си искат практика... Не може човек да се остави да ръждясва ей така. Е, затова сме Фирма номер едно — доброто планиране ни прави такива. Всеки мухльо може да нахлуе вътре, но именно планирането и организацията са тези неща, които отличават професионалистите от тълпата. Както и да е, след

малко Шортхенд взе номера на кредитните карти на смотания съпружец и излезе да понаобиколи няколко автомата. Върна се с шестстотин лири. Тия скапани машини и ограниченията, които им поставиха. Най-добре е да изчакаш полунощ и тогава в 11.56 дърпаш двеста и после още двеста в 12.01. Беше още 11.25 и нямахме толкова време на разположение. Винаги трябва да се оставя малко повече време в случай на съпротива. Случаят обаче се оказа твърде лесен.

Завързахме ги и Бал преряза телефонните кабели. Шортхенд сложи ръка на рамото на пича:

— Сега да не вземе съобщии на полицаи, чува? Има две хубав дечица, спи горе, казва се Анди и Джесика, така нали?

Те кимват в пълен шок.

— Не иска връща се ние за тях скоро, да?

Те се бяха втренчили ужасени в него, нещастните му посерковци. Аз казах:

— Знаем и в кое даскало ходят малките, в кой скаутски отряд са записани и с кого си играят. Знаем всичко. Вие ни забравяте и ние забравяме за всичко, става ли? Имате късмет!

— Така, разбрано, нищо полицаи — каза внимателно Бал, прокарвайки тъпата страна на ножа по лицето на жената.

Едната ѝ страна беше яко подута. Почувствах се кофти. Не обичам да се удрят жени. Не съм като бащата. И той вече не удря мама, поне не след като го предупредих да не го прави. Никога не удрям жени. Тази вечер не се брой, защото беше по работа и толкова. Когато си център-нападател, не можеш да оставиш просто така нещата. Отнася го, които първи отвори вратата, няма мъж или жена, просто го прасваш с все сила. А аз съм си доста як. Цялата работа зависи от теб и не можеш да си позволиш глезотии. Трябва да сме професионалисти, нали. Както казах, това си е бизнес, а което е добро за бизнеса е добро за Британия, така че искам да дам скроената си лепта за националния флаг. Просто забравяш всякакви лични пристрастия, те не влизат в сметката. Да удрям жени, хич не ми е по вкуса, ако става дума за собственото ми мнение. Не искам да кажа, че е напълно погрешно, защото познавам толкова гаджета дето си просят един як пердах, просто казвам, че от такова нещо не можеш да получиш удовлетворение.

— Тъй. Беше ни приятно да правим бизнес с такива мили хора като вас — казва Шортхенд и изфирясваме, оставяйки ги сами. Чувстваме се презаредени от добрия стар адреналин. За едно нещо особено се радвам — че не се наложи да будим хлапетата. Аз самият имам един такъв син и само като си помисля, че някое копеле може да направи нещо подобно... Макар да съм сигурен, че на никой няма да му стиска. Въпреки това, тази мисъл ме разтревожи и ми напомни да мина и да мярна малкия. Реших да го направя на другата сутрин. Стори ми се, че няма да е зле.

УЛВЪРХЯМПТЪН, 1963

Спайк се засмя и вдигна халбата „Бенкс битер“, задържайки я точно пред устните си.

— Наздраве, Боб — ухили се той и очите му потънаха сякаш в някакъв дълбок отвор, подобен на уста. — Нека всички проблеми бягат от теб.

Боб примигна и отпи. Той се усмихна на колегите си край масата. Изпитваше добри чувства към всички тях, дори към Спайк. Спайк не беше толкова лош. Като не иска да се издига, то си е негова работа. Сигурно ще се чувства по-добре, забит някъде из Шотландия до края на живота си, с единствената амбиция да харчи заплатата си за все повече алкохол и безкрайни залози на конни надбягвания. Боб усети бездната помежду им след внезапното преместване на Спайки. Проблемът, обаче не беше само в това, че заживя далеч от него във Форд Естейт. Спомни си думите му: „Не ви се иска да пръскате тези щури мангизи за някаква си къща, когато Съветът ви дава много повече под наем. Да де, ама веднъж се живее!“.

Такива бяха представите на Спайк за живота — да затъва в банкови кредити до гуша. След залаганията — право в Молино Норт Банк. Такъв живот живееше той и все още се справяше. Боб произхождаше от работническата класа, имаше чудесна подготовка и се гордееше с това. Искаше семейството му да има най-доброто.

Неговото семейство. Семейството преди всичко. Тази мисъл и ромът в чашата му го стоплиха.

— Още една чашка, Боб? — подкани го Спайк.

— Не знам. Трябва да ходя в болницата тази вечер. Може да се случи всеки момент — каза той.

— Хайде, стига глупости! При първото раждане винаги има закъснение, всеки го знае! — избоботи Спайк, а Тони и Клем затропаха окуражително с празните си чаши по масата.

Боб обаче стана и потегли. Той знаеше, че ще приказват зад гърба му, дори знаеше какво щяха да говорят — че е станал мекушав, че

разваля добрия повод за напиване и така нататък, но всичко това не го интересуваше. Единственото нещо, което искаше, бе да види Мери.

Навън валеше. По-скоро пръскаше мрачно и упорито. Макар че още беше следобед, ранният зимен здрач бе започнал да се спуска. Боб вдигна яката си, за да се предпази от шибация го вятър. Зададе се един от червените автобуси, типични за Мидландс. Започна да приближава, стигна до него и без да спира даде газ, профучавайки точно покрай вдигнатата му ръка. Автобусът беше полупразен, той бе застанал точно на спирката, но независимо от това, шофьорът не спря. Нелепата несправедливост го обърка и ядоса.

— Скапано копеле! — изкрещя той след дразнещо поклащания се гръб на автобуса. Продължи да върви с усилие напред.

Когато пристигна в болницата, усети, че нещо не е наред. Беше просто проблясък, някакво моментно усещане за беда. Сигурно, всеки бъдещ баща изпитва такова чувство, помисли си той. Изведнъж отново почувства същото притеснение.

Нещо лошо се беше случило. Но какво можеше да е то? Вече е двайсети век. Такива неща не се случват в наши дни. А освен това, помисли си той, тук е Великобритания.

Дъхът на Боб почти секна, когато видя жена си на леглото. Независимо, че очевидно бе силно упоена, тя продължаваше да вие. Изглеждаше ужасно.

— Боб... — изви тя.

— Мери... какво става... спокойно... всичко е наред... къде е бебето!

— Имате малко момиченце, здраво малко момиченце — каза сестрата неубедено и без ентузиазъм.

— Не ми дават да го видя, Боб, не дават да прегърна бебето си — скимтеше Мери.

— Какво става тук! — изкрещя Боб.

Друга сестра се появи зад гърба му. Тя имаше продълговато, измъчено лице. Приличаше на човек, видял нещо ужасно и необяснимо. Поведението на професионалист, което се опитваше да разиграе, й стоеше толкова убедително, колкото лъскав фрак на изпаднал скитник.

— Има някои отклонения... — каза тя бавно.

КОФТИ НАВИК

Още не е сменила скапаната ключалка. Просто много добре знае какво ще ѝ се случи, ако го направи. След като се чупих, запазих връзката с ключове от вонящата ѝ дупка. Казах, че се нуждая от собствена квартира. Така беше най-добре. Все пак, запазих ключа, за да мога да наглеждам малкия от време на време. Няма нищо поестествено от това. Явно беше чула да отключвам и като влязох, ме изгледа с онзи неин шантав поглед. Малкият, слава Богу, е тук и се измъкна иззад нея.

Тя продължава да пуши пред него. Поне четиридесет ги изгаря на ден. Кофти навик. Много мразя някоя фуста да пафка. При пичовете изглежда някак различно, но на жените им стои вулгарно, особено на младите. Не говоря точно за бившата. Тя и без това няма много на какво да се радва в този живот, така че не бих ѝ забранил удоволствието. Младите гаджета с цигара обаче ми изглеждат твърде курвенски. Освен това, има и здравна страна на проблема. Точно така ѝ казах последния път, като се видяхме. Предупредих я да не пуши пред дребния. Трябва да се мисли и за здравето, по дяволите, така ѝ казах. Все едно нищо.

— Малкият има нужда от нови обувки, Дейв.

— А? Ще му купя тогава — казвам ѝ. Вече престанах да ѝ давам пари. Ще му купи от най-евтините, а останалите ще похарчи за цигари. Не съм толкова будала.

Малкият ме зяпа.

— Как е малкият ми мъж, а? — викам.

— Добре — отговаря той.

— Добре? — продължавам аз. — Какво точно значи това? Целувчица за татко?

Той се приближава и ме млясва сладко по бузата.

— Така, момчето ми — казвам аз, разрошвайки косата му. Май скоро ще трябва да престана с тези целувчици. Вече доста е пораснал за такива неща. Тия глезотии могат да го направят мекушав или още

по-лошо — да обърне някой ден резбата. Не е естествено никак. Обръщам се към нея:

— Оня шибан педал, да не би още да се върти край училището?

— Не, не мисля.

— Ами, ако чуеш нещо, веднага да ми кажеш. Няма да позволя някакви перверзни откачалки да се моткат край сина ми, нали моето момче? Нали разбра какво трябва да правиш, ако някой те закачи в училище?

— Да го ритна в ташаците! — отговаря той. Аз се засмивам и го разигравам малко на бокс. Тежичка ръка вади за такъв дребосък. Същински бащичко ще стане, само оная да го гледа добре и да се грижи, така да се каже.

Мамка й. Доста апетитно изглежда днес. Гримирана, курдисана.

— Среца ли имаш с някой, а? — питам.

— Не точно сега — надува се тя.

— Тогава сваляй шибаните си бикини.

— Дейв! Не говори така. Не пред Гари — казва тя и сочи малкия.

— Да, хубаво. Виж какво, Гари, вземи тези парички и иди си купи малко бонбони. Ето ти и ключовете от колата, с този се отваря вратата. Седни вътре и ме чакай. Няма да се бавя. Трябва да кажа някой работи на майка ти. Това е само за възрастни.

Малкият пич, клатушкайки се се измъква с мангизите и тя започва да ми прави номера.

— Не искам — казва тя.

— Хич не ме интересува какво искаш и какво — не — казвам й аз. Никакво уважение не проявява тая жена. Това й е проблемът, нещо като дефект на характера. Тя прави онази шибана нейна физиономия, но сваля бикините си и се отправя към спалнята. Свалям я на леглото и започвам да я целувам. Пъхвам езика си в този гаден пепелник, устата и. Разтварям краката и лесно се намествам между тях. Кучката се е подмокрила като гъба отдолу. Започвам да клатя. Просто ми се иска да се изпразня и да се махам оттам, да сляза долу в шибаната кола. Проблемът е, че всеки път като й го вкарам, не мога да свърша... и пак ми се случва за пореден път. Да бях помислил преди това. Тя направо се разтапя. Тя дете не искаше да го прави, просто полудява, а аз, аз не мога да свърша.

МРАЗЯ Я ТАЗИ ПУТКА. МРАЗЯ СКАПАНАТА КРАВА И НЕ МОГА НИКОГА ДА СВЪРША. МАМКА МУ.

Искам да разкъсам шибаната ѝ смърдяща путка, да я накарам да я заболи, но колкото по-яко блъскам, толкова по-лесно го поема тя, кефейки се на всяка секунда, шибаната мръсна, изчанчена, зла кучка... не трябва да става така... сецам се за него — Лионси от Милуол, задържам образа му в главата си. Опитвам се да чукам него вместо нея. Онова сбиване в тунела Родърхайт. Аз влязох първи и цапардосах това огромно копеле три пъти. А той просто стоеше и поемаше ударите. После ме изгледа, сякаш бях просто някакъв шибан малчуган.

После ме удари.

— Д-Е-Е-Е-Е-Й-В-И-И-И-И! Д-Е-Е-Й-В! — крещи безумно тя. — ОСТАНИ, ОСТАНИ ЗАВИНАГИ, МОЖЕ ДА ЗАПОЧНЕМ ОТНОВО, О, ДЕЙВ... ОХ, Д-Е-Е-Й-В-И-И-И-И!

Мръсницата продължава да се мята като див жребец. Под себе си усещам цялата ѝ сила, дълбочината ѝ. Отвътре съм сякаш напълно безчувствен, когато тя свършва. Измъквам се от нея, а съм твърд като дърво. Искам да се пръждосам веднага, защото не мога да отговарям за последствията, ако остана още малко.

Обличам се, а тя се е ухилила и бръщолеви как никой не можел ме замени. Преди като го казваше, се чувствах обичан, няма и съмнение, но сега сякаш съм едно голямо тъпо водорасло, на което всички се присмиват.

— Да — отговарям аз и изхвърчам право надолу и в колата, но вече съм загубил желание да бавя хлапето. Не сега. Не и когато тая мръсница развали всичко. Хвърлих малкия при сестра ми. Там щеше да изкара добре. Щеше да си поиграе с нейните хлапета. В интерес на истината, не си падам много по хлапетата.

Връщам се в квартирата и вадя броя на „Плейбой“, онзи с Опал Ронсън. Разкачил съм страниците, така че да го прикрепвам с магнит върху хладилника. Аз обикновено не си вземам мръсни списания, освен когато някоя звезда си показва прелестите. Готино е да виждаш голи звездите, сякаш става дума за някого, с когото се познавате. Така се разпръсква цялата шибана мистика, прави ги някак по-достъпни, така да се каже.

В хладилника си имам един пъпеш, в който съм направил три дупка отговарящи на дебелината и дължината на ерекцията ми. Две от

едната страна и една от другата — съответно пътката, ануса и устата на Опал. Слагам малко червило, където е устата. Намазвам другите отвори с малко крем за ръце и започваме... къде го искаш, а, гадже... в лицето, задника или вътре в пътката... Концентрирам се върху образа на Опал, която сякаш се накланя към мен, гърбът ѝ описва дъга, но не мога да разбера какво ми казва. Отзад или отпред го иска. Нещо в тъмните ѝ очи ми подсказва, че може би тя не е от онези момичета, дете при първата среща още... Мисля си за нея в „Прелъстяването“... не-е-е... по-добре в „Параноя“, определено, после решавам, че май кучката му с кучка има нужда да получи добър урок и ето как... оууу, това ще те разцепи на две, ще те разчекне, момичето ми... уууууххх... ЪЪЪЪААААУУУ!!! Главата ми избухва, а курът ми помпа ли помпа здраво в шибания пъпеш. Няколко въображаеми секунди в оная работа на Опал ме оправят. Бог да те благослови, моето момиче.

После дремвам за малко на кушетката и като се събуждам се опитвам да погледам малко телевизия, но не ме свърта. Правя малко помпи с гирите и оглеждам гръдните мускули. Вече се очертават добре, но са малко мекички като на ония обратните в клуба. Имам нужда от свинско за по-силен удар. След малко слизам в „Слепият просяк“. Няма никой и се отбивам в „Трейв Мориц“. Всички са там. Бал, Рикси, Шортхенд, Рой, Джон, всички. Вземам си едно тъмно и отивам при тях. Става готин лаф и тъкмо започвам да отпускам, когато от бара се чува мощно:

— ХЕЕЕЕЙЙЙЙЙ!

Обръщам се и го виждам. Нещастното дърто копеле, скапаният ми баща. Каква гледка само. Само ходи, кряска, безпокои хората. Жалка отрепка, това е той, и винаги е бил това. Паразитът му с паразит ни е забелязал и ето ти го, идва. Бал, Рикси и Шортхенд яко се кефят, като ме гледат как се потя, значи.

— Как е момчето ми! Ще вземеш ли на своя старец едно пиене, а? А! — вика той. Копелето е яко наквасено.

— Опитвам се да водя някакъв разговор, ако не си забелязал — отвърщам.

Той повдига вежди и ме изглежда сякаш съм някакъв пълен задник. Слага ръце на хълбока си и изтърсва:

— О, разговор, значи...

— Няма проблеми Мистър Т. Ей сега ще взема пиене — казва Бали се отправя към бара. След малко се връща с чаша бира и един голям скоч за стария глупак.

— Това е мъж — сочи той към Бал. — Младият Бари... Бари Лийч... това му викам аз, истински мъж! — усмихва се той, вдигайки чаша към Бари, който му отвърща със същото. Изведнъж се усеща, че съм го фиксирал. — Ей, кво ти става на физиономията бе, момче?

Направо побеснявам.

— Каааквооо не еее нааред... — продължава той.

Това уродливо, бирено шотландско лице, задъхващ се провинциален говор, който не можеш да спреш и за секунда. Изгарям от желание да му запуша устата.

— Нищо — срязвам го аз. Старият изведнъж ме прегръща с една ръка и се обръща към Бал и Рикси. Ще го прасна право в тъпата мутра, заклевам се...

— Това е моето момче. Но той е пълен задник! ШИИИ-БАН ЗАААДНИК! Но все пак, си остава моето синче — казва той и добавя: — Е, синко, ще послужиш ли на стария си баща с някоя и друга пара? Очаквам чека от осигуровката, сине. Днес трябваше вече да е пристигнал и затова снощи профуках и последните мангизи, разчитайки, че ще се оправя на сутринта... нали разбираш, Дейвид... а, сине?

Извадих няколко десетачки. Само и само да се отърва от стария глупак.

— Свястно момче си ти, синко! Славно!

Той се огледа наоколо и нави ръкава си.

— Кръв от кръвта ми — каза той на Рикси. — Кръвта вода не става, ей!

— Разбира се. Мистър Т., в тия неща грешки не стават — вика Рикси и Бал, Шортхенд, Рой и Джони започват да се смеят здраво. Аз също се засмивам, но Рикси попрекали с тая шегичка. Тъпак или не, това е моят старец. Трябва да се проявява съответното уважение, по дяволите.

— Така е сине, няма грешка! — вика старият клоун. После, слава Богу, се оглежда и вижда един друг дърт скапаняк да влиза в бара.

— Напускам ви с огромно съжаление, момчета. Длъжен съм да ви известя, че на бара е пристигнал мой много добър приятел... хайде,

и умната. И на мача! На вас се надявам да им го втъкнете. Обаче ви липсва запалянковски жар... голямата, шибана Фирма... глупости! Бандата Били Бойз... ние можехме да ви научим на едно-друго... това бяха истински корави момчета... Били Бойз от Бриктин, говоря за истинските Били Бойз! На война като на война, всички под ножа. Запалянковско настървение, това е!

— Точно така, Мистър Т. — казва Бал.

Старото копеле се понася с голямо клатушкане към другия мизерен дъртак на бара.

— ЗАПАЛЯНКОВСКО НАСТЪРВЕНИЕ! — обръща се и изкрещява той.

Направо ще се пръсна от яд. В такова състояние можеш да идеш само на едно място.

— Какво ще кажете за една разходчица от другата страна на реката. Автобус до Лондон Бридж и приятна разходка надолу по Тулий Стрийт, след това по Джамейка Роуд и връщане с метрото от Родърхайт. Само шестимата.

Бал се усмихна.

— Навит. Нека им вземем малко страха на копелетата.

Рикси вдигна рамене, после Шортхенд и другите. Никой не се отказа, но всъщност много не им стискаше.

Аз нямах проблеми. Обърнах халбата на една глътка, разтворих до край гърлото си и усетих рева на газовете, докато бирата изпълваше корема ми.

Беше време да местим купона.

ТОРОНТО, 1967

Боб погледна новороденото в ръцете на жена си. За секунда се сети за една друга държава, друга жена и друго дете... не. Той отклони тези спомени и погали розовата, топла бузка на бебето. Онова беше някога, в друго време и на друго място. Онова беше Боб Уортингтън от Улвърхямптън. Този Боб Уортингтън имаше нов живот в Торонто.

Той остана в болницата няколко часа и после изтощен, но щастлив след дългата нощ там, потегли с кола по дългия път за дома си, който се намираше в покрайнините. На неговата улица къщите бяха различни една от друга, а не като безличните, масови тухлени постройки, от които бе дошъл. Все пак, и тук цареше някакво странно излъчване на еднотипност. Той паркира колата на тясното пътче пред гаража.

Боб погледна баскетболния обръч, поставен точно на обичайните десет фута над вратата на гаража и си представи как израства синът му. Дори го видя като млад мъж, който с гъвкав отскок забива топката право в коша. Това дете трябваше да има всички възможности, които обстоятелствата не бяха предоставили на него. Той щеше да се погрижи за това. Утре трябваше да отиде пак на работа. Когато работиш за себе си, просто няма друг начин. Но точно сега, беше просто скапан. Докато си лягаше, Боб се молеше за дълбок сън, изпъстрен с прекрасните събития от деня. Надяваше се, че кошмарите няма да се появят.

Молеше се за това повече от всичко друго на света.

ПРИЛИЧНО МОМИЧЕ

Ей ни, седим си отзад в буса на паркинга. Никой обаче не се интересува от стоката. Просто си губим времето. Ами, смятам, че ако нещата не потръгнат съвсем скоро, просто гълтам едно яко екстази и се озовавам в центъра на купона. Бал е в другата кола с някакви копелета, но няма намерение да влиза. Да прави каквото си ще. Повече не ми се виси. Вътре е фрашкано с готини гаджета.

— Голямо меле стана оная седмица в кръчмата, значи — вика Шортхенд.

— Да бе, хубаво, че ги разкарах ония копелета от теб — внасям яснота аз. Ако не бях го сторил, с копелето щеше да е свършено. — Жив щяха да те одерат.

— Да. По едно време доста я бях закършил. Ама като докопах чашите, тогава ги поразхвърлях... ляво, дясно, право.

— Онова копеле зад бара — казва Джони, — си го биваше.

— Тъх — подмятам аз. — Докато не му строших главата с един от металните високи столове на бара.

Това наистина беше блестящо. Много добре си спомням как веждата му се сцепи точно на две.

Забелязах Шортхенд да ровичка в плика за бира.

— Ей, Шортхенд! Дай едно тенеке, копеле — извиквам аз. Подава ми светло. Макюънс.

— Шибана шотландска пикня — казва той и се сепва — Съжалявам, братче, забравих.

— Не се притеснявай за това.

— Искам да кажа, че ти не си истински шотландец, нали. Моят старец е ирландец, а майка ми е полякиня, значи. Това не ме прави поляк, нали така?

Просто повдигам рамене:

— Всичките сме скапани помяри, приятел.

— Да — включва се Шортхенд, — но всички сме бели мъже, нали? Чиста раса.

— Тхъ, мисля, че имаш известно право — казвам аз.

— Виж, не искам да кажа, че Хитлер обезателно е бил прав. Грешката му е, че не се е родил англичанин.

— Стига бе, Хитлер е просто един чекиджия — обяснявам аз. — Две световни войни и една световна купа, приятелче. Спечелени от Короната.

Шортхенд започва да си тананика. Никога не го спирам като започне някое класическо Уест Хям парче.

— Не знае-е-е покруса-а-а нашия флаг, нагоре в пр-о-о-о-слава издига се пак...

Във фургона влезе Рикси. Бал стои зад него с оня пич Роджър.

— Айде вътре, копелета! — казва Рикси. — Там се вихри як купон. От тия звуци направо ти настръхват космите!

— Знаеш ли от какво пък настръхвам аз? — питам.

— От гайди — ебава се Шортхенд.

— Не. Някакво копеле си търгува там вътре и дори не е от Фирмата — казвам на Рикси.

— Така е, Таралез — съгласява се Бал. — Трябваше отдавна да сме му строшили шибаната мутра.

Това затваря устата на Рикси. Голямо мекотело е, тъпото копеле. Остава се ония безгръбначни отрепки, дето влачат торби с хапове да го минават. Няма нищо чудно, че не можем да шитнем нашите боклуци.

— Не, не е това проблемът. Кофтито е, че още преди да дойдат, копелетата са се надрусали и насмукали — казва Рикси и подава на Бал хапче екстази — Хайде, вземи си едно.

— Еби си майката — изпръхтява Бал. Той още не ги е научил. Майната му, гълтам едно екстази и с Ликси влизаме вътре. Шортхенд и той мушва едно и тръгва след нас.

Вътре оглеждам групата гаджета, които са се наредили до стената. Не мога да откъсна поглед от една от тях. Усещам някакво стягане на мускулите и разбирам, че дрогата и музиката са започнали да ми действат.

— Какво си ме зяпнал, а? — дойде тя право при мен и ми го каза в лицето. Аз никога не събличам гаджетата с поглед. Искам да кажа, че за мен това е лош стил. Затова пък Шортхенд направо ги побърква. Вперва маниашки поглед в жените и те започват да си мислят, че кой знае какво ще им се случи, че сигурно ще ги изнасилят или нещо

друго. Предупредил съм го за това. Казах му — да не си посмял да гледаш по подобен начин гаджетата. Ако искаш да си пробваш погледите, иди на Олд Кент Роуд и позяпай така някой от ония копелета от Милуол. Трябва да се отнасяш с уважение към жените — казвам му аз. Кво ще кажеш, ако някоя горила или мутра почне да зяпа така сестра ти?

Но гледай какво става, не мога да отлепя погледа си от това момиче. И не защото е толкова хубава, макар че е дяволски красива. Просто съм надрусан с екстази и зяпам това гадже, което няма ръце.

— Не съм ли те виждал по телевизията?

Това е всичко, което се сещам да кажа.

— Не, не съм се появявала по телевизията и не са ме давали в някое шоу за сакати.

— Аз не...

— Айде, чупката — отсича тя и ми обръща гръб. Приятелката ѝ я прегръща през врата. Оставам втрещен на мястото си като някой шибан зеленчук. Всъщност, никой не обича устата гаджета, това е повече от сигурно, но как да се разправяш с някоя, която няма ръце?

— Ей, Дейв, как позволяваш на някаква саката женска да ти говори така, а? — ухилва се Шортхенд, показвайки развалените си зъби.

Зъби, които никак не е трудно да му извадя на момента.

— Затваряй си смрадливата уста, шибан чекиджия такъв или ще се наложи аз да ти я затворя.

Без съмнение, това направо ме скапва — готино гадже, което няма ръце. Страшно кофти, откъдето и да го погледнеш. Приятелката ѝ идва при мен, още един „наблюдател“ — зениците ѝ са огромни от екстазито.

— Извинявай. Не ѝ обръщай внимание. Кофти ѝ действа дрогата.

— Какво е станало с ръцете ѝ? — питам.

Всъщност, май не трябваше да задавам такъв въпрос, но понякога нещата се изплъзват от контрол. Какво пък, често е най-добре да казваш каквото ти е на езика.

— Теназадрин.

Шортхенд пак започва да си пъха носа, където не му е мястото:

— Това не беше ли най-малката кръчма на света, чакай как се казваше, а, „Теназадринови ръчички“.

— Затваряй си плювалника! — срязвам нещастния чекиджия. Той добре познава този ми поглед и е наясно какво ще последва. Приятел или не, копелето е тръгнал в насрещното и е на път яко да го отнесе. Обръщам се към гаджето.

— Кажи на приятелката си, че не съм искал да я обидя.

Тя ми се усмихна:

— Ела и сам ѝ го кажи.

Това ме заварва неподготвен. Обикновено съм малко срамежлив с момичета, които харесвам. Не говоря за разните му курветини, тях ги карам на парче. Всичко обаче се променя, когато наистина си падна по някоя. Екстазито, слава Богу, ми дава кураж и отивам при нея.

— Ей, извинявай, че те бях зяпнал така.

— Свикнала съм — отвърща тя.

Щастието винаги...

— Обикновено не го правя...

— Значи го правиш, когато някой няма ръце.

— Не е заради ръцете... а защото екстазито бушува в мен и се чувствам толкова добре... а ти... ти си толкова красива — изтърквавам се аз. — Казвам се Дейв, между другото.

— Саманта. Никога не ме нарича Сам. Никога. Името ми е Саманта — казва тя с полуусмивка.

Тази полуусмивка е повече от достатъчна за мен.

— Саманта — повтарям аз. — Ами, значи никога не ми викай Дейвид. Просто Дейв.

Тогава тя се усмихва и нещо в мен се преобръща. Това момиче е като бял сън. Сякаш съм погълнал повече екстази, отколкото за целия си досегашен живот.

ЛОНДОН, 1979

В едно от веригата заведения за бързо хранене на Оксфорд Стрийт тя пиеше шоколадов шейк, смучейки през сламка сладката течност. Днес бе решила да слезе в центъра и да не се застоява в Хамърсмит. Не можеше да издържа повече в квартирата си, където наскоро се бяха настанили група шотландски момчета. Те по цял ден се моткаха наоколо, пиеха бира и водеха ожесточени, безсмислени спорове за групите, в които свиреха. Уест Енд определено изглеждаше по-добрият избор за този жегав ден. Главата ѝ сякаш бе изпразнена от съдържание и вътре цареше мътилка от опиум, сред която от време на време нахлуваше неканена старата шантава мисъл. Искаше нова работа, нова банда, ново лице, ново чукане, ново механично, безчувствено чукане. Тя стегна мускулите на вагината си и остави тръпката да премине през тялото ѝ. Почувства надигаща се вълна себенавист и се опита да отклони вниманието си, наблюдавайки ежедневната тълпа купувачи, които нахлуваха един през друг в претъпканата закусвалня.

Точно в този момент усети погледа му върху себе си.

Тя не знаеше колко дълго я бе наблюдавал. Първо забеляза усмивката му, но бе твърдо решена да не му обръща внимание. Още един нещастен инвалид. Точно тия, дето я заговаряха за недъга ѝ, бяха от най-лошия тип. Един дори се представи като свещеник. Не искаше повече глупости от този сорт.

Когато се приближи и седна до нея, тя почувства лек шок от нещо познато. Още един пънкар. Косата му беше розова, носеше кожено яке, закопчано без особено въображение с безопасни игли. Имаше нещо стерилно във вида му — твърде чист, твърде нагласен. Пластмасова кукла.

— Мога ли да седна? — попита той. Акцентът му беше чуждестранен, вероятно немски. Тя забеляза това, забеляза и дрехата. Тъй като якето покриваше раменете му, малко бавно се досети, че той е досущ като нея.

— Аз съм Андреас. Щях да ти подам ръка — засмя се той, — но ми се струва, че няма да е подходящо.

Той отметна якето си и отдолу се показаха две шини, точно като нейните, закрепени към раменете му.

— Вместо това — усмихна се той, — да се целунем, а?

Саманта почувства как челюстите ѝ агресивно се стягат, но скоро разбра, че у нея се надига и друго усещане — унесено, замаяно и объркано чувство на привличане.

— Нямам такива намерения — срязва го тя, разигравайки пънкърски клишета. Прозвуча толкова фалшиво, колкото и протезата на Андреас.

— Натъжаваш ме — каза Андреас и наистина изглеждаше тъжен. — Усещам, че си един много гневен човек, а?

— И какво? — попита тя истински разстроена, но и заинтригувана от натрапеното ѝ присъствие.

— Така си и мислех. Това е хубаво. Гневът е хубаво нещо. Но когато го задържиш прекалено дълго, може да се превърне в нещо лошо, нали? Да, злото в теб. Знам всичко за това. Но както се казва — не се ядосвай, а си го върни. Знаеш ли го тоя лаф?

— Ъхъ.

Саманта и друг път бе срещала пострадали от „Геназадрин“. Всеки път изпитваш огромно притеснение. В очите ти се набива винаги обичайната тема — уродството. Нито да го подминеш, нито да не го подминеш. То като черен облак хвърля сянката си дори и върху най-обикновения разговор. Още по-лошо — част от нея ги мразеше. Тяхното съществуване ѝ напомняше как изглежда самата тя, как я възприемат останалите. Като някои, комуто липсва нещо — липсват му ръце. Веднъж, започнат ли хората да гледат на теб като на инвалид в една област, го прехвърлят върху всичко останало — интелект, късмет, надежди. Андреас обаче не предизвикваше нито едно от тези усещания — тягостност или омраза. Човек нямаше усещане за недъг, независимо от физическия му вид. Напротив, той излъчваше усещане за излишък — тя усещаше силната увереност, която лъхаше от него. Докато тя криеше страховете си с подигравки, той очевидно бе човек, който се отнася към света по съвсем свой си начин.

— Ще ходиш ли във „Вортекс“ тази вечер?

— Може би — чу се тя да казва. Не обичаше това място заради тарапаната. Дори не знаеше кой ще свири.

— „999“ забиват. Доста слаба банда, но като си на кока и бира, всички са еднакви, нали?

— Да, така е.

— Казвам се Андреас.

— Да — рязко отвърна тя и после добави, отстъпвайки пред повдигнатите му вежди. — Сам. Не Саманта, а Сам? Ясно?

— Саманта звучи по-добре. Сам е мъжко име, а не име за красиво момиче. Не им позволявай да те орязват така, Саманта. Повече не им разрешавай.

Тя почувства как у нея се надига изблик на бяс. Кой си мисли, че е тоя? Беше тръгнала да реагира, когато той каза:

— Саманта... много си красива. Трябва да се срещнем в „Кораба“ на Уордър Стрийт в шест. Става ли?

— Да, може би — каза Саманта, вътрешно убедена, че ще бъде там. Тя го погледна в очите. Видя в тях нещо силно и топло. После се замисли, че те изглеждат абсурдно сини на фона на розовата му коса.

— Да не си нападнал зоологическата, а? Какво прави тази перушина от фламинго по главата ти?

Той я изгледа с присмех. Саманта сякаш видя как по лицето на Андреас за секунди пробягна неудържим гняв. После изражението му отново възвърна спокойствието си — толкова пълно, че не беше сигурна дали не ѝ се е привидяло.

— Разбирам... фламинго. Саманта се шегува, така ли?

— Нямах ли чувство за хумор, човече?

— Ти си много млада, Саманта, много млада — отбеляза Андреас.

— Какво искаш да кажеш? Ние сме на една възраст. Разликата ни да е най-много няколко седмици.

— Аз също съм много млад. Важното обаче е същността.

Тя бе на път да избухне отново, но Андреас стана от стола си.

— Сега тръгвам. Но първо, една целувка?

Саманта не помръдна, докато той се наведе и я целуна по устните. Беше нежна целувка. Той задържа устните си за малко, а тя се усети как неуверено му отвръща. После той се отдалечи.

— Шест е добре, нали?

— Да — отвърна тя и той изчезна. Саманта остана сама. Почувства се някак болезнено самотна. Знаеше какво си мислят всички наоколо. Двама „танзадринести“ се целуват.

Е, поне мога да съм сигурна, че не го прави заради парите от компенсацията, каза си тя.

Скоро пое безцелно по Чаринг Крос Роуд, после се шмугна към Сохо Скуеър, където спря да се наслади на слънцето заедно с наизлезлите от канторите хора. След това тръгна из улиците на Сохо, преброди два пъти Карнаби Стрийт, докато не се отегчи и не се метна на метрото към квартирата си на Шепърдс Буш, която споделяше с други млади пънкари, чиито състав непрекъснато се менеше.

В кухнята, Марк, болезнено кльощав, червенокос шотландски пънкяр, целият покрит с кофти петна, ядеше бекон с яйца и грах направо от тигана.

— Как е, Саманта? — усмихна се той. — Имаш ли малко кока в себе си?

— Не — рязко отговори тя.

— Мати и Спъд отидоха в града. Тая сутрин не можах изобщо да отлепя. Снощи се отцепих яко. Сега реших да похапна. Гладна ли си? — кимна той към лоясалата храна.

— Не... благодаря, Марк — опита се да се усмихне Саманта. Тя почувства как петната му сякаш започват да покриват и нейното лице, просто заради близостта ѝ до тигана на Марк. Шотландчетата бяха едва на шестнадесет, но бяха същинска напаст — нечистоплътни, кресливи и наивни, особено що се отнася до музика. Все пак, бяха доста дружелюбни. Вървяха зад нея като предани малки кученца. Тя отиде в стаята си, която делеше с две други момичета, Джули и Линда. Включи черно-белия телевизор и се зазяпа, докато отново не стана време за излизане.

Пристигна в „Кораба“ с десет минути закъснение. Той беше там, седнал в ъгъла. Тя мина през бара и си взе бира. После тръгна към него. Пътят ѝ се стори безкраен, защото имаше чувството, че всички я зяпат. Отвърна на усмивката му и се огледа нервно. С изненада установи, че никой не им обръща внимание. Те здраво наблегнаха на пиенето и дръпнаха малкото кока, която тя бе опазила от Марк.

Късно вечерта в клуба бандата заби здраво. Андреас и Саманта се кефеха максимално. Саманта се чувстваше толкова свободна и без

никакви задръжки, колкото никога през живота си. Алкохолът и коката имаха много малко общо с това ѝ състояние. Беше заради Андреас, неговата освобождаваща, заразителна увереност и ентузиазъм.

Тя знаеше, че ще се прибере с него. Не искаше да свършва.

По пътя за вкъщи Саманта почувства как раят ѝ рухва, когато пред тях се изпречиха трима скинове, много наточени и пияни.

— Глей, ебати инвалидната групичка! — изкрещя единият.

— Остави ги на мира — каза друг. — Кофти е. Няма да ти хареса.

— Тя обаче вади готини цици! Дай да ги попипам, скъпа! — тръгна първият към Саманта.

— Изчезвай! — изкрещя му тя. За секунда Андреас беше застанал пред нея, преграждайки пътя на скина.

Скинът прие подигравателно изражение и по лицето му пробягна колебание. Изведнъж разбра, че нещата може да се окажат по-различни от очакванията и желанието му.

— Разкарай се от пътя ми, саكاتо нещастие такова! — изсъска той към Андреас.

— Махай се — намеси се Саманта. — Не искам някой да се бие заради мен!

Андреас обаче не помръдна. Той изгледа втренчено право в очите бъдещия си мъчител. Бавно и небрежно размърда челюстите си. Изглеждаше невероятно спокоен. Сякаш се наслаждаваше на небрежната си разсеяност. Не бързаше да говори. Най-сетне гласът му прозвуча бавно и свършено монотонно:

— Ако не ни оставиш на мира, ще изям лицето ти. Разбираш ли? Просто ще останеш без лице.

Андреас задържа погледа си. Очите на гологлавия младок започнаха да сълзят и после запримига. Той започна да крещи, без дори да осъзнава, че едновременно с това отстъпва назад.

— Айде, Тони, заеби тоя келяв шваба, да се махаме, докато не са ни лепнали нещо — каза приятелят му.

Те продължиха да крещят всякакви обиди, докато се отдалечаваха, но с настървението и бясното отчаяние на победените и унижените.

Саманта беше впечатлена. Тя се опитваше да не се поддава така лесно, но все повече и повече се впечатляваше от този германец.

— Бива си те.

Андреас наклони глава настрани и един от изкуствените му пръсти я докосна.

— Аз не съм боец. Просто нямам обсег — усмихна се той, — и затова трябва да използвам главата си. С нея губя и печеля битките си. Понякога успявам, друг път... не съвсем.

Той поклати глава и пусна една усмивка *c'est la vie*.

— Да, ама направо психира тия копелета — каза Саманта.

Тя разбра, че скиновете не бяха единствените психянали тази вечер.

Почувства, че е влюбена в Андреас.

ПРИКАЗЛИВИ КОПЕЛЕТА

Говорехме с часове, само говорехме, по дяволите. Никога не съм дрънкал толкова много. Не и с някоя жена, във всеки случай. Работата беше, че дори не чувствах неудобство. Не съм човек, дето ще си приказва с някое гадже, гадже в смисъла, който аз влагам в тая дума. Разказвах за себе си, за Бал и работилницата, майка ми и стария глупак, бившата и малкия, но най-много за Фирмата, ударите, които сме правили или плануваме и за това как оня, Лионси от Милуол ще пострада като го срещна. Ще го направя за негово добро.

През цялото време не можех да отлепя поглед от нея. Приказвах безспир, все едно съм някой обратен.

— Мога ли да докосна лицето ти — попитах.

— Да — отвърна тя.

Не можех да спра да галя лицето ѝ. Не исках нищо друго, освен може би, да я прегърна за малко. Без никакви други намерения, а просто така, за да съм близо до нея. Държах се като последна откачалка. Всъщност, не. Искам да кажа, сигурно е било нещо като... любов ли, що ли?

Когато музиката спря, помолих я да дойде в града с мен. Тя се интересуваше от всичко, което ѝ разказвах, интересуваше се от мен. Дори като ѝ разправях за сбиванията и тия работи, тя изобщо не губеше интерес.

Взех назаем кола от един пич от охраната, когото познавах и отидохме в Борнмаут, където изкарахме заедно деня. Никога преди не се бях чувствал така. Все едно не бях аз, а някой друг.

После отидохме в едно кафене и продължихме с безкрайните приказки. Като излязохме, насреща гледам три копелета седят и се подхилкват на Саманта. Моята Саманта.

— Кво сте зяпнали такива, а? — викам аз. Единият се предаде веднага:

— Нищо.

— Хайде, Дейв — каза Саманта. — Няма нищо.

— Ей, да не би да имаш проблем, а? — вика най-отвореният от групата.

Да пукна, ако мога да понеса нещо подобно.

Като попадна в такава ситуация, се сещам за стария Брус Лий. Тия филмчета с кунгфу са пълни глупости, но в един от тях Брус Лий казва една реплика, която никога не забравям. Един много полезен съвет дава той: — „Никога не трябва просто да удряш, трябва да пробиваш дупки с ударите си“. Погледнах отворенияка в лицето и видях само една оранжева тухла пред себе си. Ударът ми се стовари върху тухлата и тя се пръсна на дребни парчета.

В следващия момент вече бях с лице към другото копеле:

— И така, кой е следващият?

Те просто стояха като вцепенени, гледайки нещастното си приятелче да лежи на земята в ужасно състояние. Някакви от паркинга започнаха да си пъхат носа и реших, че е най-добре да се изнасяме към кварталите Саманта живееше в Арлингтън, съвсем близо до мен, което особено ме радваше. Тая история обаче доста ни развали деня.

— Защо направи това? — попита ме тя в колата, като излязохме на шосето.

Не изглеждаше ядосана, а по-скоро любопитна. Толкова беше хубава, направо непоносимо хубава. Едвам успях да се съсредоточа в пътя. Всяка минута, в която не гледах лицето ѝ, имах чувството, че си губя времето.

— Сами се набутаха, не показаха никакво уважение към теб.

— Тогава значи, за теб е важно хората да не ми досаждат, да не ми причиняват болка, нали?

— По-важно е от всичко на света — казах ѝ аз. — Никога не съм изпитвал подобно усещане.

Тя ме погледна замислено, но не каза нищо. Аз пък попрекалих с приказките. Сигурно беше от разните му хапове, но всичко това бе вътре в мен и не ми пукаше.

Отидохме у тях. Почувствах се особено като видях снимката ѝ с оня пич. Беше правена, когато са били по-млади. Той беше като нея. Без ръце.

— Това гаджето ти ли е? — попитах. Просто не можах да се сдържа.

Тя се засмя.

— Капо няма ръце, значи трябва да ми е гадже, така ли?

— Не, нямах предвид това...

— Едно момче от Германия — обясни тя.

Шваба нещастен. Две световни войни и една световна купа, а копеле?

— Така ли? Гадже ли ти е?

— Не. Просто много добър приятел и толкова.

Поех си дълбоко въздух и дори швабата ми се стори симпатичен. Искам да кажа, че да си в неговото положение, без ръце, едва ли е толкова готино.

Продължихме да говорим и Саманта ми разказа някои неща. Някои неща от миналото ѝ, които направо накараха кръвта ми да кипне.

НЮ ЙОРК СИТИ, 1982

За човек, който се намира точно където бе искал да бъде — във високопоставен офис над центъра на Манхатън, Брус Стърджис имаше прекалено много тревожни и натрапчиви мисли. Той хвърли поглед през прозореца, обърнат на север към чудесната гледка, която откриваше пред него Сентръл Парк Величествените небостъргачи на Крайслер и Емпайър Стейт Билдинг се издигаха над високия му офис, гледайки го пренебрежително като бодигардове в нощен клуб. Колкото и високо да се издигнеш, все има някой, който да те гледа от по-високо, помисли си той с тъжна усмивка. Невероятни сгради, особено тази на Крайслер, издържана в артдеко. Сети се за Франк Синатра и Джийн Кели, които в „Нощ над града“ си играят с небостъргачите като с купчина пръчици. Свобода. Ето какво символизираше Ню Йорк за него. Да, беше тривиално, но все пак, чистата истина. Гледката обаче не можеше да заличи стряскащите образи на уродствата, които изгаряха жестоко съзнанието му. Най-лошият пристъп, който бе получавал досега. Уплахата го накара да набере телефонния номер на Барни Дрисдейл в Лондон. Имаше нещо в гласа на Барни, в неговия спокоен, плътен глас, звучащ винаги позитивно. Когато Брус усетеше отчаяние, този глас му действаше успокоително.

Барни Дрисдейл стягаше багаж в апартамента си на Холанд Парк и съвсем не бе зарадван от звъненето на телефона.

— Кой да го...? — изпъшка раздражено той. Барни се готвеше за един дълъг уикенд, който щеше да прекара във вилата си в Уелс. Трябваше да подготви голямото, почти окончателно преместване на семейството си там през следващия месец.

— Ало...

— Стари мошенико! — каза Брус, звучаейки почти закачливо.

— Брус! — засмя се Барни и настроението му се оправи, като чу гласа на дългогодишния си приятел. — Стари дяволе! Как е там, грижат ли се за теб проклетите янки?

Стърджис се задоволи с най-обикновени тривиалности. Да, хубаво беше човек да чуе гласа на Барни. Почувства известен хлад в гласа му, когато старият му приятел спомена Филипа и момчетата. Барни не се спогаждаше с нея. Момчетата се бяха устроили добре в Лонг Айлънд, но тя мразеше Америка. Безкрайното ѝ пазаруване в Блумингсдейлз и Месиз не успяваше да спре нарастващото ѝ недоволство Стърджис, все пак обичаше Ню Йорк. Харесваше анонимността на този град. Живееше като човек, който няма още никакви контакти. Обожаваше клубовете. Помисли си за момчето, което чука в тоалетната миналата нощ. Онзи чудесен мръснишки клуб в Ийст Вилидж...

— Хващаш ме в лош момент, стари дяволе — обясни Барни. — Този уикенд трябва да ходя на вилата.

Такива ми ти работи, мило момче, отнесе се Стърджис, потривайки слабините си и зяпайки през прозореца на манхатънския небостъргач.

— Чудесно — каза той.

Чудесно, помисли си той. Но в главата му ставаше нещо нередно. Уродства и вманиачаване по млади момченца. Трябва да се пази. Ужасяваше се да не захвърли толкова лесно всичко, за което бе работил. Хубаво бе да чуеш гласа на Барни. Беше благодарен на Бога, че е създал Барни.

НЕПРАВДА

Виждам се със Саманта все по-често. Работата е в това, че между нас не се е случило нищо. Иска ми се все пак да знам какъв играя за нея. Излиза, че се притеснявам от недъга ѝ. Не спираме да говорим, но напоследък не ми харесва насоката на тези разговори. Тя продължава да приказва за ръцете си и за онези копелета, които са продавали лекарството. Въобще не ми се слуша вече. Просто искам да я гледам.

Лошото е, че не мога да я спра, защото всъщност не ме интересува нищо друго, освен да бъда с нея.

— Гледаш ме непрекъснато. Искаш да спиш с мен. Искаш да ме чукаш — обръща се тя внезапно към мен. Винаги казва нещата изненадващо.

— Добре де, какво от това? Няма закон, дето да го забранява, нали? Няма закон срещу това да харесваш някой — отвърщам.

В следващия момент изтръпвам, защото сме вкъщи, а тя със сигурност е отваряла хладилника. Надявам се да не е видяла омазания пъпеш. Слава Богу, че свалих плаката с Опал.

— Не знаеш какво е това за мен. Аз съм урод, непълноценна жена. Те ми отнеха нещо. Аз не съм цяла и искам разплата. Не няколко гроша в банката. Искам справедливост. Искам Брус Стърджис, свинята, която е разпространявала лекарството. Той ни осакати.

— Искаш да ти помогна да оправиш тоя Стърджис ли? Добре, така да бъде.

— Не разбираш! Не искам просто да го отупаш. Той не е някои чекиджия, който ходи на мач и пие в кръчмата зад ъгъла. Искам копелето да изпита истински ужас! Искам ръцете му! Искам отсечените му крайници. Искам да разбере как се чувства човек така!

— Не можеш да направиш това... ще те арестуват...

— Какво става с теб? Нали си железният пич от Фирмата? Къде ти изчезна куража? — започва да ме дразни тя. Лицето ѝ не е същото. Сякаш не е тя.

— Не, не съм...

— Ще го докопам това копеле, с теб или без теб. Искам да му покажа какво е да си урод. Той промени живота ми. Аз искам да променя неговия. Разбираш ли? Не искам скапаните им пари. Искам да им взема това, което те ми отнеха и да им стане ясно какво значение имат тогава парите в банката. Искам да разберат усещането, когато някои непознат ти нанесе такъв удар. Какво е, когато те променят така... когато ти откажат място под слънцето. Копелетата като него го правят непрекъснато — отнемат работа, къщи, животи. Вземайки решенията си, те не виждат разрушенията, които причиняват. Никога не им се налага да плащат за това. Искам той да го разбере, да го почувства. Нека усети какво значи да си урод.

— Ти не си урод! Ти си красива! Обичам те!

Лицето ѝ се разтвори пред мен както никога преди, сякаш изпитваше същото.

— Някога правили ли са ти чекия с крак? — попита тя.

ПЕМБРОКШЪР, 1982

Всеки път, когато отпускаше и натискаше газта на стария ленд роувър нагоре по стръмния път към вилата си, Барни Дрисдейл се изпълваше от задоволство. Той слезе от колата, погледна старата каменна постройка и пое дълбоко от чистия въздух, оглеждайки пейзажа край своята къща. Наоколо нямаше нищо друго, освен хълмове, поточета, няколко малки селски къщици и овце. Чудесно.

Утре вече щеше да има и компания — Бет и Джилиан щяха да пристигнат от Лондон. Такъв беше семейният ритуал. Барни винаги пристигаше пръв, за да „запали огъня“. Той обичаше да огледа мястото в пълно усамотение и да се наслади на това, което бе постигнал при реставрацията на къщата. Всъщност, заслугата беше на работниците, които превърнаха една изоставена купчина от камъни в приказен дом. Барни излизаше да помага, имитирайки активност. С пъшкане и сумтене се опитваше да бъде част от момчетата, но така или иначе никога не успя да ги спечели съвсем — дори когато им носеше бира или настояваше да свършат по-рано и да идат в селската кръчма. Мислеше си, че „тия местни хора“ явно са срамежливи и притеснителни. Барни не забелязваше, че те се притесняват именно от него. В кръчмата всеки си намираще някакво извинение и те си тръгваха един по един. После се обаждаха по телефона на бармана, за да проверят дали Барни си е тръгнал, за да продължат без него.

Цялата къща бе просмукана от студ и влага и Барни се намери да спретне огън с въглищата. За краткото време, в което той се бе разсеял, се беше стъмнило. Барни се запъти към навеса отвънка, но до него не достигаха светлините на къщата и тъмнината беше непрогледна. Той се чувстваше прекрасно, докато пристъпваше в мрака, усещайки по кожата си свежия нощен студ.

Внимателните му стъпки издаваха хрускащ звук по пътеката и на Барни му се стори, че някой се прокашля. Спазъм на ужас сви гърдите му, но след секунда се отпусна и се присмя на собствената си плашливост. Взе цепенници и въглища и тръгна обратно.

За свое учудване Барни забеляза, че са свършили подпалките.
— Голяма работа — каза той.

Натрупа топки от вестници най-отдолу и постепенно пламъците обхванаха дървото, а след това и по-малките въглени. Беше бавна работа и изискваше търпение, но той беше доволен, че е наклал задоволителен огън.

Постоя малко срещу пламъците и после нетърпеливо се отправи с колата към селската кръчма. Необезпокояван от никого, обърна няколко пътиета и прегледа отгоре-отгоре броя си на „Телеграф“. Беше малко разочарован, че не познава никого. Нито от местните бачкатори, нито някой от притежателите на вили. Скоро след това в него се всели онази меланхолия, която само самотата може да предизвика и той си тръгна.

В къщата Барни се настани в един стол срещу огъня. Отпиваше портвайн и замезваше със синьото сирене, което си бе донесъл. Той разсеяно разпускаше, вперил поглед в телевизора. Огънят вече бе затоплил къщата и Барни постепенно се одряма. Скоро стана и отиде да си легне.

На долния етаж обаче имаше някой.

Фигурата се придвижваше много умело и потайно в мрака. От рамото на силуета, точно там, където би трябвало да започва ръка, висше голяма тенекиена кутия. Съдържанието ѝ бе използвано, за да се напоят завесите и килима с парафин.

Навън друга фигура държеше четка със зъбите си. С невероятна ловкост и бързина, главата се местеше напред-назад, изписвайки лозунги на уелски по стената:

УЕЛС ЗА УЕЛСЧАНИ
ЧУЖДЕНЦИТЕ ВЪН

СВЕЩЕНИ КРАВИ

Вдигнахме се с камиона до Рамфорд. Оня тъпак държеше стария си „Астън Мартин“ пред външната си врата.

— Петдесет лири и е твой, приятел — казва той, откаченякът му с откаченяк. — Не ми се занимава повече. Много неща съм направил по тая кола. Няма да ви е трудно да я оправите. Просто ми е писнало.

Махам покривалото и започвам да я оглеждам. Не е никак зле. Бал и той хвърля един поглед и ми намигва.

— Не-е-е... твърде е скапана. Ще я вземем за десетачка.

— Не става. Изръсих се много за тази кола. Сума ти мангизи глътна — казва копелето.

— Да-а, ама ще ти трябват поне още двеста, за да оправаш тази барака. Най-малкото скоростната кутия е много зле. Ще имаш още доста харчове по нея, вярвай ми.

— Какво ще кажете за четиридесет? — пита той.

— Ние сме бизнесмени, копеле. С това си изкарваме хляба — вдига рамене Бал.

Копелето се мръщи, но прибира десетарката. Никакъв проблем не ми е да стегна тази хубавица за път. Взимаме колата и я завличаме в работилницата.

Чувствам се потиснат в тоя зандан. Особено в горещ летен ден като този. Проблемът е, че и лъч слънце не огрява това място, заради високите постройки наоколо. Вътре няма никакво естествено осветление, а само тия шибани стари лампи. Някой ден ще се хвана и ще пробия дупка в покрива — поне да влиза малко светлина отвън. Понякога направо ми призлява от мириса на парафин в печката и вонята на масло по разхвърляните наоколо чаркове.

Като постоя известно време тук, направо полудявам. Навсякъде по пода и на голямата маса са разхвърляни части. На всичкото отгоре и шибаната врата вече няма брова. Заклучваме я с катинар. Някои сутрини издивявам, докато я отворя.

Бал обаче си пада по това място. Тук са всичките му проклети инструменти, дори онази резачка, която миналата зима използва за рязане на дърва в Епинг Форест. После ги продаваше за огрев пускайки обяви в „Едвъртайзър“.

Да, голяма жега е днес, за да се затворя тук.

— Всяка минута слиза по кола от конвейера, а? — смее се Бал, потупвайки покривалото на колата.

— Точно така, щурак такъв. Да ме вземат мътните, тук изобщо не се седи. Кво ще кажеш за бира?

— Става. Ще дойда в „Трейв Морис“. Искам първо да се побъзикам с нея — отвръща той, галейки покривалото, все едно гали задника или циците на някое гадже. Нека си поиграе сам пичът, нямам нищо против. Аз пък повече си падам по циците и задника на Саманта. Оууу! Тая жега ме надървя яко. Може би има нещо вярно в тия приказки, че се дължи на жегата. Но според мен, причината е в гаджетата, които ходят по улиците с такива дрехи, че по-добре да бяха тръгнали голи. Както и да е. Нямам търпение да го направя с нея, но междуременно една хубава, хладна бирица би свършила работа. Оставям пича сам.

Кварталната шибана полиция. Още не съм отпил и две глътки, когато оня скапаняк Незбит от полицейското влиза в бара с такава походка, все едно е собственик на тази дупка.

— Как е, Таралеж?

— Ди. Си. Незбит? Каква приятна изненада.

— На мен пък ми е неприятно да срещам разни криминални отрепки.

— Разбирам те напълно, Джон. Аз също ги избягвам като чумата. Но с твоята работа, едва ли е възможно. Май нямаш голям избор, а? Що не си смениш бачкането? Мислил ли си някога да почнеш бизнес, примерно с коли, а?

Въпреки ебавките, пичът дори не помръдва и гледа така, сякаш съм длъжен да се извиня. Били и новото момиче зад бара направо ще се пръснат от хилеж. Вдигам халбата си към мръсното ченге и викам:

— Наздраве!

— Къде е приятелчето ти Лийч?

— Бари Лийч... известно време не сме се виждали — казвам. — Извън работата, искам да кажа. Напоследък много не движим заедно,

извън общия ни бизнес. Просто сме в различни кръгове, ако ме разбираш.

— Какъв е неговият кръг тогава?

— Ще трябва да се обърнеш лично към Бари. Напоследък бичим здраво и не ни остава време за празни приказки кой къде ходи.

— Следващата седмица сте планивали сбиване в Милтън — вика той.

— Прощавай?

— Не се ебавай с мен, Таралеж. „Милуол“ срещу „Уест Хям“. По време на мача от Първа Дивизия на Енслий Иншурънс Лийг. Следващата седмица.

— Съжалявам, но много не следя мачовете напоследък. Откакто Бонзо стана треньор, загубих интерес. Голяма работа е на терена, но като треньор не върви. Жалко, но факт.

— Радвам се да чуя това, защото ако видя скапания ти задник в неделя от другата страна на реката, по какъвто и да е повод, в каквата и да е форма, ще те арестувам за подбудителство на безредици. Дори да те гепя в магазините по Крачдън с пазарски чанти, пълни с играчки за бедните сираци в квартала, пак ще те окошаря. Да не си стъпил в Южен Лондон.

— Никакъв проблем, Мистър Н. Никога не съм харесвал тези места, нямам какво да правя там.

Никога не съм си падал по ченгетата. Не само заради работата, която вършат, но просто като хора, така да се каже. Не всеки става за такава служба. Обикновено шапкари стават сополанковците и шубетата, които отнасят пердаха в даскало. Слагат униформа и се чувстват защитени. Основният проблем с ченгетата обаче е, че си пъхат постоянно носа навсякъде. Тоя педераст, Незбит, например, като се вкопчи в теб, не можеш да се откачиш. Пълно е с разни извратени типове, дето се навъртат край спортните площадки и пускат ръце на хлапетата. Що полицията не се занимава с тия отрепки, а се пречка на хората, дето с мъка си изкарват прехраната.

Веднага позвънявам на Бал в работилницата, след като мръсното копеле Нес си омиа парцалите.

— Отлагаме акцията в Милуол. Незбит е научил. Току-що беше тук и вдигна пара до Бога.

— Не го слушай, прави се на голяма клечка, просто няма достатъчно хора, за да се оправи. Съкращения, братче. Пише го по вестниците. Ако имаше възможност, щеше да си трае и да се опита да ни гепи в движение. Както знаем, ченгетата много се кефят като стане голям въргал. После ходят и дуднат на политиците, че нещата са извън контрол и крънкат още пари.

— Така е. Освен това, милуолските скапаняци ще си помислят, че са победили Ийст Лондон.

— Дори и така — продължава Бал, — остава ни ударът срещу Нюкасъл след няколко седмици.

— Вярно. Да съберем Фирмата за тоя екшън. Милуол е твърде близо, а и в Лондон е пълно с всякакви събития, така че никой няма да го отрази по вестниците, дори в скапания „Стандарт“. Малко повече разкарване ще падне, но на едно здраво мазало в Нюкасъл и националните вестници ще клъвнат. Майната му на Милуол.

Нюкасъл ми допада повече. Лионси още е на топло. Яко блъскам в салона и се подготвям за срещата си с него. Не ми се занимава с Милуол, когато големият Лионси не е там. Явно идеята за Нюкасъл много бе развълнувала Бал и той дохвърча на минутата, замъквайки ме в задния салон. Няколко се опитаха да влязат след нас, но копелето така ги изгледа, че моментално им мина меракът.

— Виж какво — каза той. — Притеснен съм за Рикси и въобще за всички. В главата им е само екстази и всякакви глупости от типа „Любов и мир“.

— Да, вярно е — казах аз, мислейки си за Саманта. Тази вечер имаме среща у тях, в Арлингтън. Само като се сетя за всички неща, които е способна да прави с краката си. Миналия път постави кура ми между пръстите на двете си стъпала и толкова нежно започна да ги движи, че още преди да разбере какво става, започнах да изригвам като вулкан.

— Направо ме вбесяват — казва Бал. — Просто съм се побъркал, Дейв.

— О, знам — отвъръщам.

Саманта. Божичко. Сигурно скоро ще го направим както трябва. Но това копеле Бал чете мислите ми като разтворена книга.

— Виж какво, приятел — започва той. — Обещай ми, че няма да позволиш на някоя фуста да преебе нещата. Нещата между нас,

бизнеса, Фирмата и всичко друго, а?

— Разбира се, че не — заричам се аз. — Между мен и Саманта нещата са различни. Тя няма нищо против насилието. Дори мисля, че я възбужда.

Наистина мисля така.

— А? — усмихва се той, но аз не казвам нищо повече. Нито дума повече за Саманта. Казах вече предостатъчно за това, което го засяга. Бал започва да нарежда:

— Напоследък се безпокоя за основните ни хора. Вземи Рикси и Шортхенд, например. Те вече за нищо не стават. Пълно разложение. Нещо като в древния Рим, преди да го превземат. Безкрайни оргии. Нищо чудно, че илфордските скапаняци надигат глава. Кой ли ще са следващите? Отворковците от Базилдън? Или Ййст Хям? Бандата на Грей?

— Стига! — изпръхтах аз. — Които и да са, ще ги размажем!

Той се усмихна и вдигнахме чаши. Аз и Бал сме по-близки и от братя. Между нас има някаква духовна връзка. Винаги е имало.

Но сега се появи и Саманта... това ми напомня онова парче на „АВС“, в което се пее, че миналото е проклета свещена крава и трябва да се променяме.

Това му е лошото на Бал, опитва се да превърне миналото в свещена крава. Мисля, че и Маги Тачър беше казала нещо от сорта как трябва да се променяме, за да посрещнем новите предизвикателства. Ако не го направиш, ще свършиш като клетите копелета на север, дето ронят сълзи над бирите си заради някоя затворена фабрика или мина.

Не можеш да превръщаш миналото си в проклета свещена крава. Настоящето сме аз и тя. Саманта. Не мога повече да седя и да слушам Бал. Трябва да се подготвя за срещата с нея. Може тази нощ да е нощта.

Като се връщам вкъщи, на телефонния секретар има едно съобщение. Гласът на бившата. Дори не го изслушвам. Кара ме да се чувствам ужасно, защото тъкмо мислех за Саманта, а кучката се опитва да се набърка в живота ми, с който вече няма нищо общо.

Желая само Саманта.

Приготвям се и пристигам у тях със страшна скорост. Отново съм в превъзходно настроение, мисля само за нея. По пътя един скапаняк ме блъсва, но вместо да го разкъсам на парчета и да му

строша тъпата мутра, само се усмихвам, вдигайки ръка. Денят е толкова прекрасен, че не си струва да се занимаваш с подобни глупости.

Лицето ѝ придоби онова изражение. Определено не си губеше времето.

— Съблечи се и легни на леглото — каза тя.

Ами, хубаво, така и правя. Свалям джинсите, ризата, обувките. Свалям чорапите и слиповете. Докато се излягам на леглото усещам как се надървям.

— Винаги съм харесвала чепове — каза тя, измъквайки се като змия от сутиена си. Тя винаги се движи така, точно като змия. — Намирам за красиви и всички крайници. Ти имаш пет, а аз само два. Значи можеш да ми дадеш един от твоите, нали?

— Да-а-а... — казах, а главата ми се замая и гласът ми прегракна.

Тя си свали чорапите, използвайки краката си — първо единия, после другия. Тези нейни крака бяха по-добри и от ръце. Колкото повече я наблюдавах в движение, толкова повече не можех да повярвам на очите си.

За първи път я виждах гола. Досега само си представях как изглежда. Дни наред нямах мира. Странно, след това винаги чувствах някакво угризение. Не защото няма ръце, а защото става дума за някой, който не ти е безразличен. Адски откачено, но нищо не мога да направя. Просто съм такъв и това е вътре в мен. Тя е застанала срещу мен. Краката ѝ са толкова дълги и добре оформени, има прекрасно плоско коремче, чудесен задник, велики цици и отгоре на всичко това невероятно лице. Лицето, лицето ѝ е направо ангелско. После поглеждам там, където би трябвало да са ръцете ѝ и усещам... тъга.

Тъга и бяс.

— Обичам да се чукам — казва тя. — Не беше нужно да се уча. Идеше ми отвътре. Първият, с когото го направих, беше на двадесет и осем, а аз бях на дванадесет. Направо го побърках. Цялата работа е в бедрата, а никой не може да ги използва като мен. Никой не може да използва така добре устата си. Много мъже си падат по това. О, разбира се и перверзното усещане, че чукаш урод...

— Не, не си урод. Престани да говориш за себе си така...

Тя просто ми се усмихна.

— Най-важното е, че винаги имаш достъп. Просто няма ръце, които да те отблъскват. На мъжете им харесва да си мислят, че не бих могла да се съпротивлявам, че няма никакви ръце, които да им се пречкат, за да правят каквото си поискат. И на теб ти харесва, нали? Всичко е достъпно. Гърдите, пътката, задника. Всичко, което си пожелаеш. Само да бях и без крака, а? Кукла за ебане. Можеш да ме сложиш в някоя мрежа и да ме имаш, когато си поискаш, по всяко време. Усещането е, че съм беззащитна, разтворена за горещия ти пенис.

Мамка му, не е честно да говори така. Не е. Направо се побърквам. Сигурно е намерила онзи пъпеш тогава... сигурно.

— Ако става дума за пъпеша...

— Какво искаш да кажеш? — пита тя.

Не, не е това, слава Богу. Обръщам се пак към нея:

— Защо говориш такива неща? А? Аз те обичам. Обичам те, по дяволите!

— Кое то ще рече, че искаш да ме чукаш.

— Не, обичам те, просто те обичам.

— Разочароваш ме. Големият пич от Майл Енд. Никой ли не ти е споменавал, че на този свят няма любов? Всичко е власт и пари. Поне за властта знам доста. Израснах, опознавайки я. Властта, с която се сблъскахме, когато се опитахме да получим компенсациите си — справедливостта, както те я виждаха. Те — индустриалците правителството, съдът, цялата клика, която управлява света. Само как се сплотиха като ги нападнахме. Не е ли и твоята Фирма нещо подобно, но много по-малко? Силата да нараняваш. Силата да притежаваш. Да си човек, от когото се страхуват и комуто не смеят са посягат? Никога. Но и това не е решението, защото винаги ще има някои, които ще се осмели.

— Може би беше точно така. Но сега е различно. Чувствам се различно — казвам. Закривам с длан ташаците си. Ерекцията ми изчезва и се чувствам много тъпо с гола жена и бездействайки.

— Много лошо, драги мой. Защото, ако е така, аз нямам нужда от теб. Не ми трябва някой глупак, който постоянно губи. Така сте мъжете, приказвате, приказвате и после бягате. Собственият ми баща избяга така.

— Не съм губещ и ще направя каквото поискаш за теб!

— Добре! Сега ще ти духам, докато не станеш толкова твърд, колкото преди и ще те оставя да решиш сам как го искаш. Вашето въображение е единствената ви преграда, така да се каже.

Такива ми ги наговори и не можех да направя нищо. Обичах я и исках да се погрижа за нея. Имах нужда от любовта ѝ, а не от разни шантави курвенски приказки. Трябва да е чела доста мръсни неща и да си е имала вземане-даване с разни перверзни типове, за да прилепи такъв говор.

И така, не можех да се съпротивлявам и тя го знаеше. Сигурен съм, че още тогава ѝ беше повече от ясно.

Тя си сложи някаква риза на раменете. Изглеждаше толкова хубава, а дрехата така се спускаше надолу, сякаш наистина имаше ръце. Но ако имаше ръце, едва ли би била тук с някой като мен.

— Кога ще се заемеш със Стърджис? — попита тя.

— Не мога. Просто не мога.

— Ако наистина ме обичаш, ще го направиш! Нали ми обеща по дяволите! — започна да креци тя. После се разплака. Мамка му, просто не мога да издържам, когато плаче.

— Не може така. аз не го познавам. Това си е чисто убийство.

Тя ме погледна и приседна до мен на леглото.

— Нека ти разкажа една малка историйка.

Тогава изля пред мен всичко.

Когато се родила, старецът ѝ духнал. Не могъл да понесе мисълта, че има дете без ръце. Майка ѝ, ами тя, просто се смахнала, така да се каже. Отгледали я в домовете, сред истински грижи. Правителството и съда взели страната на производителите на лекарството и не искали да ѝ дадат компенсацията. Отказали и на всички други, които се родили без ръце. Нямамо изход. Чак когато вестниците се докопали до историята и надули свирката, ония кихнали мангизите. Стърджис бил този, който причинил всичко това, а сега дори имал рицарско звание. Той бил главният виновник, но те го защитавали. Беше причинил всичко това на моето момиче, моята Саманта, а в замяна проклетият изрод получил рицарско звание за заслуги към индустрията. Би трябвало да има някакво възмездие, нали? Само като си помисля, изтръпвам.

Казах ѝ, че ще го направя.

След това легнахме и правихме любов. Беше прекрасно, не като с бившата. Всичко стана както трябва и се почувствах божествено. Докато го правех с нея, непрекъснато виждах само лицето ѝ, а не лицето на оня тъпак, Лионси от Милуол.

ОРГРИЙВ, 1984

Определението „терорист“ звучеше доста абсурдно за ушите на Саманта Уърдингтън. Международен терорист звучеше още по-безумно. Саманта Уърдингтън, която бе израснала в една къща извън Улвърхямптън и която бе излизала в чужбина само веднъж, в Германия. Беше пътувала още само до Уелс. Две пътувания, през които опасността да бъде заловена винаги присъстваше. И двата пъти се бе чувствала толкова жива и освободена, както никога до тогава, а също и по-мотивирана за следващото пътуване.

— Не се прави така — обясни ѝ Андреас. — Просто изчезваме за дълго. След това отново се появяваме и удряме. И пак, пак изчезваме.

Част от Саманта не само разбираше опасността да бъде заловена, но някъде в дълбините на мозъка си го беше приела като своя съдба. Нежната история ще се разказва, и макар че някои щеzakлеймят действията ѝ, други ще проявят симпатия. Щеше да се появи противостоене, а точно това се целеше. Тя знаеше, че ще я описват или като хладнокръвен психопат, като „червената Сам, международен терорист“ или като глупаво, невинно младо момиче, подмамено от някакви злокобни личности. Зла вещица или невинен ангел — подвеждащ, но неизбежен избор. Кое от двете би избрала самата тя? Фантазиите изпълваха съзнанието ѝ и тя отново и отново се вживяваше в двете си въображаеми роли.

Саманта все пак добре разбираше, че истината за нея е безкрайно по-сложна. Тя се замисли за силата, която я подтикваше — откъсването и за силата, която я привличаше — любовта. Накрая реши, че просто не би могла да прави нищо друго. Тя бе затворник, но по свое желание. У Андреас имаше нещо леко, нещо, което я навеждаше на мисълта, че той ще спре, щом неправдата бъде заличена. Но това беше просто заблуда и дълбоко в себе си тя го знаеше. Андреас непрестанно говореше как от частните случаи може да се тръгне към принципите, на които е основана държавата. Да, беше заблуда, но докато той я поддържаше, тя щеше да остане с него.

Андреас от своя страна смяташе, че всичко опира до дисциплината. Дисциплина и дискретност. Разликата между тях и хората, които демонстрираха показан радикализъм и революционност бе, че те не изпъкваха. За външния свят бяха просто някакви обикновени граждани, без политически претенции. Само веднъж Саманта наруши това правило. Нейни приятели в Лондон от Комитета за подкрепа на миньорската стачка успяха да я придумат да отиде с тях в Оргрийв. Видът на обкръжените от полицията, съпротивляващи се работници я накара да настръхне. Тя се промъкна в първия ред, където стачниците напиреха срещу полицейските кордони, дошли да защитават онези нищожества. Просто беше принудена да действа.

Младият чиновник, примамен от обещания за повишение, които бе тук, за да изпълни нарежданията на правителството, бе страшно изненадан, когато младото момиче без ръце му нанесе жесток ритник в ташаците. С просълзени очи и едвам поемайки си въздух, той видя как тя изчезва сред тълпата.

Една скрита камера, разположена в бял микробус, също стана свидетел на действията и изчезването на Саманта.

ЛОНДОН, 1990

Брус Стърджис се беше изтегнал на стол в просторната си градина на брега на Темза в Ричмънд. Беше топъл, свеж летен ден и Стърджис лениво наблюдаваше течението на реката. От преминаващото наблизко корабче се чу изсвирване на сирена. Някакви непознати му махаха от палубата. Тъй като беше без очила, Стърджис не разпозна нито лодката, нито хората, но все пак небрежно вдигна ръка за поздрав към няколкото усмивки и тъмни очила, чувствайки се в съгласие със своя малък свят. После, без да се замисля, бръкна в джоба си и извади някаква хартийка. С колеблив почерк на нея беше изписано:

ОБАДИ СЕ, МОЙ ТАЙНСТВЕН ПРИЯТЕЛЮ.
ДЖОНАТАН.

Следваше телефонен номер, а до него Х^[1]. Този жалък, малък негодник. Наистина ли си мислеше, че той, Брус Стърджис, Сър Брус Стърджис, ще се задоволи само с едно-единствено момченце от цялата купчина, която предлага плътта си? Наоколо просто гъмжеше от млади педита с невинни лица, точно такива, по каквито си падаше. Не, помисли си Стърджис, има твърде голям избор, за да се ограничава. Въпреки това, все пак имаше нужда от някой, на чиято дискретност може да се разчита. Той смачка парчето хартия в юмука си, наслаждавайки се на надигацията се в него великолепен гняв. След като вълната на гнева отмина, той бе обзет от паника. Изглади листчето и го мушна обратно в джоба си. Брус Стърджис не можеше да се пристраши да го изхвърли. Вместо това, той се облегна назад и се загледа безцелно в леко носещите се по реката кораби.

Стърджис се отдаде на мисли за своето минало, нещо, което често правеше след пенсионирането си. Това обикновено му носеше значително удовлетворение. Удоволствието от благородническата

титла още не се бе износило. Приятно бе да го наричат Сър Брус. Не само заради това, че винаги получаваше най-добрата маса по ресторантите, най-добрите стаи в хотелите или всякакви почетни длъжности. Сър Брус просто звучеше добре и галеше ухото, задоволявайки естетическото му чувство.

— Сър Брус — повтори с мек глас на себе си той. Правеше го често. Всъщност, всички казваха, че ако някой наистина го е заслужил, то това е той, Стърджис. Бе изкачвал неотстъпно корпоративната стълбца. Започна като научен сътрудник и внедрите, постепенно премина в управлението на компанията и достигна до съвещанията на Борда на Юнайтед Фармаколъджи — конгломерат, занимаващ се с лекарствени средства, храни и алкохолни напитки. Теназадринът определено беше петно в биографията му. Заради него изпопадаха не малко глави, но за Брус Стърджис това бе поредното бедствие в корпорацията, от което трябваше да излезе сух. Винаги имаше някой по-нископоставен, по-малко обигран, който да обере пешкира. Хладнокръвните му маневри по този въпрос дори увеличиха престижа му на безупречен мениджър.

Трагедията бе нещо, което той преценяваше изцяло в лири стерлинги, т.е. от гледна точка на загубите за компанията. Стърджис отказваше да обърне внимание на вестникарските приказки за „човешката страна на въпроса“ или на кадрите с уродливи деца, които показваха по телевизията. Уродствата, които бе причинил Теназадрин, сега рядко проникваха в съзнанието му. Имаше и период, по време на престоя му в Ню Йорк, когато не беше така. Изкусителната анонимност на живота в този град му дойде твърде много и той бе принуден да преоткрие някои страни от своята сексуалност, които бе потиснал от времето на ученическите си години. Това го накара да осъзнае какво означава да си различен и ужаса от съпричастието, което изпита, едва не го довърши. Слава Богу, това не продължи дълго.

Спомни си случая, когато за първи път теназадриновата история оказа някакво влияние върху живота му. Беше със синовете си на игрището Ричмънд Комън, за да поиграят голф. Вратичките бяха вече разположени и Стърджис се подготвяше за удар. Внезапно нещо премина пред погледа му. В далечината видя малко момче без крака. Детето се придвижваше на някаква дъска, нещо като скейтборд, като

използваше ръцете си. Беше отвратителна, жалка сцена. Стърджис се почувства като Д-р Франкенщайн.

Непрекъснато си повтаряше, че не той е направил лекарството. Просто го бе купил от швабите и го бе продавал. Имаше и някои задкулисни мрънкания, всъщност дори повече от това. Съществуваше доклад, в който се отбелязваше, че тестовете не са достатъчно пълни и че токсичността на лекарството е по-висока от първоначално очакваната. Като бивш химик, можеше да обърне повече внимание на тази страна на нещата. Но тук ставаше дума за Теназдрин — хапчето чудо, най-ефикасното болкоуспокояващо. Този тип продукти никога не бяха създавали проблеми дотогава. От горе на това, имаше и конкуренция за разпространение на лекарството във Великобритания. Те нямаше да си губят времето и Стърджис не искаше да изпусне момента. Подписа договора с онзи странен немец направо във фоайето на летище Хийтроу. Швабата се оказа някакъв шубелия, който не преставаше да мрънка за необходимостта от повече изпитания. Даде му и екземпляр от доклада си.

Твърде много обаче бе инвестирано в това лекарство, за да не се пусне в продажба твърде много време, твърде много пари. На тази карта бяха заложили и няколко кариери в корпорацията, една от които беше неговата. Докладът никога не видя бял свят. Той бе изгорен от Стърджис в накладения пред дома му огън в западен Лондон.

Когато Стърджис видя детето, всичко това премина светкавично през главата му и почувства сковаващ прилив на чувство за вина.

— Продължавайте без мен — кресна той на обърканите си синове и се запрепъва към колата, като дишаше тежко и опитваше да се овладее. Успокои се чак, след като ужасното видение изчезна от погледа му. След това продължи с крикета. Ти се справи, окуражи се той. Типично по английски, Брус бе напълно способен да изолира в някаква част от съзнанието си чувството на болка и вина, заравяйки го там като контейнер с радиоактивни отпадъци в гранитен бункер. Спомни си за Барни Дрисдейл. Барни, който винаги беше до него.

— Чувствам се като преследван от призраци, Барни — каза той на колегата си.

— Стегни се, приятел. Направили сме само една грешка и пресата я разду. Трябва да издържим. Господата от медиите скоро ще си набележат нещо ново и ще слезем от новините. Като си помислиш

само, толкова сме направили за развитието на фармацевтичната индустрия, но никой и пет пари не дава за това. В такива моменти трябва да се подкрепяме. Тия нагли журналисти и съзливни мърльовци не си дават сметка, че прогресът има цена. Определено грешат!

Беше много полезен разговор — сякаш с магическа пръчка обърна посоката на мислите му Барни беше истински стожер. Той го научи да подбира мислите си, да се концентрира върху положителните си качества, да прехвърля вината на чуждестранните им партньори. Да, това означава да сме истински англичани. Барни му липсваше. Преди няколко години той загина при пожар в собствената си вила в Пемброкшър. Обвиниха уелските националисти. Глупости, помисли си Стърджис. Някои споменаваха думата „Възмездие“, но Брус Стърджис не вярваше в това. Беше просто ужасно лош късмет. „Как му беше името на оня шваба?“ — помисли си той, унасяйки се на припек. — „Емерих. Гюнтер Емерих. Страхотно помня имена“ — самодоволно отбеляза той.

Сър Брус се отпусна в лека дрямка под лъчите на слънцето.

[1] X — kisses — съкр. за целувки. — Б.ред. ↑

КАПАН

За удара срещу Нюкасъл се събрахме над стотина души от Фирмата. Положението беше напечено. След доклада „Тейлър“ и преустройството на стадионите само със седящи места, това можеше да се окаже и последния сезон за истински битки. Новите разпореждания бяха започнали да влизат в сила на някои места в скапаната държава. Направо убиват играта, тия идиоти.

Знаехме, че шапкарите ще бъдат нащрек и няма да има възможност за истински голям сблъсък. В петък вечерта, в „Трейв Морис“, Бал и аз дадохме строги указания. Първо, никое копеле да не носи оръжие. В наши дни ченгетата могат да те арестуват за нищо и никакво. Цялата операция трябваше да представлява демонстрация на сила, да покаже мощта ни, да напомни на тия нюкасълски лигльовци, че кокни копелетата не са се предали. Имахме намерение да им хвърлим няколко заострени монети от по лира, да им изпеем някои песнички и да им покажем, че копторите, в които живеят, не стават за нищо повече от кенеф. На самия стадион не се предвиждаше нищо. Нищо, което би напълнило килиите с хора от Фирмата. Бал и аз давахме указанията. Никой от Илфорд няма да използва бухалки, за да разбие нечия вежда. Същото важеше и за останалите.

Както и да е, тридесет и трима от нас щяха да вземат влака от Кингс Крос и да се забият в предварително набелязана кръчма. Други тридесетина щяха да се кротнат в едно заведение на около стотина ярда. Трета група, предрешени като запалянковци с шалчета, щеше да пристигне към един със специален автобус. Идеята беше да се разделят на две групи, които да се присъединят към нас в кръчмите. „Запалянковците“ трябваше да послужат и за примамка на нюкасълските скапаняци, които да започнат мелето, а ние да изскочим от двете страни и да ги довършим. Щяхме да имаме и двама разузнавачи, които от обед да ни държат в течение по телефона.

Но както казваше моят старец, и най-добрите планове понякога се провалят. Ситуацията се разви по съвсем друг начин. Нюкасъл ми е

особено любим, защото винаги има тръпка. От една страна е доста далече, а от друга е безкрайно различен. Нека направо си го кажем. Копелетата там по-скоро мязат на шотландци, отколкото на истински англичани — някакви такива мърляви и нецивилизовани. Самото място също е някак стряскащо. Всичко е на хълмове с разни отвратително грозни мостове, висящи над мръсната им река. Местните са яки, северни типове, на които не им стига акъла да се приберат до вкъщи, но стигне ли се до меле, съвсем не са за изхвърляне. Общо взето не е лесно да се справиш с някой от тях. Както и да е, това най-малко ме притеснява, защото мен си ме бива, пък и подобни предизвикателства страшно ме зареждат. Точно този ден обаче хич не ми беше до битки. Искях да се върна при нея. Да съм много далеч от това място. В някой шибан клуб, дори на рейв купон или нещо подобно, тъпкан с екстази. Само аз и тя.

Както и да е, пристигнахме на гарата. На Кингс Крос имаше няколко ченгета. Те се качиха на влака, но слязоха в Дъръм. Помислих си, че сигурно ще се свържат с Нюкасъл и се подготвих за евентуален престой в местния участък. Когато слязохме обаче на перона нямаше почти никой.

— Няма ченгета! Къде са шибаните шапкари? — развика се Бал.

— Какво става тука? — попита Рикси.

Аз, обаче дочух нещо. Някакъв далечен шум и после викове. В този момент те изскочиха срещу нас и ни нападаха. Някой бяха с бухалки.

— **ТОВА Е ЗАСАДА!** — извиках аз. — **КОПЕЛЕТАТА СА СЕ СДУШИЛИ С ЧЕНГЕТАТА! В КАПАН СМЕ!**

— **НИКОЙ ДА НЕ ОТСТЪПВА! СМАЖЕТЕ ТИЯ СВИНИ!** — хвърли се напред Били и ние го последвахме. Получих як удар по гърба, но клатушкайки се продължавах да пробивам към центъра. Чувствах се чудесно. Забравих за всичко останало. Не усещах вече никакво напрежение, само допир. Бях в действие. Именно затова е цялата дандания. Бях забравил колко е хубаво. Изведнъж се свлякох на перона и почувствах здравите ритници върху ми, но дори не се свих, а продължих да удрям, да се въртя, да ритам. Успях да се изправа, защото Рикси бе отворил пространство, нападайки копелетата с едно от подвижните ограждения. Хванах един кльошав пич, който беше наблизко и заудрях с всички сила. Той изпусна някаква брошура с

разписания и разбрах, че е само някакъв клет пътник, попаднал случайно в мелето.

Най-накрая се появиха ченгетата и ние се пръснахме във всички посоки. На улицата онзи с подутото око се приближи към мене.

— Шибано кокни — каза той с нюкасълски акцент, смеейки се.

Аз също започнах да се хиля.

— Много добър удар, копеле — отбеляза пичът.

— Доста добър, не отричам — съгласих се.

— Копеле, много съм тъпкан с екстази, за да се занимавам с глупости точно сега — усмихна се той.

— Хубаво — кимнах аз.

Той ми направи знак с вдигнати палци и каза:

— Ще се срещнем друг път, мой човек.

— Можеш да разчиташ — засмях се аз и всеки пое по пътя си. Тръгнах към кръчмата, откъдето потеглихме. Двама от нюкасълските копелета се изпречиха срещу мен, но не ми се занимаваше. Адреналинът ми беше паднал.

— Ти да не си от Уест Хям?

— Глей си работата, аз съм шотландец — избоботих с бащиния си акцент.

— Добре, добре, приятел. Съжаляваме.

Подминах ги и влязох в кръчмата. Рикси и още няколко копелета бяха там. Потеглихме към стадиона и заехме местата си, които се оказаха обкръжени от шибаните нюкасълци. Тъкмо започвах да се оглеждам, за да разбера какво става, когато Рикси мерна някакво цивилно ченге да ни наблюдава. Останахме само за първото полувреме и умрели от скука се запътихме обратно в кръчмата. Преди да потеглим поотупах няколко копелета при билиардните маси, строшихме няколко чаши и обърнахме с шутове една маса.

След края на мача тръгнахме по улиците и видяхме как основните пичове от нашите ги карат под полицейски ескорт в участъка. Зад тях вървяха и дюдюкаха групичка от местните копелета. Ченгетата държаха положението. Някои бяха на коне, имаше и много полицейски коли. Не можехме да направим нищо и аз се радвах, че най-сетне ще взема влака, за да се върна при Саманта.

Бал се кефеше по пътя за вкъщи.

— Тия копелета вече знаят кои сме! — кряскаше той.

Всички разправят точно така, без значение дали са от Илфорд,
Грейс, Уест Хям или някъде другаде.

Взех едно екстази от Рикси и слязох някъде край Донкастър.

ШЕФИЛДСКА СТОМАНА

Виждам проклетото копеле. Стърджис. Това е копелето, което трябва да умре. Заради всичко, което е причинил на моята Саманта. Ще ти видя сметката, копеленце майчино.

Той спира колата си на Пикадили Съркъс и вътре скача онова младото момче. Завъртат се по кръга и тръгват направо, а след това по отклонението към Хайд Парк. Аз съм по петите им. Колата спира на Сърпентайн. Много недовиждам в тъмното, но ми е ясно какво прави този перверзен тип.

След около половин час, колата отново потегля. Връщат се към Пикадили Съркъс и младото педи слиза. Надушвам обратните от километри. Правя една обиколка и като се връщам, заварвам копеленцето на същото място. Спирам до нещастния духач.

— Ей, кво ще кажеш за една разходчица? — питам.

— Ами, става — казва той със северняшки акцент, но не точно както говорят пичовете от севера.

— Правиш ли минети, скъпа? — питам го, докато се качва. Омърсен, точно омърсен, ето така се чувствам в негово присъствие. Направо ми призлява.

Той ме поглежда с проклетия си женски поглед и казва:

— Двадесет лири, в Хайд Парк и ме връщаш обратно.

— Става — казвам и паля.

— На абсолютно същото място — измяква той.

— Добре, нямаш проблеми — казвам му аз. Пускам стереото. ABC — „Любовен лексикон“ — любимият албум на всички времена. Най-силната музика, правена някога.

Влизаме в парка и спираме течно на същото място, където бяха спрели със Стърджис.

— Правил си го и друг път — усмихна се той. — Странно, не ми изглеждаше такъв... много си млад. Ще го направя с кеф — фъфли педалът.

— И аз, приятелче, и аз. Откъде си?

— От Шефилд — вика той.

Докосвам с пръсти белега на брадата си. Това го получих преди две години в Шефилд. Брамъл Леги. Верига от велосипед. Като съм си лекомислен, така ми се пада. Тия копелета от „Юнайтед“ си ги бива. Обаче много има да учат, докато достигнат тия от „Уензди“. Шибани чекиджии.

— Бухал ли си или кинжал?

— Какво? — изфъфли той.

— Говоря за футбол. От кои си? От „Уензди“ или от „Юнайтед“?

— Не си падам по футбола — каза копелето.

— Групата, която слушаме. „АВС“, те са от Шефилд. Оня със златните дрехи. Той пее в момента. Парчето се казва „Покажи ми“.

Оставям го да поработи с оная ми работа. Просто си стоя и гледам темето на късо подстриганата му, обратна глава. Нищо не се случва.

Той спира за малко и ме поглежда.

— Не се безпокой — казва, — случва се понякога.

— Няма страшно приятел — усмихвам се аз и му подавам двадесетачка за усилията. Солистът на „АВС“ продължава да вие „покажи ми“. Какво ще ми показваш бе, копеле?

— Знаеш ли — казва пичът, — за малко да те взема за ченге.

— Ха, ха, ха... не, приятел, не и аз. Законът е терсене работа. А аз, аз съм нещо, което спокойно можеш да наречеш „ужасната катастрофа в живота си“.

Той ме изглежда с объркан поглед. Опитва се да се усмихне, но ужас е парализирал педерастката му физиономия, преди да го хвана за мършавия врат и да заблъскам перверзното копеле в таблото. Главата му се сцепва и кръвта опръсква цялата кола. Не мога да се спра.

— ТИ МРЪСЕН ПЕДЕРАСТ! ЩЕ ТИ ИЗВАДЯ ВСИЧКИТЕ ЗЪБИ! УСТАТА ТИ ЩЕ СТАНЕ МЕКА И ГЛАДКА, ТОЧНО КАТО ОНАЯ РАБОТА НА ЖЕНИТЕ И ТОГАВА ВЕЧЕ ЩЕ МИ ПРАВИШ СВИРКИ!

Пред очите ми беше лицето на она скапаняк от Милуол. Лионси. Лионси, Лъвът. Така му викат. Скоро ще го пуснат от панделата. Всеки път, като удрях нещастното педи в таблото, той изпищяваше, а всеки път, като го отделях оттам, започваше да се моли:

— Моля те... не искам да умирам... Не искам.

Бях се надървил вече. Бутнах главата му долу и ръгах, ръгах, докато той се давеше и душеше, а лигата и кръвта му се стичаха по слабините и задника ми...

— ХАЙДЕ, КОПЕЛЕ, ПОКАЖИ МИ!

... много повече кръв, отколкото изтича от бившата, когато съм я чукал в мензис... започвам да се празня и пред очите ми е само Саманта, докато пълня главата на обратното копеле с лепкава мътилка... това е за теб, мила, за теб, повтарям си и изведнъж се сещам, че го правя в устата на това извратено чудовище, това мръсно...

— ОООООООХХХХ ДА ТИ ГО НАЧУКАМ, ПЕРВЕРЗНО ВЛЕЧУГО!

После вдигам главата му и виждам как от разбитото му лице се стича кръв, сперма и слюнка. Ще го убия. Заради това, което ме накара да направя. Ще го убия.

— Сега ще те науча на една песен — казвам аз, спирайки касетофона. — Става ли? Ако не пееш, мекотело такова, ще ти откъсна ташаците и ще ти ги завра в проклетото гърло, разбра ли ме?

А той кима, долният му педал.

— Все пускам мънички сапунени балончета... ПЕЙ ГАДНО ЖИВОТНО!

Копелето нещо съска през разбитата си уста.

— Прекрасни, леки... те отлитат нависоко, достигат до небето и после като моите мечти изчезват и... ПЕЙ!... ЩАСТИЕТО ВИНАГИ НИ СЕ ИЗПЛЪЗВА, аз го търсих по света, все пускам малките сапунени балончета, прекрасни, леки...

ЗАЕДНО!

Изкрещявам неистово и забивам юмрук в размазаната му физиономия. После отварям вратата и го изблъсквам на земята в парка.

— Разкарай се оттук, жалко перверзно животно! — крещя извън себе си, докато той не помръдва.

Потеглям. После рязко обръщам и заковавам до смотаняка. Едвам се сдържа да не мина през него. Но целта ми не е той.

— Ей, педал, и да кажеш на скапания си дърт приятел, че той е следващия!

Саманта е без ръце, няма майка и баща, отрасла е в дом за сираци и всичко това заради един мръсен, тъпкан с мангизи, дърт

педераст. Затова се налага да сложа малко ред в тия неща.

Връщам се в квартирата и виждам, че някой е оставил съобщение на телефонния секретар. Съобщението е от майка ми, която иначе никога не се обажда. Гласът ѝ е наистина тревожен:

— Ела веднага при мен. Нещо ужасно се случи. Звънни ми веднага щом влезеш.

Старата ми майка. През целия си живот не е сторила никому зло и какво е получила в замяна? Нищо, ето какво. От друга страна, тоя дърт педераст и всякакви такива като него са налапали всичко. Чудя се какво се е случило с майка ми и се сецам първо за стария, жалък алкохолик. Само да я е ударил, с пръст дори да е докоснал старата ми майка...

ЛОНДОН, 1991

Бяха изминали три години. След три години той пристигаше, за да се види най-сетне с нея. През това време се бяха чували по телефона разбира се, но сега тя щеше да види Андреас на живо. Предишния път изчакаха цели пет години, за да прекарат един уикенд заедно. Един уикенд след Берлин, когато заклаха заедно детето на Емерих. В Германия тя бе напълно превъртяла от саркастичните му подигравки и изпадна в садистичен бяс. Беше готова да направи всичко за него. И го стори. Кръвта на детето, горчивото вино на причастието за тяхната извратена връзка.

Смешното бе, че тя дори си представяше как ще запазят детето. Щяха да живеят в Берлин — семейство сакати с бебе. Щеше да прекарва мързеливите летни месеци като всяка друга майка в зоологическата градина. Но той поиска бебето като жертвоприношение, като доказателство за предаността ѝ към далото.

Когато уби детето, част от нея умря с него. Докато гледаше обезобразеното, безръко трупче, тя усети, че и нейният живот фактически е приключил. Чудеше се, дали някога е започвал. Опита се да си припомни моментите, в които е била истински щастлива. Те изглеждаха така незначително кратки сред ужасното море от мъки и изпитания. Не, щастието беше вече невъзможно. Съществуваше само път към по-нататъшно възмездие. Андреас не преставаше да повтаря, че човек трябва да надскочи личното, да разчупи егото си. Хората, които променят идеите си непрекъснато, не могат да са щастливи.

Саманта беше в шок и по-голямата част от следващите две години преживя в почти пълно вцепенение. Когато излезе от транса си, тя откри, че повече не е влюбена в Андреас. Освен това усещаше, че няма сили за повече любов. Щеше да види Андреас след три дълги години, а единственият човек, който не напускаше мислите и, бе Брус.

Вече бяха открили Стърджис. Той беше неин. Андреас, призна пред себе си тя хладнокръвно, не извикваше никакво чувство у нея. Всичко, което искаше, бе Стърджис. Той беше последният.

Онзи другият, в Уелс, се оказа лесен. Беше напълно незащитен. Срещнаха го в селската кръчма. Помисли си, че сигурно ще изпита страх, когато пролазва през онзи прозорец. Но не. След случилото се в Германия, не изпита нищо.

Андреас влезе и приближи към нея. Тя безпристрастно отбеляза, че косата му е оредяла, но лицето му е запазило младежката си свежест. Носеше очила с метални рамки.

— Саманта — целуна я той по бузата. Тя замръзна.

— Здрасти — отвърна тя.

— Защо си толкова мрачна? — усмихна се той.

— Не съм мрачна — каза тя, — а изморена. После без всякаква горчивина продължи — Знаеш ли, ти си ми отнел повече неща в живота, отколкото ония теназадринови престъпници. Но аз не те мразя за това. Така е трябвало да се случи. Така реагирах на нещата, въпрос на натура. Някой хора могат да забравят болката, но аз не съм от тях. Искам Стърджис. След него вече ще мога да заживея спокойно.

— Не може да има спокоен живот, докато съществува икономическа система, основана на експлоатация...

— Не — прекъсна го тя. — Не мога да поема такава отговорност, Андреас. Няма емоционална обвързаност. Не мога да обвинявам нещо като системата. Аз обвинявам хората. Не мога да мисля толкова абстрактно, че да изкарам гнева си върху някаква система.

— Ето защо, винаги ще останеш роб на същата система.

— Не искам да споря с теб. Знам защо си тук. Не посягай на Стърджис. Той е мой.

— Страхувам се, че не бих могъл да рискувам...

— Искам да съм първа.

— Както желаш — каза Андреас, завъртайки очи. — Тази вечер ще говорим за любов. Утре ще правим планове, тази вечер — любов, нали?

— Няма любов, Андреас, махай се.

— Толкова тъжно — усмихна се той. — Нищо! Тази вечер ще посветим на пиене на бира. Да вземем да идем в някой клуб, а? Нямах много време да навляза в тия techno и acid house истории... Вземал съм екстази, но само вкъщи, с Марлен, за да се любя... или да бъда любен.

Споменаването на друго име, значението, което то носеше, я вцепени. Той потвърди думите си със снимка на жена и две малки

деца, едното съвсем бебе, а другото поотраснало. Всички излъчваха идилично доволство. Саманта се вторачи в снимката, в изражението на любов и гордост, изписани по лицето на Андреас. Помисли си какво ли е било изражението на баща ѝ, когато е видял, че му се е родило бебе без ръце.

— Никакво спокойствие до победата над системата, а — засмя се тя студено. Беше грубоват, далечен смях, който сякаш разклати самоконтрола на Андреас. Никога не го бе виждала толкова беззащитен и се радваше, че тя е причината за това.

— Всички тези малки крайничета... — продължи тя, опиянявайки се от усещането за превъзходство над него.

Куката му изтръгна снимката от нея. Погледна намръщено и каза:

— Тук съм, нали? Нима съм доволен и спокоен? Не. Стърджис е тук и аз съм тук, Саманта. Част от мен е винаги тук, тук, където е и той. Разбираш ли, аз също не мога да забравя болката.

ПАДАШ ЛИ СИ?

Като пристигам у майка ми, първия човек, когото забелязвам, е бившата.

— Какво търсиш тук? — питам аз.

— Не говори така, Дейвид! За Бога, това е майката на малкото ти момче — казва старата.

— Какво се е случило? Къде е Гал?

— В болницата — казва бившата, с цигара в ръка, изкарвайки проклетия пушек през ноздрите си. — Менингит. Докторът каза, че ще се оправи, нали мамо?

Тази мръсна кучка си позволява да нарича майка ми „мамо“, все едно е част от семейството.

— Да, поизплаши ни малко синът ти, но всичко ще е наред.

— Толкова се притеснихме — додава бившата.

Поглеждам кравешката ѝ мутра.

— Къде точно е той?

— Осмо отделение в Лондонската...

— Ако нещо се случи с него, ти ще си виновна! — срязвам я аз. Скачам към масата и вадя от чантата ѝ пакета цигари. — Ти и тази отрова! Всеки ден ти диша гадния дим!

Смачквам цигарите.

— Ако още веднъж те хвана да димиш пред сина ми, ще направя с теб това, което току-що направих с този скапан пакет фасове! Не ти е мястото тук! Няма какво да правиш у майка ми! Ти нямаш нищо общо с мен, разбираш ли!

Изхвърчам през скапаната врата и зад гърба си чувам гласа на майка ми, която ме вика. Тръгвам право към болницата, а сърцето ми ще се пръсне. Тъпата путка, бившата, трябваше да го поболее със скапаните си фасове, точно когато ме чака работа. Като пристигам, малкият е заспал. Лицето му е като на ангел. Казват ми, че ще се оправи. Трябва да тръгвам. Имам среща.

Когато пристигнах на шибаното място още бях страшно напрегнат. Бях ги наблюдавал. Бях ги виждал да влизат и да излизат, но за първи път трябваше да мина през тази врата.

Направо ми се сгадява. Получавам бързо предложение от някакъв, които върти очи и ми приказва за купон в кенефа. Веднага му казвам къде да си го завре. Има само един, когото искам и той е на бара. Много лесно го откривам, той просто изпъква, защото е най-дъртото копеле тук. Приближавам и сядам до него.

— Голямо бренди — казва той на бармана.

— Имате много изискан акцент — казвам му аз.

Лицето му се обръща към мен — устните са отпуснати, направо като гумени, а очите, тези мъртви, женски очи. Направо ми се повръща, докато той ме опипва с поглед като някакво парче плът.

— Да не говорим за мен. Нека поговорим за теб. Питие?

— Ъ, да. Уиски, моля.

— Предполагам, че трябва да те попитам, дали идваш често тук или нещо почти толкова тъпо — усмихва се той.

Мръсен, противен дъртак.

— За пръв път идвам — отговарям аз. — Честно да си призная и друг път ми се е искало да вляза... прощавай, че ти говоря така, но виждам, така да се каже, по-улегнал, по-възрастен мъж, тъъ, искам да кажа, че предположих... че бих могъл да разчитам на по-голяма дискретност. Имам жена и дете и не ми се иска да знаят, че съм идвал тук... на такова място изобщо... значи...

Той вдига отвратителната си ръка с маникюр, за да ме накара да замълча.

— Смятам, че нашият случай е това, което моите приятели икономисти наричат „съвпадение на търсенето“.

— Моля?

— И двамата си падаме по забавленията, но тайно, при пълна дискретност.

— Да-а... дискретност. От това имам нужда. Малко забавление. Чудесно...

— Да се махаме от тази проклета дупка — срязва ме той. — Това място ме отвращава.

На езика ми е да кажа, че ако беше вярно, той едва ли щеше да бъде такъв жалък дърт педераст, но се сдържам и излизаме Саманта ни

чака в гаража. Предварително съм й дал ключовете!

Само за секунда се усъмних, че тоя стар педал няма да си падне по някакъв гараж в Ийст Енд, но явно мисълта да се повъргаля в мизерията възбуди перверзната му душа. Дотук добре. Скоро ще видим колко възбуждащо ще му подейства.

Качваме се в моята кола. Пътуваме мълчешком, а аз от време на време поглеждам сбръчканата му костенурска физиономия и се сещам за мултфилмчето с костенурката Туше. Сещам се и за това, как Саманта ме използва като пълно мекотело, но няма значение, когато изпитваш нещо такова, каквото изпитвам аз към нея. Затова съм способен да направя и невъзможното, така че ще изпратя това клето нещо на другия шибан свят, по дяволите, и нека скапаните им прогнили мозъци горят в ада...

РАБОТИЛНИЦАТА

На стереото в колата звучи „Цялото ми сърце“ на „АВС“. Става ми страшно мъчно, като се замисля за собственото си положение. Доплаква ми се като на жена и изведнъж се усещам, че прекалено много ми личи, защото скапаното педи ме пита:

— Има ли ти нещо?

Влизаме в двора. Спирам мотора.

— Ами... значи... ти си по-опитен. Малко се чувствам притеснен. Само защото ще го направим, нали не означава, че не обичаме семействата си и...

Той слага отворотелната си ръка на рамото ми.

— Не се безпокой. Просто си напрегнат. Хайде — казва той и излиза от колата. — Стигнали сме твърде далеч, за да се връщаме.

Прав е. Излизам и се запътвам към вратата. Отключвам катинара и отварям. После го отвеждам към дъното.

Саманта пуска осветлението и аз увивам ръката си около кльощавото гърло на костенурката Туше. Забивам як удар право в лицето му. „Глазгоуска целувка“, така му викаше бащата. Свалям го на земята и го наричам в слабините.

Саманта моментално се озовава при нас. Върти се наоколо, танцувайки и малките и протези подскачат, сякаш са палци на флипер машина. Започва да се радва като дете:

— Хвана го, Дейв! Хвана мръсното копеле! Наш е!

Започва да го рита в корема.

— Стърджис! Обвинен си в престъпления с лекарствени средства! Признавате ли се за виновен? Невинен или виновен, копеле? — крещи тя, навеждайки се над него.

— Кои сте вие... Имам много пари... Ще ви дам колкото поискате — пръхти изродът.

Тя го гледа с такъв поглед, сякаш е напълно откачила.

— ПАААРИИИИИ — нададе вой тя. — НЕ МИ ТРЯБВАТ ШИБАНИТЕ ТИ ПАРИИИИИ... за какво са ми парите ти! Аз искам

тебе! За мен ти си по-важен от всичките шибани пари на този свят! Обзалагам се, че не си се и надявал да доживееш някой да ти каже такава неща, а?

Заклучих металната порта откъм двора с катинар и верига. Върнах се обратно, за да пусна резето и на малката врата. Саманта продължаваше да унижава скапания педал, който се молеше за милост като малко момиченце.

Тя ми кима и аз го вдигам, завличали го на масата. По мутрата му са размазани сополи и кръв. Отчаяно хленчи. Дори пред смъртта не можеше да се държи като мъж. Не че съм очаквал нещо различно от някои педал.

Слагам го на масата с лицето надолу. Забелязвам, че физиономията му придобива друго изражение. Явно изродът си мисли, че ще му го сложа отзад... сякаш това бе причината да го домъкна тук. Завързвам ръцете му с електрически жици за краката на масата, докато Саманта седи на краката му. После връзвам и тях.

Пускам електрическата резачка и Стърджис започва да пици. Дочувам и други звуци. Чувам тропане по вратата. Това са ченгета и изглежда са доста.

— Задръж ги вън, по дяволите, задръж ги — крещи тя и се опитва с крака да нагласи резачката. Стърджис е вече съвсем извън себе си и се бори бясно да се отскубне. Този катинар и веригата няма да издържат дълго. Не мога да измисля нищо и тогава виждам огромния алуминиев улеи на вратата, но нямам щанга, за да я залостя. Напъхвам ръката си вътре, чак до рамото. Чувам, че някакъв шапкар нарежда нещо по високоговорителя, но не разбирам какво казва, в главата ми бумти само песента „Отровна стрела“. Защото тя разби шибаното ми сърце, защото знаеше още от самото начало как ще завърши всичко това.

Чувам и воя на резачката, а болката в ръката ми е непоносима. Вече никога няма да успее да си го върна на Лионси от Милуол, мисля си аз, сякаш това има някакво значение. Обръщам се и изкрепявам към Саманта:

— Довърши копелето, Сам! Хайде, момичето ми! Довърши го!

Звукът от резачката се променя, когато започва да разкъсва плътта на извратения му изрод, точно под рамото. Кръвта плисва и се разлива по пода. Сещам се каква кочина ще намери наоколо клетият,

стар Бал. Никак няма да се зарадва. Странно е да си мислиш подобни неща, когато резачката е захапала вече костта на Стърджис. Саманта, седнала с резачката между краката си, отрязва ръката на квичащата жертва... Господи, тя изглежда точно така, сякаш се любим. Чувам още едно изпукване, но този път това е шибаната ми ръка и болката е толкова непоносима, че всяка секунда ще припадна. Усещам погледа ѝ върху себе, докато падам, тя вика нещо, което не мога да чуя, но знам какво е, чета по устните ѝ. Саманта е цялата в неговата кръв, всичко наоколо е потънало в кръв, но тя се усмихва, сякаш е някакво момиченце, което си играе в калта и устните ѝ го казват — обичам те, аз също го казвам и припадам, и не ме интересува, защото, това е най-прекрасното усещане на света... ЩАСТИЕТО ВИНАГИ НИ СЕ ИЗПЛЪЗВА... но аз го намерих, защото я обичам, успях да го намеря...

... АЗ ГО ТЪРСИХ ПО СВЕТА... ченгетата могат да правят каквото си искат, всичко свърши, вече не ме интересува... ВСЕ ПУСКАМ МАЛКИТЕ САПУНЕНИ БАЛОНЧЕТА...

ПРЕКРАСНИ

ЛЕКИ

ТЕ ОТЛИТАТ

НЕПОБЕДИМИТЕ
ЕСИД ХАУС РОЗОВ РОМАН^[1]

*Ние сме непобедимите
Свободни от властта на
телевизорите
Гаджетата се тълпят по
нашите купони
Ама наистина, добре се
справяме*

Иги Поп

[\[0\]](#) acid house (есид хаус) — музикален стил. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

Започва да ми писва, защото нищо не се случва, взех тъпото хапче, но мамка му, за да подейства трябва да си положително настроен, малката Амбър, тя разтвива врата ми отзад, казва, че ще го почувствам, когато погледна на това измислено хапче в три измерения, започвам да усещам как се задава и онази невидима ръка ме грабва и забива право в покрива, защото музиката е в мен, около мен и навсякъде, просто изтича от тялото ми, това е, това е, оглеждам се и всички се отнасяме у-а-а-а-у, очите ни са просто големи черни кладенци от любов и енергия, вътрешностите ми се преобръщат, докато в тялото ми отеква вихрушката и един по един се изнасяме към дансинга и ми се струва, че ми се кенза, но се стискам и то само преминава и, и, и излитам с тази ракета към Русия...

— Хубава стока — казвам на Амбър, докато постепенно тя прониква в нас, а ние леко танцуваме.

— Да, бива.

— Яко, а — заключава приятелчето Али.

Днес моят диджей движи купона и е във форма тази вечер, просто дразни колективните ни сексуални органи, които се стелят пред нас, аз измъквам голяма розова усмивка от тази богиня с горнище от ликра, която с чудесния си тен и глазура от пот изглежда по-привлекателна и от бутилка „Бекс“ в хладилника през горещ и непоносимо влажен ден и сърцето ми започва бум-бум-бум. Лойд Бъст се явява по служба и правим малък бавен секси танц с Али и Амбър и Хейзъл и онова копеле с голямата глава ме сбутва и после ме прегръща и се извинява и аз го удрям здраво в стомаха, който е като желязна стена и благодаря на щастливата звезда, под която съм роден, че сме на екстази тази вечер, в този клуб, а не тряскани в „Ди Едж“ или някъде дрогирани до безмозъчност, не че бих се и докоснал до тая гадост... у-а-у-у-у, ракетите... у-а-у-у-у... още по-силно ме залива и си мисля, че СЕГА е момента да се влюбя СЕГА СЕГА СЕГА, но не в света, а в единствената НЕЯ, просто така да го направя, да го направя сега,

просто да променя живота си за време, по-кратко и от удар на сърцето, да го направя СЕГА... но не... ние просто се забавляваме...

Малко по-късно разпускаме в квартирата на Хейзъл. Али ни пуска малко „Слам“, което иначе е готино, но единственият проблем е, че на него му се беснее, а аз съм станал по-размазан, не, всъщност по-любовен. Тия амстердамски плейбойчета направо могат да те подлудят. Уау!

Има много гаджета наоколо. Умирам си по тях, те просто изглеждат зашеметяващо, особено като си на екстази. Малко е тривиално да се разсъждава така, защото повечето пичове усещат нещата точно по този начин. Някъде бях чел, че жените биват възприемани или като светици, или като курви. Твърде опростено звучи... за мен това са пълни глупости. Може би става дума за това как момчетата ги виждат нещата. Питам копелето Али по въпроса.

— Стига бе, това са пълни глупости, пич. Много просто са го измислили — казва той. Али е пуснал разкошна усмивка и сякаш очите му поглъщат всяка дума, която излиза от устните ми. — Аз си имам собствена класификация, Лойд. Гаджетата са — едно: „купонджийки“, две: „отличнички“, три: „мръхли“, четири: „купонджийки“...

— Вече каза „купонджийки“ — отбелязах аз.

— Чакай, сега, значи... „купонджийки“, „отличнички“, „мръхли“ и „дзверове“. Това са четирите типа гаджета — усмихва се той и се оглежда наоколо. — Слава Богу тук преобладават гаджетата за „купон“.

— Добре, на какво викаш „гадже за купон“?

— Беш ли го... въпрос на разбираня, цялата класификация зависи от това хъ... абе, Лойд, мушна ли вече другото хапче?

Не съм. Някакви пичове горят миризливи пръчици в другия край и аз поемам хубаво въздух през ноздрите си, повдигайки към тях глава.

— Не...

— Скоро ли ще го гълташ?

— Не... стига за сега, човече. Ще го запазя за мача утре.

— Ти си знаеш, Лойд... — цупи се Али. Прилича на някой малчуган, комуто са измъкнали бонбонките изпод носа.

— Майната му, има специален повод — казвам аз, както той или аз, или някое друго копеле би казало за всеки уикенд, тъй като, наистина, всеки уикенд е един специален повод. Гълтаме хапчетата и самата мисъл вдига веднага адреналина на Али и той пак излита.

— „Гаджетата за купон“ могат да бъдат разделени на две: „хей гаджета“ и „секси феминистки“. „Отличничките“ са жени, които дори не щат да помиришат дрога и се чукат със себеподобни тъпи парчета, които си падат по лайнната игра на къща-с-двор-и-кола. Тия са класическите „отличнички“ и страхотно лесно се забелязват. Има и алтернативни „отличнички“, оня тип напудрени феминистки, които четат „Гардиън“ или „Индипендънт“ и си падат по играта на кариера и т.н. В техния случай трябва особено да се внимава, защото, ако не са обратни, човек може лесно да ги сбърка със „секси феминистките“. Невинаги, но понякога.

Това е чудо. Али набира скорост.

— Копелето Бойл изнася лекция! — изкрещявам аз и няколко души приближават, докато Али не спира да бърби.

— Най-добрите са „хей“ гаджетата, но за това, пич, след малко. „Мръхлите“ пият много и чукат прокиснати от бира копелета. Обличат се стилно и рядко, ако изобщо някога го правят, вземат амфетамини. Всъщност някои от тях посвикнаха и с това. Те са от тоя тип, дето ходят по дискотеки и танцуват около чантите си. „Дзверовете“ са най-долната прослойка — те чукат всички и често са алкохолички. „Хей“ гаджетата се наричат така, защото винаги казват „хей“... когато те срещнат.

— Ти през цялото време го казваш, Амбър — отбелязва Хейзъл.

— И кво? — пита Амбър и не може да разбере за какво става дума.

— Трябва да се внимава, защото и „мръхлите“ го казват понякога. Важното е кой как го казва.

— Искаш да кажеш, че съм някоя „мръхла“? — обръща се Амбър към Али.

— Не, не... ти го казваш много сладко — усмихва се той и тя се разтапя. Мамка му, май всички пак излитаме. — Ти си „хей“ гадже, а те са солта на земята, най-свежите, млади „купонджийки“. Най-готините от тях добиват допълнителна тръпка и се превръщат в „секси феминистки“, а най-кофтито се забиват с някой домашен плъх и стават

„отличнички“. Виж, ще ти кажа нещо друго, Лойд — обърна се той към мен. — В осемдесет процента от случаите, мъжете стават тривиални и отегчителни парчета преди жените.

— Пичка ти лелина, Али.

— Не, Али е прав — включва се някой. Това е Нюкс.

— Виждаш ли? Просто цял живот си се хващал със скучни жени, нещастнико! — усмихва ми се Али и здраво ме прегръща.

Пфу-у-у... направо се вкисвам, чувствам как сякаш душата ми се изстискава през всяка пора на лицето.

— Трябва да започна да танцувам или цяла нощ ще проседя като зеленчук... Нюкс... помогни ми да стигна до дансинга, човече...

— Не виждам нищо... тия шибани светлини ме заслепават... това парче не беше ли на... как му викаха... трябва да седна — пъшка Нюкс. От него се излъчва чудна аура.

— Ей, Лойд, постой малко тук — казва Али, чиито зеници тъмнеят все повече, но клепачите му се затварят.

— След малко, Али. Усещам ритъма. Искам да се поразкърша.

Оставям Али да танцува с Амбър и приятелката ѝ Хейзъл, две отявлени купонджийки според всяка класификация, свежи и шарени като два коктейла на бара в „Олд Орлиънс“. След малко размотаване краката ми започват да се движат и започвам да се кефя. Разни странни неща започват да се случват зад гениталиите ми. Спомням си как го правихме с Амбър на един купон миналата година. Хвърлям ѝ един поглед и се чудя, защо не сме повторили досега. Отивам към нея.

— Виж, какво ще кажеш да отидем в другата стая? За среща на умовете, духа и други части?

— Не, между нас няма точно секс. Иска ми се да го направя с Али по-късно. Изглежда страхотен.

— Добре, добре, добре — усмихвам се аз и поглеждам към Али с чудния му тен от Тенерифе. Трябва да призная, че копелето го докарва, как да кажа, малко повече от представителен. Да се има предвид обаче, че всяко копеле изглежда така на екстази. Той ми прави някакви знаци и аз също му махвам. Голям бял пламък...

Градусът не е чак до бяло, макар пулса, потенето и топлината определено да са нараснали. Атака! Пълен напред група!

— Жестока музика, Амбър... ще ми я запишеш ли... сигурно е Слам, а?

Тя затваря очи, после за кратко ги отваря и кимва сериозно.

— Просто Ийп Яап микс.

Уау, мамка му...

— Аз съм навита — казва ми Хейзъл.

— Ъ?

— Да го направим. Нали за това става дума. Аз и ти. В спалнята.

Смятах да я питам още преди да ми бъде отказано от... чакай, чакай... преди да ми откаже Амбър... у-а-у-у-у, мамка му, въобще знам ли какво искам или... но всичко е както трябва и аз се провиквам.

— Ей, Али, ревнувам те!

Той се нацупва и приближава. Прегръща ме. Амбър също. Трябва да се чувствам добре, но ми е малко тъпо, защото ги карам да се чувстват кофти, а всъщност не ревнувам Али, който е „брилянтен младеж“ както се изразява Гордън Маккуин по „Скотспорт“, макар вече да не е той този, който го казва, а онова копеле Джери Макний и оня другия, дето пише за футбол, но както казват момчетата, желая им успех и т.н. и т.н.

— Амбър казва, че си пада да го направим — казвам на Али.

Амбър се усмихва и ме бутва в гърдите. Али се обръща към мен и казва:

— Важното е, мой човек, че аз обичам Амбър.

Той я прегръща през рамо.

— Какво става сексуално... е просто детайл. Важното е, пич, че обичам всички в тази стая. И ги познавам всичките! Освен ония момчета — посочва той групичката в ъгъла. — И по тях бих си паднал, ако се познавахме. Деветдесет процента от хората могат да бъдат обикнати щом ги опознаеш... ако имат достатъчно вяра в себе си... ако сами се обичат и уважават...

Чувствам как лицето ми се отваря като консерва сардини, докато се усмихвам на Али. После се обръщам към Хейзъл и казвам:

— Хайде...

В стаята Хейзъл се измъква от дрехите си, аз от моите и се пъхваме под завивката. Доста е топло, но пък е добре, ако някой влезе, което винаги става. Езиците ни работят здраво и вероятно съм много солен и потен на вкус. Сигурно, защото тя е. Минава много време докато получа ерекция, но това въобще не ме интересува, защото като съм на екстази, повече си падам по докосването, отколкото по

вкарването. Тя доста се е разгорещила и аз успявам да я укротя като вкарвам в нея пръстите си. Просто си лежа и наблюдавам оргазма ѝ, сякаш гледам мач, в който тя отбелязва гол за Хибс. Ще повторим отново това положение... иска ми се да го повтори седем пъти. След малко обаче усещам как нещо ставай трябва да спра и да се измъкна, за да преромя дънките си.

— Какво има? — пита тя. — Аз имам презерватив...

— Не, не, търся амоняка.

Намирам шишенцето. Напоследък чукането не значи нищо без амил нитрата. Екстазито е по-скоро чувствено, отколкото сексуално. Трябва да имаш нитратец, макар, разбира се, да не е нещо задължително като наличието на сексуални органи.

Толкова е хубаво, толкова хубаво, ние още си играем с кожата и е толкова хубаво, защото аз съм още под влияние на екстазито и чувствителността е десетократна, сякаш можем да проникнем един в друг и да погалим всички тези вътрешни части и неща, завъртаме се на шестдесет и девет и започвам да я ближа, тя прави същото, явно поне аз няма да свърша скоро и ние се отделяме, аз влизам в нея и съм отгоре, после тя ме яхва, после пак аз, тя и струва ми се, че за нея е малко театър, но може би греша, тя сигурно няма много опит, не е на повече от осемнадесет, там някъде, а аз съм на тридесет и една, което вероятно значи, че съм твърде стар, за да живея така, когато бих могъл да бъда женен за някоя тантуреста хубавелка в уютна къщица в покрайнините, да имам деца и солидна работа, където се налага да пиша спешни доклади за началството, да ги уведомявам, че ако не бъдат предприети необходимите действия, съответната организация ще загуби, но всъщност съм тук с Хейзъл, във виолетова мъгла. Божичко... сега става по-хубаво, по-свободно, по-духовно. Става наистина хубаво...

... чудесно, чудесно, Хейзъл и аз се обливаме един друг с течностите си, бутам шишенцето под носа ѝ, после вдишвам и се понасяме на високата разбиваща се вълна на оргазма У-А-А-А-А-У-ХЪ-ХЪ-ХЪ-ХЪ! ХЪ-О-О-О-О-О-О-О! Х-Х-Х-Х-О-О-О-О-О! О-Х-Х-Х-Х-Х-Х-Х-Х! О-О-О-О-О-О-О! Х-Х-Х-О-О-О! ААААА!!!!

Харесвам усещането след това. Сърцето ми бумти от оргазма и нитрата. Прекрасно чувство е как тялото ти се успокоява, сърцето притихва.

— Беше невероятно! — казва Хейзъл.

— Беше... — опитвам се да намеря точните думи. — Сочно. Плътно, с усещане за плод.

Чудя се дали някой ще се навие за по коктейл в „Олд Орлиънс“ по-късно днес или утре вечер, всъщност сега не беше ли вечер?

Известно време разговаряме и после отиваме при другите. Направо е безумие как можеш да станеш толкова близък с някой напълно непознат, когато си на екстази. Всъщност, с Хейзъл не се познаваме добре, но това не пречи да стане страхотно чукане. Трябва ми време да се осъзная. Необходимо е сам да се постегнеш в такива случаи.

Али пристига при мен на секундата.

— Тая Хейзъл, страхотно сладурче, а? Развратно копеле си ти, Лойд. По дяволите, що не бях на шестнадесет и да мога да се забавлявам като сега. В сравнение с това пънка беше слаба работа.

Поглеждам го и после хвърлям поглед наоколо.

— Какъв ти е проблема, пич. Пак го имаш. Както беше и с пънка както ще бъде и със следващото нещо, което се появи. По простата причина че не искаш да пораснеш, вечно си искаш от кекса и си го изяждаш. Това е единствения начин.

— Няма смисъл да го изяждаш, ако не можеш да го върнеш обратно, нали?

— Жестока работа... между другото, как беше Тенерифе? Не си ми казал нищо.

— Трепач. По-добре от Ибиса. Не се майтапя, трябваше да дойдеш, Лойд. Щеше да те изкефи максимално.

— Много ми се искаше, но се прецака положението с мангизите. Хич ме няма по пестенето, това ми е проблема. Как беше концерта на Джон Богуийд миналата седмица?

— Джон Бигхед^[1]? Пълни говна.

— Аха.

— Случва се, знаеш. Изобщо не ми подейства... е, имаше и добри парчета... ц-ц-ц, ти малко мръснишко копеле...

— Хубаво де. Ти пък трябва да го направиш с Амбър, Тя е хлътнала по теб.

— Мамка му, Лойд, не мога да се занимавам с Амбър. Кофти ми е вече да тичам по тия малки гаджета, да им пълня главите с щуротии

и да ги чукам, после да се крия като изоглавен до следващия уикенд. Имам чувството, че отново съм на някаква възраст между четиринайсет и шестнайсет. Тогава чукахме за проба и бързахме да приключим по-бързо с тая работа. Връщам се към първото стъпало от сексуалното си развитие.

— Какво беше следващото?

— Ами, не бързаш, гледаш добре да опипаш, стараеш се тя да получи оргазъм, играеш си с клитора, опитваш орален секс... така бях аз от шестнадесет до осемнадесет. След това, от осемнадесет до двадесет се интересувах само от пози. Да опиташ различни начини, разни подходи като „кучешката“, на стол, отзад и тем подобни, нещо като секс гимнастика. Следващата фаза — опитваш се да намериш гадже, с което да влезете в еднакъв вътрешен ритъм. Да композирате заедно музика. Проблемът е в това, Лойд, че май преминах този стадий и се връщам отначало, правейки пълен кръг, а всъщност ми се иска да продължа нататък.

— Сигурно това е всичко — осмелявам се аз.

— Не — отсича той, — не е вярно. Сливане на усещанията, просто влизаш в главата на другия, като астрален полет или нещо подобно — притискайки показалец в челото ми. — Именно сега е момента да го изпиташ. Никога не съм го достигал. Вътрешните ритми — да, но никога единството на духовете. Не съм се и доближавал до това. Екстазито помага, но единственият начин, по който може да стане, е когато я пуснеш в главата си и тя те пусне в своята, едновременно. Общуване, това е. Тая работа не става с някое гадже за купон, дори и двамата да сте на екстази. Трябва да има любов. Всъщност това е, което търся, Лойд. Любов.

Усмиввам се в огромните му очи и казвам:

— Ти си шибан сексуален философ, Мистър Бойл.

— Не се шегувам. Търся любов.

— Може би всички това търсим, Али.

— Работата е там, че не можеш сам да го намериш. Може би то трябва да те намери.

— Да де, но докато стане, от време на време ти се приисква едно добро чукане, а?

Малко по-късно Амбър идва да ми плаче на рамото, че Али й отказал да спи с нея, защото не я обичал като любовница, а като

приятел. Нюкс е с нас в кухнята, само вдига ръце, сякаш цялата работа е твърде тегава и казва:

— Тръгвам... чао...

Аз обаче забелязвам, че копелето се изнася с гадже. Нюкс повлича крак и всички се омитат, но аз оставам и се опитвам да обясня на Амбър и Хейзъл какво е имал предвид Али, дръпваме по някоя и друга магистрала кока, наблюдаваме изгрева и говорим за какво ли не. Хейзъл си ляга, но Амбър остава да си бъррим. Скоро и тя заспива на дивана. Отивам в другата спалня и донасям нещо да я завия. От нея се излъчва пълно спокойствие. Тя има нужда от гадже, някой млад, готин пич, който да се грижи за нея и да позволява тя да прави същото за него. Първо решавам да легна да спя при Хейзъл, но усещам как дистанцията между нас се увеличава заедно с изчерпването на запасите екстази в телата ни. Тръгвам си към къщи и макар да не съм вярващ, се моля на Господ да намери гадже на Амбър, а на мен и Али да изпрати любимите жени. Не съм религиозен, просто вярвам в това приятелите да си пожелават хубави неща, нещо като всеобща добронамереност, която се носи из пространството на умовете.

Вкъщи мушвам две яйца на очи, прокарвайки ги с бутилка Бекс. Дотърям се до леглото и се унасям в неспокоен сън. Намирам се в познатия квартал Сам-си-го-начука в Града-на-Скапаняците.

[1] Big head — голяма глава. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
ВСЕПОГЛЪЩАЩАТА ЛЮБОВ КЪМ
ЕКСТАЗИ

1. ХЕДЪР

Докато набираш доклада на компютър, Браян Кейс, Мистър Кейс ти се мотка наоколо и ти пуска похотливи усмивчици:

— Как е светлината на моите очи?

Иска ти се да кажеш — „Не съм никаква светлина за скапаните ти очи или ако съм, жалък изрод такъв по-добре е да се спасяваш от настъпващия мрак“, но когато имаш нужда от тази работа и не ти се иска да стават скандали, просто се усмихваш и продължаваш да пишеш.

Само те боли отвътре.

Боли те, защото те мислят за нещо, което не си, виждат те такава, каквато не си. Ето защо боли.

По пътя към къщи се отбивам в една кръчма. Оня бар в Ийст Порт. Предишните две седмици все надничах, но не събрах кураж да вляза. Виждах всичките тези пиячи, чувах шума, грубия смях, усещах дима. Когато прекрачих прага си помислих, че това ще е един момент на катарзис, но дори не се усетих как съм седнала на бара и съм си поръчала джин и тоник от едно момче с резки черти на лицето. Какво правя тук?

Аз никога не влизам в

Аз никога

Само, защото Лиз ме помоли да дойда. Лиз. Тя дори не е дошла още.

Явно по обед тук влизат само мъже, макар че бяха се постарали да направят мястото малко по-класно. Някакъв идиот ме поглежда все едно съм дошла да проституирам. Тук. В Ийст Порт Бар. Дънфърмлайн. Тук! Би било смешна гледка. То си и е смешно. Само че аз се смях твърде дълго. Смях се, когато дори не знаех защо се смея.

Лиз влиза. Взимам още два джина и два тоника. Лиз и аз. Останахме приятелки, въпреки че ни разделиха в различни офиси. Официалната причина, която изтъкнаха бе, че това било добро за кариерите ни, а също и отварящата ни се възможност да работим с нови хора, в нови райони. Възможността да повишим квалификацията

си. Нашият профсъюз се споразумя с босовете, за правото им да създават по-голяма гъвкавост и мобилност. Примерно, възможността да те пратят в друг офис, на друга машина. Разбира се, истинската причина, поради която бяхме разделени бе, че си прекарвахме добре заедно, а шефовете не харесват, когато хората се чувстват твърде добре на работното си място.

Лиз е по-голяма от мен. Тя е верижен пушач и пие много джин. Аз живея със съпруга си Хю в къща, докато с Лиз изживявам хубавите си мигове. Аз и Мари, най-добрата ми приятелка Мари.

2. ЛОЙД

Главата ми е пълна боза. Главно, защото глътнах няколко хапчета, за да се успокоя. Глупост и гадост, ето това е. Мърляви прозорци. Аз Виждам света през мърляви прозорци. Телефонът до леглото извънпява. Нюкс е от другата страна.

— Лойд... аз съм.

— Нюкс! Как е? Оправили се от миналата нощ? То май си беше направо сутрин, а? Аз не мога да отлепя, човече. Взех няколко от ония скапани хапове, за да се успокоя...

— На мен ли ми го казваш. Идваш ли на мача?

— Не-е... пийва ми се бира.

— Аз пък искам да видя каква е гледката от новите трибуни.

— Заеби трибуните, бе пич. Абе, на вид го докарват, не е като нещастното стадионче на ония от Джамбо.

— Вярно, онова пък е кошмар. Някаква гадна евтина пластмаса. Разправят, че Гари Маккий наебал трибуните като нямало мач.

— Не знам, не ме свърта на едно място за деветдесет минути...

— Хубаво, става пич, както дойде...

— Бива.

— Хайде да се видим в Уиндзор след половин час. Дай да не се обаждаме на Али. Ще ме побърка, ако пак започне с тия глупости колко е бил добър Джон Дигуийд миналата седмица или колко е жестоко в Тенерифе и направо ще го метна под някой автобус.

— Вярно... обаче на мен нагло парче ми разду, че Дигуийд за нищо не ставал.

— Идиотът разправя същото и за Тони Хъмфриз. Винаги в началото на вечерта започва с това колко е кофти всичко. После го чуваш как разправя, че не е било толкова зле на някое копеле, и в края на нощта вече тръби, че всичко е било супер.

Вземам си един душ и се опитвам да отлепя. Никога повече скапани хапчета за успокояване.

Измъквам се по Уок. Скоро сме седнали и наблягаме на халбите с пикня. Вземаме по няколко хапчета от чиста спестовност. Аргументите на Нюкс са железни:

— С няколко хапчета и четири бири се постига същия ефект като от четиридесет бири. Защо да си даваме парите на производителите на бира и да губим ценно време?

Следобедът постепенно се разтваря в лепкава вечер.

— Скапан съм, пич — казвам на Нюкс.

Постепенно се отнасям в Града-на-Скапаняците, Гъпундерландия. Барманът ме приземява на планетата Лий. Казва нещо, но не мога да разбера какво. Затаралняквам се към външната врата. Чувам Нюкс да пее песнички от агитката на Хибс, но не го виждам. Не знам къде съм, май някъде в центъра. Чувам минувачите да ми се присмиват, някакви такива нагли гласове. После се качвам в такси и съм в друга кръчма в Лий. Чувам някакво копеле да се провиква към мен:

— Ей го това копеле, дето чукало сестра си.

Опитвам да кажа нещо, но съм много пиян. Чувам някакъв друг глас:

— Не. Тоя е Лойд Бъст, брат на Вогън Бъст, приятелче. Бъркаш го с другия Лойд, Лойд Бийти!

— Не ми казвай само, че в Лий има двама с фамилия Лойд — чуди се трети.

Следващото нещо, което си спомням, е как си говоря с моя приятел Уудси, дето не го бях виждал от сто години, и че той раздува нещо за Бога, пиенето и екстазито. После ме откарва у тях и аз рухвам.

3. ХЕДЪР

Хю пристига вкъщи. Той работи до по-късно от мен. Той заема по-отговорна длъжност. Той е човек на дълга. Какъв дълг?

— Добре ли мина денят, скъпа? — усмихва се той и спира за малко да си подсвирква оная песен на Дайър Стрейтс „Пари за нищо“.

— Да — отговарям аз — Прилично.

— Какво ще хапнеш с чая?

Трябваше да съм направила нещо предварително, но просто не ми беше до това. Прекарах повече от час да си оправям ноктите, рязане, пилене, лакиране. Всичко това изисква време. Време дори да разгониш мухите, които жужат наоколо.

— Каквото и да е — казва той, превключвайки на новините.

— Бъркани яйца и тост, става ли?

— Чудно.

Отивам да направя яйцата.

— Как беше при теб днес? — провиквам се.

— Що-годе добре — чувам гласа му от съседната стая. — Аз и Джени представихме доклад по зонирание пред общинския съвет. Изглежда го приеха добре — допълни той и показа главата си в рамката на вратата. — Смятам, че ги убедихме.

— Браво — отвръщам, опитвайки се да вложя ентузиазъм в гласа.

Двамата заедно завършихме университета и започнахме работа в различни местни институции. Сега той е мениджър на строителната им компания, а аз съм точно там, където бях и преди шест години.

Грешката си е изцяло моя.

Ако го обичах, това нямаше да е от такова значение. По едно време дори си мислех, че го обичам. Смятах го за това, което хората наричат бунтар — от работническата класа, който се буита като студент в политиката. Какви пълни дивотии.

— Тази вечер ще излизам — казвам му.

— О... — отвръща той.

— С Лиз. От службата. Сега сме в различни офиси и не можем да се видим. Ще отскоча на едно малко гости. Ще взема нещо за хапване от ресторанта и бутилка вино.

— Има хубав филм по втора днес — казва той.

— Така ли?

— Уол Стрийт. С Майкъл Дъглас.

— Жалко. Вече обещах на Лиз.

— Разбирам.

— Ами, хубаво.

— Добре.

Добре. С Лиз се срещаме в Макдоналдс, после се връщаме в Ийст Порт Бар, където обръщаме няколко джина, после вземаме такси до Келти и оттам в клуба.

— Къде сте тръгнали из Келти, момичета? Та там има само курви и миньори — обяснява се шофьорът на таксито.

— Ей! Стига глупости, глупако! Аз съм от Келти! — вика Лиз.

— В коя дупка бачкаш, миличка? — пита тъпото парче, като ни сваля на паркинга пред клуба.

Влизаме и намираме някакви места в ъгъла. Точно над дансинга виси огромно кълбо с огледала. Лиз поглежда към една от масите до бара.

— Това е бившият ми — казва тя и кимва към някакъв, който е забил нос в талона си за бинго. — Дейви. Докарва го на вид, а?

Скоро той се упъти право към нас.

Кимнах и в съгласие, влагайки цялата си убедителност, но всъщност далеч не бях на това мнение. Някога сигурно е изглеждал добре, но усещането е по-скоро за някое нахакано по флиртаджийски копеле, отколкото за някакви физически достойнства, които времето и алкохола донякъде са пощадени. Той ме забеляза и пусна някаква глупашка усмивка. Е, все пак имаше нещо у него.

— Паднах си по сините му очи — каза Лиз, докато Дейви си пребиваше път през тълпата към нас.

— Какво правиш, миличка? И коя е тази прекрасна млада дама?

— Хедър, от работата.

— Здравсти — казах.

— Радвам се да се запознаем, Хедър. Ще имам ли честа, скъпи дами, да ви почерпя по едно?

— Две G & T ще ни дойдат добре — отвърна Лиз.

Дейви не разчиташе толкова на силата на сините си очи, а по-скоро влагаше всичките си усилия в прелъстяването с поглед. По едно време така шареше нагоре-надолу, че приличаше на някой болен от кретения.

— Проблемът беше — потвърди Лиз моите подозрения докато ходихме в тоалетната, — че зад тези очи няма почти нищо.

4. ЛОЙД

Събудих се на дивана на Уудси в отвратително състояние. Беше ми лошо, имах главоболие, ама все едно ми човъркат в мозъка със зъболекарска бормашина, устната ми — пукната и надута, а под окото ми някой сякаш бе размазал моравочерен туш. Това ми напомни защо по принцип съм на амфетамини, а не на алкохол. Спомних си как с Нюкс размахваме юмруци, ама дали беше един срещу друг или заедно сме трепали някой, само един Господ знае. Като се имат предвид не особено големите поражения, стигнах до извода, че не е бил Нюкс, защото той е яко копеле и щеше доста по-здраво да ме подреди.

— Здраво се беше намотал вчера, а? — каза Уудси, донасяйки ми чаша чай.

— Аха — просто изсумтях аз, защото още не бях във форма, за да мога да съжалявам. — Двамата с Нюкс нападناхме телевизорите, по които тече сателит и това завърши с някакъв въргал.

— Вие, копелета, сте напълно откачени. Алкохолът е оръжие на сатаната, човече. Що се отнася до хапчетата... какво да ти кажа, малко са нещата, за които сме на едно мнение с оная путка заспала от торите, дете дудне по телевизията... От Нюкс мога да очаквам всичко, човече, ами ти какви ги вършиш. Смятах, че имаш малко повече акъл.

— О-о-о, стига с тия работи бе, Уудси — примолих се аз. Уудси още си падаше религиозен маниак. Това продължи доста дълго. Всъщност се започна още миналото лято. Бяхме на голямото парти на открито в „Ресърекшън“. Беше се надрусал като пор. Завлякохме го в „Теридж Хаус“ с надеждата, че ще се свести, но той беше стигнал дъното. Сложих му в ръката шишенцето с амоняк и го оставих на розовите слонове. Вярно, така не се прави, но самият аз също се реех, а светлинното шоу беше просто фантастично и исках да се върна в центъра на купона в основната тента. Две купонджийки със силен майчински инстинкт го наглеждаха.

Планът за възстановяването на Уудси пропадна, когато вътрешностите му се надигнали и трябвало да напусне двете мацки, за

да си поговори по алуминиевия телефон в химическите кенефи. В една от тези смрадливи дупки той видял Големият бос, Господа.

Най-лошото беше, че Господ очевидно му бе обяснил как екстазито е негов дар за просветените, които имат задължението да плямпат навсякъде за това. На всичкото отгоре, наредил на Уудси да основе рейв-госпъл клуб.

Никой не знаеше дали просто бушоните му са изпушили или това беше някой номер в стил Кореш, за да се надува и така да забърсва необходимото количество гаджета по купоните. „Усещате ли ме, момичета? Готови ли сте да ме приемете в себе си?“ и подобни шибани дивотии, безумни глупости и пълни говна. Както и да е, лошото бе, че изборът на дрогата за контрол над последователите си бе напълно погрешен. Ако си на екстази, единственият човек, над когото можеш да упражняваш контрол, си самият ти. Кореш едва ли би могъл да удържи хората си и пет минути, ако бяха на екстази в Уако. Стига с тези религиозни глупости, Дейви, дошли сме да поденсим...

— Лойд, кажи ми, още ли са у вас онези декове „Техникс“?

— Да, ама са на Шон. Като си дойде от Тайланд, трябва да му ги върна.

Шон нямаше намерение да се връща, преди да е изтекла една година и ако имаше малко мозък, щеше да остане и повече. Той беше точно копеле, така че нямаше да се върне скоро. Беше се сдушил с някакъв тип от Ланкашър, с прякор Гарванът и бяха натрупали малко състояние от обيري на богаташки къщи. Те взеха разумно решение да спрат, преди да е дошло времето за издънка и хванаха пътя към Тайланд през Гоа. Добро решение за тях и за мен, защото наследих дековете и колекцията записи на Шон, сред които имаше и много редки, убийствени соул парчета.

— Сигурно е жестоко да ги имаш, а?

— Така е — излъгах аз. Само няколко месеца продължи страстта ми към дековете. Бях загубил чувство за ритъм, не бях много сръчен и няхах много плочи. Искаше ми се да се позанимавам повече с тях, но бях принуден да бачкам малко дърводелска работа с моя приятел Дроузи, а освен това бях и дилър на Отровната.

— Виж, Лойд, организирам една сбирка в Ректангъл Клъб. Искам да участваш. Първо ти, после аз. Какво ще кажеш?

— Кога?

— Следващия месец. На четиринадесети. Има време.

— Става. Вътре съм.

Бях пълен боклук с дековете, но реших, че след като има краен срок, това ще ми подейства мобилизиращо. Хич не бях очарован, когато Уудси ми обясни, че иска семплирани химни и госпълни да се смесят с техното, хауса, гериджа и другите подобни, но въпреки това се навих.

Както и да е, реших да изкарвам повече време вкъщи с дековете. Много от приятелите ми, особено Нюкс, Али и Амбър здраво ме насърчаваха. Те наминаваха и често ми носеха разни записи, които са взели назаем. Започнах да ходя в някои клубове, за да наблюдавам диджеите. Любимият ми беше Крейг Смит, единбургски диджей, които прави соулфюжън и страхотно си се кефи. Повечето обаче бяха надути копелета без никакво настроение, което си личеше най-много в „Ричард Милхауз“. Не можеш да забавляваш другите, когато сам не се радваш на това, което правиш.

Един следобед се бях зачел в откъс за Ричард Никсън, когато на вратата се позвъни. Бях пуснал съвсем тихо музиката, но все пак подозирах, че са ония шибани юпити от другата страна на площадката, които непрекъснато се оплакват от всички и всичко.

Отворих вратата и срещу мен застана старата Мисис Маккензи от долния етаж.

— Супа — изплю тя думата, а лицето ѝ се изкриви.

Сетих се. Бях забравил да отида до магазина и да купя продукти за супата. Винаги правех голяма тенджерата супа в четвъртък, преди уикенда, когато започва мазалото, за да съм спокоен, че имам нещо за ядене, ако съм скапан или без пари. В една купа свалям малко и на старата Мисис Маккензи Тя е сваятна стара женица, но веднъж започнатото като жест на добра воля, сега се беше изродило в традиция и това ме вбесяваше.

— Съжалявам Мисис Мак, но не смогнах да я направя досега.

— Тъх... само си помислих... супа... момчето отгоре носи супа всеки четвъртък... казвам на Хектор. Супа... просто казвах на Хектор оня ден. Супа. Момчето отгоре. Супа.

— Да, след малко ще я направя.

— Супа, супа, супа... мислих си, че ще получим малко супа.

— Няма страшно. Мисис Мак, уверявам ви, ще има супа.

— Супа...

— СУПАТА ОЩЕ НЕ Е ГОТОВА МИСИС МАККЕНЗИ. КОГАТО Я ПРИГОТВЯ, КОЕТО ЩЕ СТАНЕ ПО-КЪСНО, ЩЕ ВИ ДОНЕСА ДОЛУ. ЯСНО?

— Супа. По-късно.

— ТОЧНО ТАКА, МИСИС МАККЕНЗИ. СУПА. ПО-КЪСНО.

Явно бях вдигнал бая джангър, защото „отличничката“ отсреща отвори вратата, за да разбере какво става.

— Добре ли сте Мисис Маккензи? И вас ли ви безпокои музиката? — пита тя старицата, мръсната му егоцентрична, безчестна и бездушна крава.

— Ще има скоро супа — каза успокоената Мисис Мак и закуцука доволно едва-едва надолу по стълбите.

Влязох си вътре, прегънах страницата на Никсън и се отправих навън в търсене на съставките за супата. След като съм излязъл, някой е оставил съобщение на телефонния секретар. Нюкс. Дълго, объркано съобщение, което не казва почти нищо, освен че полицията е претършувала апартамента му.

5. ХЕДЪР

Като че ли.

Като че ли с физическа близост можеш да компенсираш емоционалното отчуждение.

Той ме е притиснал здраво, но в това няма любов или нежност, просто отчаяние. Вероятно и той усеща, че му се изплъзвам, изплъзвам се от света, където той иска аз да живея — неговият свят, който не е наш общ свят.

Не е нашият общ свят, защото аз съм негова, негова собственост, от която не би се отказал лесно. Аз съм източник на спокойствие, малко мече за порасналото момченце. Само че те никога няма да разберат това и ако ли пък прозрат потресаващата незрялост на този успял мъж, те просто ще го намерят за очарователно, както беше и с мен преди. Сега не мисля така, защото това е тъжно и жалко.

Мамка му, та той е умствено изостанал.

Каква му е ползата, че е такъв?

Той цъфти, а аз умирам отвътре.

Той също би трябвало да умира, но не го прави.

Не го прави, защото аз го замества.

Какво искам? Любовта не е достатъчна. Проблемът е в това да си влюбен. Аз обичам майка си, баща си. Не искам други майка и баща. Преди исках. Исках, защото така трябваше, защото не знаех какво искам.

Не искам да ме закрилят. Хю ме закриля.

И от това се нуждаех.

Но Хю, аз пораснах отвътре повече, отколкото ти си искал това. Ти ми казваше, че трябва да порасна. Ти ще се уплашиш от мен, ако разбереш коя съм аз сега. Мисля, че вече те плаша. Затова си се хванал така за мен. От страх.

Умирайки вътрешно.

Пораствайки вътрешно.

Как да ги примиря?

6. ЛОЙД

Когато се върнах от супера с продуктите за супата и тъкмо влязох, зад гърба ми рязко иззвъня звънецът. Беше Отровната и водеше със себе си Жертвата, чието изражение бе сковано от нервност и напрежение. И най-широката ми усмивка не успя да разчупи маската ѝ.

Жертвата беше хронична депресантка. Хората като нея сякаш нямаха друга работа, а все се мъкнеха с Отровната. В замяна, тя поддържаше лошото им самочувствие и ги държеше в състояние на постоянна психическа агония. Отровната беше нещо като колекционер на мъртви души. Аз лично се тревожех, че прекарвам все повече време с нея. Дватама си обменяхме информация за дилърите на дрога и перспективните удари. Веднъж бях чукал Жертвата, бях се одървил и я проснах на леглото една нощ... кво легло бе, да си го начукам... на пода, на пода зад дивана, където Али го правеше с онова гадже, дето го беше намерил в „Пюър“. Както и да е, седмици след това Жертвата не ме остави на мира — телефони, преследване по клубовете и т.н. Тя имаше склонност да се примирява с всичко. Беше луда по това някой по някакъв начин да ѝ обърне внимание. Това бе причината никога да не излиза читава от някоя връзка.

— Имам си аз две съседки, две съседки, две кокетки — запях с весел глас, макар да не ми беше до шегички. В отговор — пълен мрак. Отровната беше извила навън долната си устна като обърнат червен килим. Тя имаше онзи вид на уморена и отегчена до смърт млада жена, която е видяла какво ли не в този живот, но никога не е срещнала това, което търси и тъкмо е решила да сложи пепел на всичко.

— Чакай тук — изкомандва тя Жертвата, която започна тихо да подхълцва. Запътих се към нея да разиграя театрално съчувствие, но Отровната изви ръката ми и ме набута в кухнята. Затвори вратата и толкова понижи глас, че само виждах как ѝ мърдат устните.

— Е? — попитах.

— В криза е.

— Нищо ново — вдигнах аз рамене, но не мисля, че Отровната ме чу.

— Тя се самозалъгва, казах й го — обясни тя и опъна фаса си, изкривявайки лице в презрителна гримаса. — Живееш в измислен свят, моето момиче, така й казах, Лойд. Но кой ли ми те слуша. Сега всичко се струпва на неин гръб. И познай кой трябва да я вади от кашата?

— Да... да... — кимнах с цялото съчувствие, на което бях способен, докато разпределях продуктите по шкафа и хладилника.

— Тя непрекъснато изпадаше в паника, като не й дойде. Леле бременна съм и т.н. Писна ми и ми идеше да й кажа, че не може да е бременна, защото оня я чука само в задника. Но не го направих. Искаше ми се да й кажа още, че непрекъснато не й идва, защото нещо в главата й е сбъркано, животът й е пълен хаос, а когато на главата ти нещо не й е наред, нормално е това да се отрази на тялото.

— Ясно, да, разбирам... пак тия истории с Боби.

Настоящият инквизитор на Жертвата беше един откачен скейтър Боби, когото познавах от години. Боби имаше раздвояване на личността. От една страна чисто зло, от друга пълен пътлю.

— Но пак си замълчах. Сега оня дойде и започна да подхвърля разни неща, дете объркаха съвсем клетия й мозък. Соло щеше да се пръсне от хилеж и ние се изнесохме за нейно добро. Искаме малко да разпуснем при теб, докато онова копеле Боби не се разкара.

— Виж, нямам нищо против, но ще трябва да ви оставя сами. Имам среща с едно копеле, което казва, че има малко розово шампанско, сецаш се, спийдбол^[1].

— Вземи ми пет дози... не, шест — изграчи тя и започна да се рови в чантата си за портмоне.

— Става, разбира се, ако ми ги донесе — казах, прибирайки мангизите. Нямах никаква среща, просто смятах да отскоча до брат ми за по чашка. Не че беше проблем да го кажа на Отровната. Но тя просто е отбранителна, любопитна сврака и не искам да знае прекалено много за мен.

Аз ги оставих да се занимават с проблемите си и на излизане хвърлих едно око на задника на Жертвата, която носеше черен клин. Почувствах се странно доволен, но и малко разочарован, защото това не предизвика абсолютно никаква реакция у мен.

Взех автобус от ъгъла на Уок и потеглих към брат ми Воугън. Бях малко закъснял. Когато пристигнах, трябваше да натискам звънеца безброй пъти. Воугън беше излязъл и Фиона, жена му си играеше в

другия край на апартамента с племенницата ми, Грейс, която си падаше малко откачалка, каквито всъщност са си всички хлапета на две години.

— Лойд! Знаех си, че си ти. Влизай, влизай.

Забелязах, че Воугън се е опитвал да прави някакъв ремонт, но не казах нищо. Къщата беше обзаведена в безвкусен кънтри стил, което изглеждаше просто абсурдно за градско предградие. Типично в стила на Воугън и Фиона. Аз ги обичам по един странен начин. Това е една покорна и напрегната любов. Както и да е, пред тях дори няма смисъл да си правиш труда да споменаваш за стил. Подобно нещо никога не ги е засягало. Просто го няма в каталога им.

Попитах Фиона дали бих могъл да звънна и тя веднага схвана намека ми и изведе Грейс навън в градината. Обадих се на Нюкс.

— Какво става? — попитах аз.

— Край с търговийката, човече. Сега вече съм белязан човек, Лойд. Оная вечер полицаите се натресоха и започнаха да ме обвиняват в какво ли не. Шантава работа.

— Имаха ли заповед?

— Не, но ми взеха здравето. Момчетата ми викат да не се шашкам, ама като не е на техен гръб... Търговийката ми е малка, но отсега нататък само за едно сбиване на мача могат да ме вкарат за три години на топло.

— Щях да те питам дали не можеш да ми доставиш едно нещо...

— Забрави. Известно време ще бъда по-тих и от водата.

— Хубаво. Ела другата седмица да дръпнем нещо, все пак.

— Става.

— Стегни се, Нюк... Ей, спомняш ли си какво се случи онази вечер? Да не сме се забъркали в нещо?

— Не би искал и да знаеш, сигурен съм, Лойд.

— Нюкс...

Линията прекъсна.

Шашнах се, но не чак толкова, колкото Нюкс. Явно беше бая притеснен. Напоследък много не си падаше по мелетата, но знам, че се готвеше за този мач. Така и не мога да разбера какво му е толкова готиното, но той се кълнеше, че е голям купон. Лошото е, че хвърли ли

ти око полицията, рискуваш вече много. Само да те хванат с малко дрога за теб и приятелите ти, лепват ти етикет „дилър“. Пичът имаше право в случая и аз от своя страна реших да успокоя топката и да си трая известно време.

— Харесва ли ти новият цвят? — попита Фиона.

Грейс се покатери по мен и направи неуспешен опит да ми извади окото. Хванах я за ръката, преди да посегне към другото, посиненото ми око.

— Чуден е. Много разтоварваш. Тъкмо щях да ти кажа — излъгах аз. — Доста работа му създаваш на Воугън, а? Къде е той?

Грейс слезе от мен и се затича към Фиона, прегръщайки я за единия крак.

— Познай от три пъти — усмихна се Фиона с онази усмивка, която я превръщаше от млада домакиня в гадже.

— Боулинга? — попитах.

— Позна от първи път — кимна тя отегчено. — Каза да наминеш за по бира направо там. Яденето няма да бъде готово до пет.

— Добре... — казах аз. Всъщност не беше никак добре. Бих предпочел да остана с Фиона и Грейс, отколкото да трябва да слушам тъпотииите на Воугън. — Само, ако може, ще поразпусна тук за малко.

— Лойд, имам страшно много работа. Не искам да ми се моткаш в краката, едно дете ми е достатъчно — подигравателно се усмихна тя.

— Благодаря много — засмях се аз, опитвайки се да изглеждам засегнат. Винаги разигравахме тази сценка. Беше жалко и тъпо до го правим, но често предизвикваше у мен освежаващото усещане, че можеш да говориш всякакви глупости пред някого, без да се безпокоиш, че изглеждаш глупаво, просто защото сте свързани по един или друг начин. Жестока емоция.

Ако се прекали с такива положения, спокойно можеш да полудееш, така че след малко реших, че е време да потеглям към Воугън.

Беше просто чудесна лятна вечер, когато излязох навън. Забелязах някаква странна подскокливост у себе си. Разбира се, просто беше четвъртък. Дрогата от миналия уикенд е била добре преработена досега и токсините са били изхвърлени — изпотени, изсрани и

изпикани. С махмурлука е финито, физиологичната самоненавист е намаляла заради отблокирането на химията в мозъка. Умората е изчезнала някъде в миналото и старата адреналинова помпа бавно набира скорост в подготовка на следващото унищожение. Усещането, че си преодолял потискащия махмурлук, че мозъкът и тялото ти са отново във форма може да се сравни само с чувството, което предизвиква доброто екстази.

В клуба Воугън играеше с някакво дърто копеле. Той ми кимна, а дъртият ме погледна с леко раздразнение и аз се усетих, че хвърлям сянка точно, докато се прицелва. С притаен дъх, старият търкулна топката и ми се стори, че я е пуснал твърде дълга, но нашият явно си знаеше работата, защото топката направи „бразилско завъртане“, Боже, наистина, ама наистина „бразилско завъртане“, тръгна да се връща като същински бумеранг, проникна коварно през масираната защита на Воугън и отнесе целта.

Поздравих стария пич за този номер. На Воугън му оставаше да направи последния си удар, но аз реших да не го наблюдавам, а да вляза вътре за някое питие. Бъркайки в джоба си открих, че кой знае от кога ми е останала малко кока, завита в хартийка. Влязох в кенефа и я разделих на няколко пътечки върху казанчето. В крайна сметка, като ще говорим за боулинг, нека се включа с повече жар... Излязох здраво зареден. Сетих се, че имам стоката от миналата седмица и бързо стигнах до извода, че е много по-добра, когато я смъркаш.

— Защо не остана за кулминацията — вика Воугън, изглеждайки просто съкрушен. — С твоя подкрепа можеше и да успея.

— Не, аз имах голяма преднина! — избоботва старият пич. Дъртото копеле е с широк бял панталон, синя риза с отворена яка и шапка с козирка.

Потупах старото момче по гърба.

— Жестоко хвърляне направи! Направо не повярвах като се извъртя и тръгна обратно. Аз съм Лойд. Братът на Воугън.

— Здравсти Лойд, аз съм Ерик — протегна ръката си той и я стисна като в менгеме. — Ти играеш ли?

— Не, Ерик, избощо не си падам, приятел. Не съм запален. Нищо лошо не казвам за играта, голяма игра... дори като разпусках оня ден,

гледах Ричард Корси по телевизията... той май играеше за „Поуст“ или не? Това момче знае как се хвърля топка...

Мамка му, тоя ми ти „Лу Рийд“, дето е в мен, бързо набира темпо.

— Е, казвайте какво искате? — вика Воугън, малко притеснен от приказките ми.

— Не, не, аз ще ги взема. Три светли, нали?

— Пълна пикня — протестира Ерик. — За мен специално.

— Специално за специалната победа, Ерик — усмихвам се аз. Старият също ми отвръща с усмивка. — Направо размаза мутрата на Воугън!

— Хубаво, де — намесва се Воугън. — Ще носиш ли нещо или не?

Отивам на бара и копелето зад мен на опашката ми вика, че трябва да имаш табла, за да ти дадат пиене. Пошегувах се, че ръцете са ми достатъчни за носене, но той каза нещо дръпнато за правилата на клуба. В крайна сметка някакво младо момче ми даде табла. Бях забравил за шибаните, идиотски правила на подобни места, из които се моткат някакви тапири с блейзъри и емблемки на предното джобче, където обаче, преди затваряне на заведението пада повече мазилка, отколкото е паднала в катедралата на Ковънтри по време на бомбардировките на Луфтвафе... и така най-сетне се връщам на мястото си.

— Наздраве, момчета! — викам аз, вдигайки халбата си. — Като те видях какво правиш, Ерик, си помислих, че си роден за тази игра! Направо го имаш в кръвта си! Бразилското въртене, човече! Боже господи, та това не може да го направи всеки!

— Така е — каза Ерик самодоволно. — Сетих се и реших да пробвам. Казах си, Воугън си е построил добре защитата, но защо да не опитам нещо коварно, да го вкарам през задната врата, пък може и да стане.

— Да, беше много добър удар — призна Воугън.

— Беше направо съвършен — казах аз. — Чувал си за тоталния футбол, нали? Датчаните са го измислили. Е, тоя пич тук — кимнах аз към Ерик, — е измислил тоталния боулинг. Можеше да удари направо, бум-тряс, като в Премиерската Лига, но не, човекът държи на добрия стил.

Бирата беше пресушена и Воугън се отправи към бара.

Това беше положението, когато се виждахме с Воугън. Той беше човек с чувство за отговорност, женен мъж и родител. Така че всеки път, когато му се отвореше възможност, опитваше да излее в гърлото си максимално количество алкохол. А той не се шегуваше. Слава Богу, че бях на наливна „Бекс“. За нищо на света не бих пил шотландска бира, особено Макюънс, тази пълна с отрови пикня. Бирата се лееше с нарастваща скорост и започнах направо да се задъхвам. Старото копеле Ерик, увлечен от атмосферата и изобилието, изглеждаше сякаш и той си бе дръпнал няколко магистралки.

След бързото пресушаване на следващата халба, той донесе още бира и по едно малко.

— Боже господи! — казах аз. — От този човек можеш да очакваш всякакви изненади!

— Напълно вярно — каза брат ми. Воугън беше пуснал благосклонна усмивка от типа тези-са-откачени-копелета-но-въпреки-всичко-аз-ги-обичам. Това някак ме накара да го почувствам по-близък.

— Трябва да идеш да видиш мама и татко — каза Воугън.

— Да — съгласих се виновно аз. — Смятах да прескоча, за да им оставя ония записи, които им направих. Мотуан, ритъм енд блус.

— Чудесно. Ще ги зарадваш.

— Ъхъ, записал съм Марвин, Смоуки, Арета и още подобни — казах аз и бързо смених темата, обръщайки се към Ерик. — Виж какво, Ерик, тоя номер дето го направи, значи — започнах аз.

— Да бе — прекъсна ме Ерик. — Воугън трябваше да свие платната, без да го обиждам! — засмя се Ерик. — Очаквай неочакваното!

— Та-та-та-та, та-та-та — похванах темата от „Зоната на здрача“, после се сетих нещо — Виж, Ерик, да не би фамилията ти случайно да е Кантона?

— Е, не, Стюарт съм — отвърна той.

— Просто в последния ти удар имаше нещо, нещо много негово — започнах да се треса от смях, истинска доза от Изтребителите. Ерик също се кискаше. — Как само отнесе шибания Воугън Райън...

— Хубаво де... хайде стига — намръщи се Воугън.

— Уахаха, хо-хо, ха-ха, Кантона — започнах аз, увличайки Ерик.

— Като гост на своя брат Лойд, в често посещения от него затворен висш клуб...

Сепна ни звукът от давещия се Ерик, който повърна върху масата. Загубеният с блейзъра и емблемата скочи и му грабна халбата.

— Толкова беше! Марш навън! Бързо!

Воугън му изтегли чашата от ръцете:

— Съвсем не беше толкова, Томи!

— Мамка му, това е! Стига вече! — срязва го шибаният.

— Ти какво си мислиш, че можеш да идваш, ей така, на нашата маса и да казваш какво стига и какво не стига? — заяде се Воугън.

Потупах Воугън по гърба и след като му помогнах да се изправи, го заведох в тоалетната.

— Това е от рибата — започна да се обяснява той, задъхвайки се между изблиците повръщаня, които се сипеха в тоалетната чиния.

— Добре, Ерик, няма проблеми, човече. Нищо страшно — казах аз окуражително. Все едно бях у Нез и се опитвах да успокоя Уудси, който редовно изперква, но истината е, че го правех за един загубен дъртак в боулинг клуб.

Завлякохме Ерик вкъщи. Беше стара къща с врата направо на улицата. Облегнахме го на нея, позвънихме и се скрихме. Някаква жена отвори, вкара го вътре и блъсна здраво вратата зад себе си. До нас достигаха звуци, като от удари и виковете на Ерик:

— Недей, Бети... съжалявам, Бети... не ме удрай...

После отидохме у Воугън. Яденето беше малко спаружено и Фиона не се изкефи, като ни видя на кой хал сме. Не ми се ядеше нищо, но се тъпчех с показан ентузиазъм.

Почувствах се натежал и някак неловко, затова тръгнах рано, решавайки да вървя пеша до пристанището. Тъкмо тръгнах по Лий Уок, когато на отсрещния тротоар забелязах Отровната. Пресякох.

— Къде си тръгнала? — попитах.

— Връщам се у вас. Обадох се на Соло и той помоли да му занеса малко стока. Ти си поркан!

— Да, малко.

— Взе ли спийдбол?

Известно време не можах да стопля.

— Не... не съм ходил. Срегнах едно друго копеле и знаеш как е...

Изведнъж почувствах как ме обхваща паника.

— Къде е Жертвата?

— У вас.

— Мамка му!

— Какво има?

— Жертвата е болна от булимия! Сигурно е омела всичките ми покупки! Не трябваше да я оставяш сама!

Забързахме към къщи. Жертвата бе изляла и повърнала трите карфиола, които бях набелязал за супата на Мисис Маккензи.

Трябваше да ходя при скапаните китайци, за да купувам скъпите им, почти изгнили зеленчуци, но за да съм честен, трябва да отбележа, че те доста често са ми бутали някоя лира или пиене, когато съм я загазвал. Приготвянето на супата в полупияно състояние ми отне сякаш години. Отровната ми даде няколко хапа LSD в замяна на парите, които тъпата кучка ми дължеше.

— По-полека с този стаф, Лойд, прави бизнес с него — каза тя.

Тръшна се на пода и известно време въртя телефони. Трябва да си призная, че Отровната съвсем не беше за изхвърляне. Справяше се доста добре. Беше с къса тениска и забелязах, че на пъпа си имаше халка.

— Добра работа — извиках ѝ аз. Тя вдигна палците си, изтанцува някакъв странен кратък танц и ми пусна откачената си, отвратителна усмивка. Ако в Холивуд можеха да възпроизведат тази ужасна паст сигурно щяха да направят много пари.

Жертвата седеше и реवेशе пред телевизора, пушейки цигара от цигара. Единствените думи, които каза, бяха:

— Имаш ли цигари, Лойд...

Каза го с онзи бездиханен, стържещ глас. Най-сетне си тръгнах и аз занесох супата на Мисис Маккензи. През уикенда щях да ходя в Глазгоу да се видя с някои приятели. Не можех повече да издържам в Единбург, просто няхах търпение да тръгна. Лошото беше, че обещах на едно приятелче, Дроузи, да му помогна на другия ден, което хич не ме кефеше, но щях да изкарам малко сухо за през уикенда.

[1] speed-ball — смес от хероин и кокаин. — Б.пр. ↑

[2] „Аз съм играч на боулинг“ (фр.). — Б.пр. ↑

7. ХЕДЪР

Щастливи семейства.

Аз и Хю, мама и татко. Татко и Хю говорят за политика. Татко е за национална здравна система, докато Хю твърди, че трябва да изградим:

— ... едно по-отговорно общество. Именно затова хората трябва да имат право да избират формата на здравеопазване и образование, която предпочитат.

— Това са глупостите на Торите — казва татко.

— Мисля, че не трябва да си затваряме очите пред фактите — онзи старовремски социализъм, такъв какъвто го разбирахме навремето отдавна е мъртъв. Сега въпросът е как да се помирят интересите на различни групи в едно по-широко диференцирано общество. Необходимо е да се вземе най-доброто от традиционните леви и десни философии.

— Е, страхувам се, че винаги ще си остана на страната на лейбъристите...

— Аз също съм лейбърист и винаги съм бил такъв — надува се Хю.

— Но ти си от новите лейбъристи, Хю — казвам аз.

Майка ми ме поглежда неодобрително.

Хю изглежда малко стреснат.

— Какво?

— Ти си от новите лейбъристи. Тези като Тони Блеър. Кое то всъщност означава тори, с тази разлика, че Мейджър е по-ляв от Блеър. Блеър е по-мека версия на Майкъл Портильо, което означава, че ще се справи по-добре от него.

— Смятам, че нещата са малко по-сложни. Хедър — казва Хю.

— Не, не мисля така. Какво ще направят лейбъристите за работещите хора в тази страна, ако отново вземат властта? Точно нищо.

— Хедър... — казва Хю отегчено.

— Ами, боя се, че винаги ще гласувам за лейбъристите.

— Лейбъристите и Торите на днешно време са абсолютно едно и също нещо — казвам на двамата.

Хю обръща поглед към майка ми, сякаш да се извини за поведението ми. Постигаме мълчаливо съгласие да преминем към друга тема и татко казва:

— Нямаше да е никак добре, ако всички бяхме на едно мнение, нали?

Останалата част от вечерта премина доста монотонно. Навън, в колата, Хю ми казва:

— Някои хора поразиграха малко болшевизъм тази вечер.

— Казах само това, което намирам за вярно. Защо го правиш на проблем?

— Не го правя аз, а ти. Нямаше защо да си толкова войнствена.

— Не съм била войнствена.

— Беше малко, скъпа — усмихва се той, поклащайки глава. Поглежда ме с оня поглед на малко момченце и ми се иска да го убия, защото не мога да избегна ужасната нежност, която това предизвиква у мен.

— Биваш гадже — казва той — с американски, гангстерски акцент и стисва коляното ми. Почувствах се щастлива от беса, който се надигна отвътре в мен и заличи следите от предишната нежност.

8. ЛОЙД

Дроузи и аз сме в онова гето в Гъмилиленд. Може би в Карик Ноуи или Клинтън Мейнз. Скапан съм и ме мъчи махмурлук в микробуса.

— Само да сложим первази на паркета и да оправим вратите. Става за нула време — казва той.

Дроузи сякаш се смее през цялото време, защото по принцип има такива очи, а и е сложил очила във формата на бутилчици от кола. От него винаги лъха нещо положително. Преди години работихме заедно в една фабрика за панели в Ливингстън и той, след като напусна и захвана собствен бизнес, винаги ми се обаждаше като изпадне нещо. Това страхотно кефеше душата на Мистър Л. О. Й. Д.

Мъжът в къщата, Мистър Моар, ни направи чаша чай.

— Ако имате нужда от нещо, момчета, просто свиркайте. Ще бъда в градината — каза той бодро.

Както и да е, изнасяме се към стаите и аз започвам да се освеждам, защото срещата с момчетата от Глазгоу приближава с всеки изминал миг. Дроузи и аз сме в някаква стая, в която очевидно живее съвсем младо гадже. На едната стена виси плакат на пича от Оейзис, а на другата на оня от Праймъл Скрийм и копелето от Блър. Най-близо до леглото обаче е сложен пичът от Тейк Дет, онзи дето напусна. Има и достатъчно записи. Пуснах тавата „Парклайф“ на Блър, защото си падам по едноименната песен, където се чува гласът на пича, който играе в „Куадрофония“. Жесток филм.

Припявам на касетофона и къртя старите прагове.

— Ей! Уау... Виж това! — крещи Дроузи. Той отваря подред чекмеджетата на раклата и аз веднага се досещам кое чекмедже търси точно. С огромна ловкост изнамери бельото, измъкна едни бикини, които помириса точно отдолу.

— Мамка му, само да намеря коша с мръсното бельо — смее се той и обхванат от внезапно вдъхновение се втурва към хола, където отваря някои от шкафовете. — Копеле. Все пак, имаме си едни хубави гащички, нали?

— Боже Господи, човече, направо съм влюбен в тази кукличка — казвам му, държейки едни оскъдни бикини към светлината, опитвайки се да наместя в тях холограмата на тялото, което ги носи. — На колко мислиш, че е гаджето?

— Някъде между четиринайсет и шестнайсет — усмихва се Дроузи.

— Жестока малка пичка, бих казал — отбелязвам, ровейки се из колекцията секси бельо. Спирам Блър и пускам Оейзис, които го дават доста мазно. Аз по принцип не си падам по банди, които са толкова клубни, но решавам, че сега ми се слуша точно това. Продължавам да се главичкам с праговете, но Дроузи още не се е успокоил.

Вдигам глава и се надигам, виждайки, че Дроузи танцува и тогава забелязвам, че пичът е надянал бикините на главата си и върху тях е сложил очилата. В този момент определено чувам някакъв шум отвън и преди да успея да извикам, вратата се отваря и се появява собственикът, Мистър Моар, точно срещу Дроузи, който танцува, та се кине.

— Какво става тук! Какво правите? Това е... това е...

Клетият Дроузи сваля гащичките от главата си.

— Ъ, извинете, Мистър Моар... просто шега. Ха, ха, ха — казва той, добавяйки закачлив, театрален смях.

— Това ли ви е представата за хумор? Да ровите из нещата на хората? Да се държите като животно, използвайки бикините на дъщеря ми!

Точно тоя лаф ме накара да избухна в смях. Смеех се и не можех да спра. Изтребителят Бигълс прави вертикално излитане. Гърчех се като грешен червей и чувствах как лицето ми почервениява.

— Ъ-ха-ха-ъ...

— Какво е толкова смешно? — обърна се той към мене. — Смятате това за страшно смешно, така ли? Този... шибан, перверзен имбецил да рови из бельото на дъщеря ми!

— Съжалявам... — тихо изфъфли Дроузи преди още да се овладее.

— Съжалявате? За малко да ви повярвам! Имате ли деца? А?

— Да, имам две момчета — каза Дроузи.

— И смятате, че е нормално един баща да се държи по подобен начин?

— Казах, че съжалявам. Глупаво беше от моя страна. Просто исках да си направя майтап. Сега какво предпочитате — да поговорим за това как трябва да се държат бащите или да свършим бързо работата с моя приятел? И в двата случая си плащате. Кое избирате?

Реших, че Дроузи е супер, но копелето Моар съвсем не мислеше така.

— Взимайте си инструментите и се омийте. Ще ви платя само за работата, която сте свършили. Трябва да се радвате, че няма да докладвам за вас в полицията!

Докато събирахме, копелето идваше от време на време и мрънкаше. Пичът явно не осъзнаваше, че продължава да размотава гащите на дъщеря си със себе си, стискайки ги здраво в едната си ръка.

След това с Дроузи се забихме в кръчмата.

— Тъпо стана, че не успях да ти направя навреме знак, Дроузи. Музиката е виновна. Изобщо не чух как се е промъкнало коварното копеле. В един момент просто изникна отникъде и започна да те зяпа как изпълняваш своя малък танц.

— Случват се тия работи, Лойд — усмихна се Дроузи. — Затова пък добре се посмяхме. Видя ли му лицето на тоя шибаняк?

— А ти видя ли своето?

— Мани — избухна в смях той.

Дроузи ми плати, допихме си и потеглихме. Хванах такси до Хеймаркет и оттам влака за Глазгоу. Когато пристигнах, взех такси от Куин Стрийт до квартирата на Стиво в Уест Енд. В Единбург щеше да ми излезе три пъти по-скъпо. Това ми напомня, че таксиджиите в Единбург са гадни кождери. Не са ми останали никакви пари и явно ще се наложи да шитна скапаните хапчета на Отровната.

Клеър, Аманда и Стифси са тук и се обличат да излизат.

— Какво е това модно ревю тука, а? — проплаквам нервно, оглеждайки собствените си напълно неадекватни дрехи.

— Няма да ходим в Суб Клуб тази вечер, защото в Тунела купонът ще е с Роджър Санчез — обясни Клеър.

— Мамка му... — изскимтях.

— Добре си — каза Стиво.

— Мислиш ли?

— Да, вървиш — кимна Клеър.

Стифси непрекъснато излиза-влиза от съседната стая, като на ревю. Мотка се ужасно.

— Не знам, тия панталони и обувки, хич не ми се връзват с горницето — каза той.

— Не — казах — наистина не връвят.

— Не си оставям горницето. Шейсет и пет камъка ми струва. Проблемът е, че ако изляза с кафяви панталони, те пък няма да си тичат с обувките.

— Трябва да тръгваме — казва Клеър и става. — Хайде.

Аманда и Стиво също скачат. Едвам успявам да се измъкна от продънения дълбок фотьойл и да ги последвам.

— Чакайте малко! — примолва се Стифси.

— Ще се видим в другия живот — казва Стиво на излизане. Стифси ни догонва, измъчван от притеснения.

В Тунела притесненията му се изпаряват. Екстазито на Стиво е просто жестоко и ако бъда честен, доста по-добро от това, което съм домъкнал. Роджър Ес беше във форма и изкарахме чудно до сутринта, когато потеглихме обратно към квартирата на Стиво. Като го пусна екстазито, Стифси пак започна да се шашка и отиде вкъщи да се преоблича. Глътнах едно от „бизнес“ LSD-тата на Отровната, смятайки, че щом екстазито ѝ е такъв боклук, това не може да е друго.

Извадих малкото пластмасово пликче с екстази изпод ташаците си.

— Пълен боклук — казах аз, оглеждайки хаповете на светлината. Никога няма да мога да ги шитна.

После ги оставих на масата.

Никой от групата не си падна да направи едно трипче. Стиво се беше забил пред телевизора, а Аманда и Клеър навиваха цигари с марихуана.

В началото есида^[1] никакъв го нямаше. После дръпна. После още малко.

[1] Есид — acid, съкр. от LSD. ↑

9. ХЕДЪР

Не искам бебе.

Хю е готов. Има жена, работа, къща, кола. Но нещо липсва. Той смята, че това е бебето. Момчето не може да се похвали с особено въображение.

Ние всъщност не общуваме и затова не мога да му кажа, че не искам бебе. Вярно, разговаряме, разговаряме на един странен език, чиято цел е да се избягва общуването. Един анти-език, който сме си създали. Вероятно, това е знак, че цивилизацията е в упадък. Или нещо друго. Нещо все пак върви надолу.

Доброто в случая е, че по този начин Хю не може да ми каже, че иска да имаме дете. Той просто гледа с усмивка малките деца, когато се разхождаме, радва се шумно на племенниците и племенничките си, за които преди нямаше никакво време. Само да можеше да го каже. Искам бебе.

Само да можеше. Тогава и аз щях да мога да кажа — не. Не искам бебе.

НЕ.

НЕ.

Не искам бебе. Искам живот. Своят собствен живот.

Пръстите му влизат отдолу в мен. Като дете, което се опитва да бръкне в буркан с бонбони. Няма никаква чувственост в този жест, това е просто ритуал. Усещам неприятно напрежение. Сега се опитва да ми го вкара, насилвайки пътя на члена си през сухите ми, стегнати стени. Той пъшка. Винаги пъшка. Спомням си, когато спях за първи път с него в университета. Приятелката ми Мери ме попита.

— Как е?

— Не е зле — казах, — но бая пъшка.

Тя се смя дълго, на висок глас. Имала предвид как е като човек.

Преди си мислех точно така. Бях малко вироглава, по един мой си, тих начин. Всички казваха така. Такава си бях. Вече не съм. Не, още съм. То е тук, вътре в мене.

Майка ми все разправяше, че съм извадила голям късмет с Хю. Амбициозен. Онзи тип, който ще те поеме.

— Този е благонадежден, ще уреди живота ти — каза ми тя, докато разглеждаше пръстена с диамант, който ми беше подарил. — Точно като баща ти.

Щом Хю е поел всичко, какво правя аз?

Бивам отглеждана.

На отглеждане при Хюи-уи.

Отглежданата от Хюи-уи женица.

Мразя да ме отглеждат.

— ... Ооох... секси, секси парче... — задъхва се той и изстрелва в мен товара си, после се претъркулва и постепенно се унася. Секси парче. Така ме нарича. Просната под него като парче месо, стискаща чаршафите от напрежение.

Секси парче.

Обикновено нарочно слагам отворен брой на „Космополитън“, точно пред него, на масичката за кафе, само за да го наблюдавам как примигва и после се отдръпва, шокиран от заглавията:

Вагинален и клиторен оргазъм.

Колко е добър партньорът ви в леглото?

Какъв е сексуалният ви живот?

Размерът от значение ли е?

Подобреете сексуалния си живот!

Преди разглеждах „Списание за жената“. Дипломата по английска литература е напълно безцелно образование, вярно, но струва повече от това да четеш „Списание за жената“. Хю винаги питаше:

— Защо четеш тия боклуци, скъпа?

Гласът му звучеше отчасти презрително, отчасти изразяваше покровителствено одобрение.

Дали този капитан на местната индустрия в Дънфърмлайн съзнава, че е подкарал кораба на нашите взаимоотношения право към скалата на забравата? Дали разбира как влияе на безценната си съпруга

Хедър Томсън, позната в някой тесни кръгове като Секси Парче? Не, той просто отвърща глава.

Токсичната му сперма е останала в мен и се бори да достигне до моята яйцеклетка. Благодаря на Бога за малките хапченца. Напипвам клитора си и мислейки си за някакъв несъществуващ любовник се понасям.

Стигам до края.

Докато Хю спи дълбоко, стигам до края. И се превръщам в Секси Парче.

10. ЛОЙД

Усещам пищене в ушите си и чувам как някой казва нещо като „някой ден ще разберат защо нещата си остават различни“ с акцент, който ми напомня „Гарванът“. Акцентът не е точно от Манк, а по-скоро от някое малко градче в Ййст Ланкс.

Кой каза това? Започвам да се шашкам, защото е извън всякакъв контекст и защото никой не би могъл да го каже. Ние сме-бяхме-сме четирима в стаята: аз, да, аз съм тук, после Стиво, който е седнал да гледа голф или по-скоро гледа синия задник на някакъв пич, който може да е, но може и да не е играч, освен това Клеър, излегната на дивана и смееща се високо, докато обяснява защо келнерите не ги бива за оная работа — прекомерна умора от общуване и импотентност, предизвикала от алкохола — заключи тя малко несправедливо, но кой го грее. И Аманда, която яде ягоди с мен.

Двамата хапваме ягоди с топено сирене.

Най-добрият подход е да разрежеш ягодата, да я нацепиш на четири парчета. Това открива един аспект на плода, които рядко виждаме. Да, точно така, нещастнико. После просто оставяш червеното и бялото да отзвучат в теб и наблюдаваш как кафявият килим в стаята се превръща в гладки напръскани мраморни плочки и докато се унасям в тази фантазия, усещам, че се отдалечавам от Аманда, Клеър на дивана и Стиво, който гледа голф и крещя — ААААА КОПЕЛЕ ЕБИ МУ МАЙКАТА — и изпускам ягодата и стаята възвръща нещо близо до реалните си очертания и те се обръщат към мен и Стиво свива устни, които приличат на огромни ягоди и Клеър се смее още по-високо, което ме кара да започна да се смея без дъх, на пресекулки като картеница и ето че и Аманда започва и аз казвам:

— Ръцете на пода! Жесток трип^[1], направо ми отнесе главата...

— Изтребителите излетяха на мисия, а Лойд? — смее се Стиво.

Вярно е.

За да се поуспокоя, започвам да приготвям от ягодите специалитета на главния готвач, което се превръща за мен в нещо като спешна мисия. Правя го, не защото съм в някакво параноично

състояние, а защото се е образувал вакуум, отворило се е пространство в главата ми, което има опасност да се запълни от лоши мисли, ако не побързам, бързам, значи да клъц-клъц тези ягоди... номера е да използваш този остър нож за едно деликатно клане.

Ех!

Не, не, не, мамка му, номера е в това, че лошите мисли не, не, не могат да се обяснят, което ги прави още по-лоши, те просто трябва да бъдат пренебрегнати, защото номерът е да изрежеш с ножа онази средна бяла част на ягодата и да запълниш отвора със сирене, със сирене от...

Мамка му!

Не знам дали си мисля всичко това или го казвам или и двете, но понякога казваш едно, а си мислиш друго. Така че, ако казвам всичко това на глас, тогава какво си мисля? А? Ха, ха!

— Ей говорих ли преди малко за ягоди, искам да кажа говорих ли на глас? — питам.

— Ти мислеше на глас — казва ми Стиво.

Мислех. Точно така, но мислех ли на глас? Копелетата ме будалкат нещо, но старият Лойд Буст не може да го събори една таблетка LSD. Казвам ви, за нищо на света, никога.

— Мислех на глас — казах или помислих.

Казал съм, защото Клеър реагира:

— Наркотична психоза, Лойд, за това става дума. Първи признак.

Започвам да се смея и да повтарям:

— Наркотична психоза наркотична психоза наркотична психоза.

— Не че имам нещо против, но ти полека-лека излапа всички ягоди, Лойд — казва Аманда.

Поглеждам и да, остатъците от ягоди, дръжчиците, листенцата и т.н. са в наличност, но съвсем очевидно е отсъствието на плодове в тяхната цялост. Лаком търбух, Лойд, мисля си аз.

— Лаком търбух си ти Лойд — казва Клеър.

— По дяволите, Клеър, тъкмо мислех точно тези дум... пълна телепатия... или съм ги казал... есида е наистина щур и ягодите, изял съм всичките ягоди...

Започва да ме обхваща паника. Проблемът е, че при липсата на ягоди губя своето средство за придвижване в пространството и времето. Ягодите бяха моя космическа совалка и машина на времето.

Не, не, това беше прекалено опростено казано, грубо. Изтривам този ред от мислите си и започвам отново: ягодите бяха моето средство за придвижване от едно измерение или състояние в друго. Без ягодите аз съм прокълнат да живея в шибания им свят, което хич не е за предпочитане, защото без халюцинации от визуален и слухов характер, есида е доста скапана работа, искам да кажа, че можеш да го постигнеш като се натрякаш свински, давайки парите си на пивоварите и торите, защото точно това прави човек всеки път като надигне халбата с оная пикня към устните си, без халюцинации единственото предимство на добрия стар есид са Изстребителите, което все пак е по-добре от пиенето, по-добре е от това да седиш с тъпа физиономия, наливайки се с депресанта, наречен алкохол, така че майната му, искам едно нещо — ЯГОДИ...

— Отивам до деликатесния за ягоди — съобщих аз. Нещо у Клеър ме накара да започна да се смея. Хронична атака на Изстребителите.

— Внимавай, доста си друсан — каза Клеър.

— Да, пази се — кимна Аманда.

— Ти акъл нямаш да излизаш така — отклони вниманието си Стиво от синия задник на играча на голф.

— Не, човече, няма проблеми — казах. — Чувствам се чудесно.

Наистина. Много е хубаво да знаеш, че хората наистина са загрижени за тебе. Но не е достатъчно, за да ме спре да изляза навън или да кажа „Обичам ви“. Може пък всичко да си е чиста параноя. Казах, че искам да съм сам, казах ли го всъщност?

Искам да съм.

Преди да изляза пускам една вода. Мразя да го правя, когато съм на есид, защото никога нямаш чувството, че си свършил, а забавянето на времето те кара да си мислиш, че пикаеш по-дълго време, отколкото е всъщност, писва ти и си го прибираш, преди да си свършил, всъщност свършил съм, но забравям да си го изтръскам, мамка му, не съм с джинси, с платнени панталони съм, с джинси нямаше да си личи толкова, точно отпред ще се образува картата на Африка, ако не предприема никакви действия, което и правя, започвам да тикам тоалетна хартия в гащите си. Гащите. Пъхам. Летят обвинения. J'accuse^[2]. Глей си работата. Това е Лойд Буст.

Името ми е Лойд Буст, не Лойд Бийти. Б. У. С. Т. Започва нова атака на Изстребителите. Дишай леко...

Представете си, да сбъркат мен, Лойд Буст с Лойд Бийти, копелето, за което се разправя, че е чукал малката си сестричка. Аз нямам никаква сестра Ваша Милост, уважаеми съдебни заседатели, с това приключвам защитната си реч, ето го психото, който започва всеки разговор из кръчмите на Лий с „Познавам те. Ти беше оня мръсник, дето...”

Искам да кажа, как е възможно да ни обърка човек? Да, вярно и двамата сме от Лий, на почти еднакви години сме. Освен това и двамата се казваме Лойд... наистина, доста необичайно име за Лий. Добре, фамилиите ни също започват с Б. О, да, забравих, освен това имаме още нещо общо, Ваша Милост. Всъщност не е нужно повече да го увъртам — и двамата сме чукали сестрите си. Какво повече да кажа? Нека остане в семейството. Няма нужда от раздувки на чашка. Просто, ей така — „Как си сестричке? Искаш ли да го направим?“ Става ли? А? Чудесно. Да, но в моя случай това е сестрата на друг. Ясно? Ясно ли е, копелета? Сега съчинявам една рокопера за Лойд Бийти, другия Лойд:

*В родния си дом стои си Лойд
Стои си Лойд и бие чекия*

*От стаята си поглежда навън
Лойд зяпа насам, Лойд зяпа натам
Няма нищо навън
Пред очите му само градът*

Това са пълни глупости, защото всъщност песента е много лична, тук става дума за мен или по-точно за мен като невръстен тийнейджър, а би трябвало да е за Лойд Бийти, така че трябва да се опитам да разбера сложните обстоятелства, които са накарали Лойд Бийти да извърши кръвосмешение със сестра си, защото подобни неща не се случват просто така, никога не са безпричинни, но чакай, чакай... в случай че Лойд Б. Numero Uno, да го наречем за яснота Неебалият-сестра си Лойд, т.е. моята скромна личност е мастурбирал като

отегчен, сексуално депресиран, четиринадесетгодишен хлапак в своята стая в Лий, трябва да се запитаме какво ли е правил Лойд Numero Due, този, който е, или поне така се приказва, имал сексуален контакт с другото по-малко дете в семейството, което е било от женски пол? Вероятно същото, каквото и Лойд Numero Uno, тоест, каквото всички четиринадесетгодишни от Лий правят. Но той, мръсникът, не просто е мастурбирал, а е отишъл по-далеч като е забъркал в това и малкото момиче, което казват, е било на дванадесет години по онова време, създавайки неприятности за социалните служби меко казано...

Но аз съм същия като този маниак, имаме едно име и... това е всичко... полека, не се коркайте, това е от есида. Връщам се при приятелите, за да им кажа „чао“ като хората преди най-накрая веднъж и завинаги да потегля към магазина.

— Никога не съм чукал малката си сестричка — казвам им аз.

— Никога не си имал малка сестричка, която да чукаш — казва Стиво. — Ако имаше, сигурно нямаше да пропуснеш.

Замислям се над това. После ми се сгаднява на стомаха. Не съм слагал в устата си нищо от няколко дни, освен екстази, амфетамин сулфат и есид. Е, пих едно безалкохолно, ядох малко от крушата на Аманда и разбира се, топеното сирене и ЯГОДИТЕ. Крайно време е да потеглям.

Излизам от квартирата и започвам да се нося на подскоци, точно така, на подскоци, надолу по „Трейт Уестърн Роуд“. Повтарям си „Лойд Буст, Лойд Буст“. Нещо важно, което не бива да се забравя. Лий. Дезертър от партито. Най-потисканото дете. Бори се за правото да купонясваш, престани да прахосваш енергия за ненужни глупости като храна, работа и тем подобни. Отегчително, просто ужасно отегчително. Дезертърът от партито Лойд, забит на майна си в Уест Енд, Глазгоу. Загубен из Франция, жертва на любовта. Не, не, тъпо копеле. Ти си тръгнал с проста задача. Съвсем проста задача.

— Здравсти, пич!

Две млади копелета са застанали до мен, дишат тежко и се оглеждат наоколо, погледите им не срещат моя, защото не спират да въртят глави. Това са онези копелета... Робърт и Ричард от компанията от Мерихил. Непрекъснато ги срещам, в „Метро“, „Форум“, „Ресърекшън“, „Пюър“, „Арките“, „Суб Клуба“... големи маниаци на „Слам“, никакви такива като Тери и Джонсън... Индъстриа...

— Здравейте, копелета!

Лицата им изглеждат напрегнати и вече се отдалечават бързо:

— Извинявай, пич, не можем да спрем, бомбихме една кръчма... налага се, знаеш, копеле... не можеш да отебеш клубния живот заради някакво шибано плюскане... — задъхва се Робърт, тичайки назад като рефер. Много добро постижение.

— Точно така момчета! Точно така! Добро постижение, Роберто! Браво, Роберто, браво, братче! — викам окуражително, докато те се носят надолу по улицата. Обръщам се и в този момент едва не ме отнася огромната маса на преследвача. Стягам се, защото си мисля, че ще се нахвърли върху ми, ще нападне невинния Лойд от Лий, гостенин в този град на груби обноски. Копелето обаче отминава надолу и продължава бясното преследване на Ричард и Робърт, които се насочват към спирката на метрото на „Келвин Бридж“. Скапаният му алкохолик никога няма да успее да хване младите, по-пъргави мъже, чиито тела са стегнати от танци и екстази. Копелетата са в дяволски добра форма и по-тежкия, плондирест (всъщност не е толкова дебел) пич схваща това и се отказва от гонитбата. Нашите герои избягват, оставяйки без дъх преследвача си, който едвам диша с ръце на хълбоците.

Започвам да се смея. Пичът се приближава, но аз не мога да спра. Изтребител-лейтенант Бигълс е отново тук.

— Къде живеят тия кретени! — задъхано и рязко се цепи копелето.

Все едно Мистър Лойд от Лий, един работлив единбургчанин, завършил търговското училище, който редовно играе скуош и най-много обича да ходи на международните ръгби мачове в Мериленд, би могъл да има нещо общо с Рикардо и Роберто, две отрепки от глазгоуските предградия.

Това е все едно да ме обвинят, че съм спал със сестрата, която не притежавам.

— Ъ? — сякаш успявам да се прокашлям.

— Тия педерастии са ти шибани приятелчета. Къде живеят?

— Майната ти — казвам аз и се обръщам. Изведнъж усещам ръката му на рамото си. Ще ме удари. Не. Опитва се да ме спре. Полошо. Насилието във вид на юмруци съм способен да понеса, но не и насилието върху свободата ми, по никакъв начин... удрям го в гърдите,

много тъпо избрано място, но аз всъщност не мога да го цапардосам истински, просто се опитвам да го изблъскам, но и това не е особено разумно, както всеки знае от видеофилмите, че или прасваш някого яко, или изглеждаш като пълен глупак, дето мята безпомощно ръце. Следователно започвам наистина да го удрям, но все едно удрям някакъв матрак и той се разкрещява:

— Извикайте полиция! Полиция! Този човек избяга от ресторанта ми, без да плати.

Аз също надавам вой:

— Пусни ме скапано копеле такова, не бях аз!

Продължавам да го налагам, но ръцете ми са като гумени, задъхвам се, но той не отпуска хватката си, лицето му е изкривено в отчаяна решимост и

и

и едно ченге се е паркирало до нас. Първо ни отделя един от друг.

— Какво става?

В панталона ми има четири есида. В джобовете. В отделението на малкия джоб. Усещам ги. Копелето казва:

— Приятелите на това момче духнаха и ми оставиха сметка за ядене и пиене за около сто и шейсет лири!

Опитвам се да напипам малките квадратчета импрегнирана хартия.

— Истина ли е това? — обръща се към мен шапкаря.

— Как по дяволите бих могъл да знам, искам да кажа, че ги видях чак, когато тичаха по улицата. Познавам само единия от тях, при това бегло. Виждали сме се в „Суб Клуба“. Казах само здрасти. После ей този — кимвам аз към кръчмаря — изхвърча по тях. След това се върна и се вкопчи за мене.

Полицаят се обръща пак към кръчмаря. Успявам да хвана хаповете между палеца и показалеца, след което бързо ги гълтам, да се имам тъпото парче, можех да ги оставя там, ченгето никога нямаше да ги открие, дори не мисля, че щеше да ме претърси, не бях направил нищо нередно, а нагълтах целия този есид, който просто можех да изхвърля. Нещо не съм наред в главата...

*Нарекоха момчето Лойд Бийти
И порасна той голям сладур*

Лойд Едно вика Лойд Две, чуваш ли ме Лойд Две? Чуваш ли ме Лойд Две? Чуваш ли

аз витая

На плондера обаче хич не му е до смях.

— Тия гадове ме обраха! Опитвам се да задвижа този бизнес, а тия отровни копеленца...

Няколко души се спират, за да позяпат разправията. Осъзнавам, че са край мен чак, когато чувам гласът на някаква жена, която ни е наблюдавала:

— Просто се нахвърлихте върху момчето! Нахвърлихте се! То нямаше нищо общо...

— Съвсем вярно — казвам аз, кимайки към ченгето.

— Вярно ли е? — пита шапкарят.

— Ъ, вероятно — казва плондерът и придобива овче изражение. Така му се пада като топи несправедливо един Лойд Буст от Лий, неблагонадежден тип, опозиция на фашистката британска държава, който с огромно притеснение открива, че един от блюстителите на закона взема неговата страна, притискайки капиталистическият бизнесмен, опитал се да възпрепятствува гореспоменатия гражданин от Лий.

Намесва се и друга жена:

— Такива като вас и без това са въшливи от пари!

— От мъжете не чакай друго. Пари, пари, пари, не могат да мислят за нищо друго — смее се предишната, онази, дето застана на моя страна.

— Само за пари и нещастните си кръчми — каза другата. После погледна кръчмаря и му пусна презрителна усмивка.

Копелето я изгледа, но тя продължи да го фиксира с поглед и той не посмя да отрони и дума.

Ченгето завърта нагоре очи, уж да демонстрира раздражението си, но се вижда, че всичко е нагласено и прекалено театрално.

— Вижте — казва отегчено блюстителят на реда, — можем да играем по правилата, което означава да ви закарам в участъка по

обвинение за нарушаване на обществения ред.

Ченгето вдига въпросително вежди към кръчмаря, който явно е напълнил гащите.

— Хайде, няма нужда... оставете ни — примолва се кръчмарското копеле.

— Вие сте извършили незаконно деяние, задържайки господина като сте знаели много добре, че всъщност нарушителите са две други лица — продължава лекцията ченгето. — Признавате ли, че този човек тук дори не е влизал във вашия ресторант?

— Да — каза пичът. Явно береше голям срам.

— Точно така — намесвам се аз. — Нагло копеле. Да се нахвърли срещу невинен минувач — обръщам се към шапкаря, който изглежда като пълен пуяк. Копелето решава, че е мой ред и приема позата „блюстител на реда“:

— А Вие — казва той, — вие сте се намотали като прасе. Не знам какво сте пили, но в момента съм достатъчно зает, за да се занимавам с вас. Още една дума обаче и ще го направя. По-добре си затваряйте устата.

После се обръща към кръчмаря.

— Дайте ми описанието на онези две момчета.

Пичът, както се казва, предявява обвинение и дава на полицията описание на младежите. После ченгето ни кара да си стиснем ръцете, сякаш сме хлапета в училищния двор. Смятам да откажа подобен покровителствен подход, но решавам, че има нещо приятно в това да си великодушен, пък и виждам как лицето на нещастника вече е започнало да се подува, дето се казва и аз не бях прав да го наредя така, той просто беше шашнат, че са го обрели и само се опитваше да получи някаква справедливост, макар емоционалното му състояние да бе замъглило разсъдъка, когато задържа горепосочения мъж от Лий. После ченгето си тръгва оставяйки ни сами. Жените също са се отдалечили по улицата.

— Неприятна работа, мамка му! — смее се пичът.

Аз само вдигам рамене. Майната му.

— Извинявай, приятел... можеше да ме вкараш в големи неприятности, значи. В смисъл, ако беше предявил обвинения, нещо. Благодаря.

Да го вкарам в големи неприятности...

— Виж какво, нещастно копеле, бях толкова друсан, че когато довтаса ченгето, нагълтах и останалия есид, за да го покрия. След няколко минути ще трябва да ме изчегъртат от паважа!

— Мамка му... есид... не съм гълтал от години... — каза той и добави — Хайде приятел, тръгвай с мен. Идваш в ресторанта. Да приседнеш.

— Само ако имаш нещо за пиене.

Той кимна.

— Единственото нещо, което мога да направя, е да пийна добре. Това е единствения начин да контролираш трипа — пиеш колкото можеш да погълнеш. Алкохолът е депресант, нали знаеш.

— Да, няма проблеми. В ресторанта има пиене. Ще те оставя да си пиеш, а аз ще ида да приготвям за довечера. Събота вечер е най-натовареното време.

Не съм в такова положение, че да откажа. Есидът ме затрися яко, като че ли някой ме е праснал през лицето с жива риба. Хиляди малки експлозии едновременно се взривяват в главата ми и не виждам нищо, само една безкрайна златна светлина и танцуващи наоколо предмети, които не мога да достигна.

— Егати кошмара... пич, ако не тръгнем веднага, умирам...

— Няма страшно, приятел, аз съм тук...

Копелето ме прихваща, само че този път аз съм се вкопчил в него. Прилича ми на някой от шибаните динозаври в Джурасик Парк, някой от по-мъничките, за динозавърските размери, значи, не като Т. Рех. Т. Рех е голям пич.

— Обичам буги в събота вечер... помниш ли онова копеле Т. Рех?

— Няма страшно приятел, движим се... вървим направо... това, че имам ресторант, изобщо не значи, че съм някакво мазно богато копеле, което е получило всичко на сребърен поднос. Аз съм като ония момчета, приятелите ти. Да крадеш от своите! Точно така направиха. Няма нещо, което повече да ме отвращава! Аз съм от Йоукър, знаеш ли го? Червен кирпич съм аз, това е.

Той продължава да сипе всякакви глупости, а аз просто ослепявам, дишането ми е страшно прецакано, не, не трябва да си мисля за него, не, повечето лоши трипове се случват така, като си мислиш за дишането

НО

но все пак, сме различни от делфините, клетите копелета трябва да мислят за всеки дъх, който поемат, когато излязат на повърхността. Как ли се чувстват, когато правят изпълненията си в басейна?

Не, това не може да се случи с мен, Лойд Буст. Човек с висша дихателна система, независима от есида. Не е необходимо да мислиш за дишането, то просто се случва. Да!

Ами ако, не не не, ако не не не това е последния трип, нося се в пространството и виждам тялото на Буст — напуснатата обвивка, която бива завлечена в леговището на масовия убиец — кръчмар, тялото ми бива преметнато през масата и членът на изверга прониква в смазания ми анус точно в момента, в който сънната артерия се прекъсва с остър кухненски нож. Кръвта се събира с вещина в кофа, за да послужи за направата на пудинг, а тялото, добре омазано със семе от Йоукър, се разчленява систематично на части и тази нощ нищо неподозиращите глазгоуци, дошли да вечерят в изискан ресторант в Уест Енд, ще хапват вместо обичайните плъхове, които се сервират, плътта на Лойд А. Буст, един непривлекателен разведен мъж от паство Лий, интегриран в град Единбург, посредством често посещаваните от него кръчми, ой ла ла чука ми се, защото видях някой или нещо, наистина прекрасно на вид да преминава през облаците на транс, направиха Лий част от Единбург, независимо, че дори и най-обикновенният плебисцит не допуска сливане в съотношение седем билиона към едно, но да, те все пак го направиха, защото от тия кретени може да се очаква всичко и се нуждаят от едно добро централно управление, което да им казва какво е и какво не е в техен интерес и да повтаря как Лий направо е процъфтял оттогава ха ха ха като зелка... като изключим някои придошли юпити, макар очевидно историята на Лий да има и по-дълбоки аспекти.

— Само исках да кажа, че и аз съм имал тежки моменти — казва моят приятел Червения Кирпич и аз внезапно се връщам в тялото си, което потреперва от резкия скок.

Сякаш само издишам. Няма никакъв смисъл от вдишване, тъй като дихателният механизъм е част от подсъзнателното Есидът май прецакваше точно подсъзнателното.

Съвсем вярно, Холмс Това означава, че си затънал в лайната до лактите, скапано копеле.

продължава да дрънка онези глупости, че е червен кирпич, който не се интересува от парите...

— ... червен кирпич. Аз не съм жаден за пари и добре знам, че по улиците на Глазгоу има много бездомни и гладни, но за това е виновно правителството, а не аз. Аз просто се боря за прехраната си. Не мога да нахраня всички бедни, тук не е кухня за бедни. А имаш ли представа какви са таксите, които прибират онези престъпници от Съвета?

— Не...

Според мен копелето трябва да спретне една войнстваща групировка в Йоукър и да я нарече „Червен Кирпич“. Звучи добре. „Червен Кирпич“.

— Не че симпатизирам на торите, опазил ме Бог — казва Червения. — Тя от съвета са си чисти тори, но под прикритие. Това е положението. В Единбург сигурно е същото, а?

Е, това е прекалено.

— Тъхъ, Единбург, да. Лий. Лойд. Аз никога не... искам да кажа, не съм оня, дете спал със сестра си, оня е друг Лойд... чуден коктейл, приятел...

Лонг Айлънд Айс Тий.

Коктейла трепти като всичко наоколо. Още малко и ще експлодира...

— Наздраве. Виж, ако изобщо бих гласувал за някого, каквото намерение въобще нямам, ще гласувам за SNP... не, ще ти кажа за кого бих дал гласа си, ако щях да гласувам. Сецаш ли се за онова момче, дете го пратиха в пандиза, че не си платил общия данък^[3]?

— Не, не искам този коктейл. Искам нещо с ягоди. Ягодово, ягодово дайкири.

— Как му беше името?

— Ягодово дайкири.

— Не... онзи, дете го пратиха в затвора, защото не си платил данъка. Момчето от Съпротивата, така да се каже.

Нуждая се от ягоди...

— Ягодово дайкири, приятел... това ще ме оправи.

— Ягодово дайкири... да, разбира се. Изпей си първо този коктейл, а! Аз ще пийна една малка бирица „Сан Мигел“, не, тази е силничка, по-добре „Сол“.

— Нямате ли „Бекс“?

— Не, само „Сол“.

Червеният кирпич става от стола срещу мен, за да спретне пиенето и вулканът избухва, мамка му, покривът се срутва... не, ха ха ха, просто съм се объркал, но прозореца го няма, това е сигурно.

— Съжалявам, пич, нямаме ягоди. Мога да ти предложа Лайм дайкири.

Нямали ягоди... какви пълни глупости... никакви скапани ягоди... Викам му:

— Няма проблеми. И благодаря, че се погрижи за мен.

— Кофти ми е така. Да нагълташ толкова есид заради мен. Как си?

— Добре.

— Защото, както ти разправях, просто си изкарвам хляба. А тия копелета, те са просто боклуци. Имат пари да се шляят по клубовете, а крадат от мен храна по този начин. Шантава работа.

— Не, пич, не. Аз уважавам тези момчета... те са наясно, че играта не е честна. Наясно са, че съществува някакво си правителство от тъпи, досадни копелета, които ни ебават с надеждата да се почувстваме толкова зле, колкото са и те. Не могат да понесат, че номерът им не минава. Тези изроди не могат да стоплят, че парите, които отиват за дрога и клубове, не са лукс, а осигуряват насъщния. Дрогата и клубовете са насъщна необходимост.

— Как можеш да говориш така?

— Защото ние сме социални животни и имаме нужда да сме заедно и да си прекарваме добре. Това означава да сме живи. Основно човешко право. Копелетата в правителството не са наркомани, а властомани, неспособни да прекарват хубаво времето си и затова искат всички да се чувстват виновни. Те са се затворили в дупките си и са отдали безсмисления си живот на отглеждане на поредното поколение фураж за фабриките, на следващите шапкари и безработни. Тези момчета, за които говориш, имат да изпълняват своя дълг като човешки същества, да бродят по клубовете и да купонясват с приятелите си. Те трябва и да ядат от време на време, което е очевидно, но е по-маловажно от това да изкарват приятно времето си.

— Не може да се възхищаваш на такива хора. Това са пълни глупости.

— Аз се възхищавам на тези момчета. Поднасям възхищението си от името на цял Лий. Аз, Лий Лойд, който никога не е спал със сестра си, се прекланям пред Ричард и Робърт от Глазгоу... добрият стар Глазгоу...

— Нали каза, че не ги познаваш? — обръща се обидено Червения Кирпич, а аз плувам в какофония от режещи звуци и пулсиращи, туптящи светлини...

— Познавам ги като Ричард и Робърт, това е. Приказвал съм си с тях в чилаут зоните и толкова. Нищо повече... виж, чувствам се скапан. Направо умирам. Трябва да легна или да ударя още една „Сол“.

Бутилката „Сол“ и чашите дайкири и „Лонг Айлънд“ са празни и не мога да разбера кой ги е изпил, не може да съм аз, защото...

Пичът отива да оправи масите в ресторанта. Покатервам се на умивалника, пълен с мръсни чинии и като змия се изнизвам през отворения прозорец, стоварвайки се върху претъпканите боклукчийски кофи и претъркулвайки се в някаква канавка на циментовия заден двор. Опитвам се да стана, но не мога, така че започвам да пълзя към зелената врата. Само знам, че трябва да си вървя, да продължа да се движа, но съм скъсал панталоните, под които се вижда ожуленото ми коляно, чиято плът тупти като разрязана ягода. Изправям се, което е странно, защото не си спомням как е станало и изведнъж се озовавам на някаква оживена централна улица, която вероятно е „Трейт Уестърн“ или „Байър“ или „Дъмбъртън“ и не мога да разбера накъде отивам, вероятно вкъщи, което не значи обезателно квартирата на Стиво.

Слънцето изгрява над кооперациите. Просто ще полетя към него. Изкрещявам на някакви минувачи, две момичета. Викам им:

— Слънцето, ще се понеса право към него!

Те не казват нищо, дори не забелязват, когато излитам от този свят, изоставяйки неговите тривиални, безкрайно банални задръжки и се насочвам право към огромното, златно копеле, което свети в небето.

[1] trip — букв. пътуване; усещането на опиянение с наркотик. — Б.пр. ↑

[2] Обвинявам (фр.). — Б.пр. ↑

[3] poll — tax — всеобщ данък, плащан, независимо от материалното положение. — Б.пр. ↑

11. ХЕДЪР

Предполагам, че у Хю ме привлече талантът му да се отдава на каузи. Като студент, това му качество бе особено силно изразено. То се променяше, разгръщаше в нови форми, ако мога така да се изразя, през всичките тези години. Как се променяше тази безкористна отдаденост у Хю?

Име: Студент Хю.

Кауза: освобождение на работническата класа от ужасите на капитализма.

Име: Безработен Висшист Хю.

Кауза: борба за запазване работните места на трудещите се, но и смяна на системата.

Име: Млад професионален кадър Хю.

Кауза: защита и подобряване на услугите, на които имат право трудещите се.

Име: Завеждащ отдел Хю.

Кауза: оптимизация на качеството на услугите, в името на тези, които ги ползват.

Име: Главен мениджър Хю — държавен сектор.

Кауза: перфектно обслужване, чрез повишаване на ценовата ефективност и ценовата ефикасност (което означава безработица за хората, осигуряващи услугите, но повишаване на качеството в полза на мнозинството, което ги потребява — неизбежната цена на прогреса).

Име: Мениджър Хю — частен сектор.

Кауза: максимизиране на печалбите чрез повишаване ценовата ефикасност, ефективността на използване на ресурсите и експанзия към нови пазари.

— Но от осемдесет и четвърта година насам няма много напредък, Хедър — ще се усмихне той зад броя си на „Индипендънт“.

Незначителните промени доведоха до ключови разлики. За Хю заключителния анализ се превърна в окончателен финансов баланс. Семантиката е важно нещо. Баналните лозунги за революция и

съпротива се превърнаха в още по-банални декларации от сферата на икономическата ефективност, счетоводството и спорта.

По пътя мечтите ни се загубиха. Лозунгите за революция може и да бяха наивни, но поне ставаше дума за нещо голямо, нещо важно. Сега хоризонтите ни са стеснени. Това не ми е достатъчно. Други се примиряват, тяхна работа. Но не е достатъчно за мен.

Не е достатъчно, защото съм вече на двадесет и седем и от четири години не съм получила дори един оргазъм. През тези четири години той изливаше лепило си за тапети в мен, консумирайки мен, докато лежа и си мисля за консумацията. Докато ме чука съставям своите списъци:

- захар
- сладко
- хляб
- мляко
- грах
- ориз
- подправки
- пици
- вино
- домати
- лук
- зелени чушки

... тогава направих нещо напълно невероятно — спрях да консумирам просто заради идеята.

Тлъстините ми започнаха да изчезват. Мисълта за това изчезна от главата ми. Всичко стана по-леко. Започна се с желанието да бъда изчукана добре. Последва необходимостта да им кажа да си го начукат и да умират. Започнах да чета книги. Да слушам музика. Да гледам телевизия. Усетих, че започвам да мисля отново. Опитах се да спра, защото ми причиняваше болка. Не можах.

Когато всичко това е в главата ти, няма начин да не се промъкне в живота. Ако ли пък не, загиваш. А аз нямам такова намерение.

12. ЛОЙД

Отне ми бая време да се върна от Глазгоу. Есид, мамка му, никога повече, поне не до следващия път. Отровната ме среща на стълбището.

— Къде беше? — пита тя укорително. Отровната комай се отнася все по-положително към мен.

— Глазгоу — отвръщам аз.

— По какъв случай? — интересува се тя.

— Слам вечер в „Ренфрю Фери“ — лъжа безпощадно. Не искам много да си пъха носа...

— Как беше?

— Много добре — правя се на ударен.

— Имам още от онова екстази за шиткане, но е у нас — казва тя.

Велико. Още скапани хапчета за продан. Скоро репутацията ми ще падне толкова ниско, че хората ще предпочетат да се снабдяват от пивоварните. Предишните ги оставих в Глазгоу на Стиво, който не възложи особени надежди, но обеща да направи каквото може.

— Хубаво. Ще дойда тази вечер — казвам й. Просто искам да си вляза вкъщи и да си направя един чай, придружен от джойнт. После се сецам, че оставих марихуаната заедно с хапчетата в Глазгоу.

— Имаш ли някакъв джойнт? Нещо да дръпна. Изтощен съм от това пътуване. Имам чувството, че челюстта ми е натрошена цялата. Искам малко да се смажа. LSD също върши работа. Просто имам нужда от нещо. Искам каквото и да е, по дяволите, и толкова.

— Имам едно-друго — отвръща тя.

— Тогава ще те изпратя до вас.

Отиваме у Отровната. Там са Соло и двама други приятели — Мънтс и Яско. Соло се впусна да ми пелтечи нещо и аз се притесних. Не разбирах и думичка. Все едно изкарваше само съгласни и при това през носа си. Докато Отровната отиде да сложи чай и да донесе джойнт, Мънтс застана зад Соло и с език направи минетчийски жест. Той и Джако бяха като две хищни птици, които кръжат над раненото животно. Стори ми се тъжно и съжалих Соло Това ми напомни един филм за Мохамед Али по телевизията, в който поразен от

паркинсонова болест, вероятно вследствие на играта, пичът бе лишен напълно от буйното си красноречие. Когато Отровната се появи, изглеждаше като Дон Кинг, който те изнудва и се подсмивва доволно.

— Нали ще занесеш тази стока на Абдаб от мен? — поинтересува се тя.

— Става — отвърнах. Абдаб е стар мой приятел от Нюкасъл. Отровната осигуряваше доставки, които аз му носех. Но хич не ми се срещаше с Пади Гриранд. Навих се само, за да се видя с Абдаб и приятелите му. Щях да изкарам някоя готина вечер с тях. Винаги съм харесвал Нюкасъл. Тия нюкасълци са всъщност истински шотландци, само дете не могат да обвиняват англичаните за това, че са ги прецакали, клетите му копелета.

Яско започва да ми лази по нервите. Той е свестен пич, но напоследък нещо е досаден. Твърде много кока.

— Виж, Лойд, ако имаш главоболие, да взема да ти дам малко парацетамол.

— Ъ? — сепвам се.

— Или ако ти има нещо на стомаха, мога да ти дам сода бикарбонат.

Рефлексите ми са малко забавени и не схващам накъде бие.

— Стига си се заяждал, Яско — вика Мънтс.

— Не, виж какво — продължава Яско, — лошото е, че онази вечер нито ме болеше корем, нито имах главоболие. Нищо ми нямаше. Искях да се позабавлявам с екстази. Искам да попитам защо това копеле ни пробута парацетамол и сода бикарбонат? — посочи той към мен.

— Стига глупости, Яско — започнах да се защитавам аз. — Може и да не е била най-добрата стока, но не беше чак такъв боклук.

Карах я полека, защото не можех да разбера сериозно ли приказва или това е някаква шегичка в негов стил.

— Страшно се минахме — изпъшка той.

— Сто и двадесет милиграма МДМА. Така ми каза пичът, който ми ги даде — включи се Отровната.

Пълни глупости. Да имаше най-много петдесет. Трябваше да се вземат поне по две, за да има ефект.

— Да бе — реагира Яско.

— Наистина, Ринти ги докара от Холандия — продължаваше да настоява Отровната.

Много гот, че Отровната се включи, защото това отклони вниманието на Яско от мен.

— Докарал ги е отникъде. Шотландските отбори са изкарали повече време в Европа, отколкото хапчетата дето ги пробутвате — изръмжа и той.

Знаех, че разговорът ще продължи все в тоя стил до сутринта и вдигнах гълъбите при първа възможност. Излязох на улицата и тогава видях да вървят заедно момче и момиче, които явно си падаха един по друг без наркотици или нещо друго. Замислих се, кога съм го правил с някое гадже, без да съм бил здраво на екстази? В някой предишен живот, ето кога. Ритнах едно паве и то подскочи с трясък по предното стъкло на една кола, но не го счупи.

ЧАСТ ВТОРА
ВСЕПОГЛЪЩАЩИЯТ ЕКСТАЗ НА
ЛЮБОВТА

13. ХЕДЪР

Той се кани да каже нещо. Брайън Кейс се кани да каже нещо. Нещо, което казва сутрин през ден. Кани се да каже нещо мазно. Мистър Кейс. Какво смятам да направя? Ще се усмихна както всяка сутрин. Все едно че са ми натикали лъжица в устата. Усмихвай се, усмихвай се, макар да чувстваш как те разсъблича с поглед, изложена на показ, обект на присмех. Стига. Преигравам. Трябва да поема отговорност за поведението си. Трябва да се науча да не реагирам така осезателно, да не изпитвам подобен физически гърч. Да не го правя. Вината е моя. Трябва да се контролирам.

— Как е светлината на моите очи? — обичайният въпрос на Кейс. Приготвям се да изрецитирам обичайния си отговор, добре, но нещо се случва.

— Защо си въобразяваш, че съм светлина за очите ти?

Мамка му. Какво говоря? Не може така... защо да не може?

Може. Всъщност мога да говоря каквото си искам. Когато някой прави странни, неуместни забележки, бих могла да поискам обяснение какво по дяволите е имал предвид. Какво всъщност иска да каже?

— Ами, това, че те виждам всеки ден, определено прави живота ми по-радостен.

Макар да се опитвам, не мога да накарам лошата Хедър да млъкне. Преди тя само разсъждаваше. Сега е започнала и да говори. Явно ме тресе шизофрения, а лошата Хедър се е докопала до микрофона...

— Странно, наистина. Искам да кажа, че има голямо несъответствие. Това, че те виждам всеки ден, не ми оказва абсолютно никакво положително влияние.

Най-ключовият момент — нещото, което не съм можела да кажа преди, се превръща в нещо, което не трябва да казвам в момента. Веднага бунтът се пренася отвътре във външния свят. Да! Не! Да! Карай.

— О — казва той засегнато, само че този път е наистина засегнат, — така ли?

— Нямам представа — отвърщам, — но явно това е, което чувствам и мисля.

— Виж — казва той с дискретно съпричастен тон, — ако нещо не е наред, винаги можеш да го споделиш с мен. Не е необходимо да ме нападаш така. Не съм чак толкова черен.

— Това дали си черен или не, не е моя работа. Запази го за себе си. Освен това, всичко е съвсем наред. По-добре от това, здраве му кажи.

— Държиш се много особено...

Запазвам пълно спокойствие:

— Знаеш ли, поведението ти към мен е погрешно основано на собственото ти предположение, че ме е грижа какво мислиш за външния ми вид. Това няма нищо общо с истината. Ти си ми мениджър в тази организация, организация, чиято цел е да свърши някаква работа и слабо се интересува от естетика или каквато и да е сексуалност. Не ме интересува и нямам намерение да го правя на въпрос, но ако видят ми радва очите ти, аз смятам сериозно да се замисля дали нещо не съм се объркала.

— Е, благодаря ти, че ме постави на място — мръщи се той. — Всъщност просто се опитвах да се държа сърдечно.

— Не, аз съм тази, която трябва да се извини. Ти нямаш нищо общо. Примирявайки се с детинското ти, досадно поведение, аз съм създавала погрешната представа, че го одобрявам, това си е изцяло моя грешка. Съжалявам, наистина съжалявам.

Той кимва. Изглежда слисан, но успява плахо да се усмихне:

— Добре... ще го преживея.

Каква плаха усмивка. Мистър Кейс. Боже Господи! Сядам отново пред компютъра си в еуфорично настроение. В обедната почивка отивам до „Ийст Порт Бар“ и си вземам за награда джин с тоник. Седя сама, но не се чувствам самотна.

Следобедът се чувствам така, сякаш са ми пораснали криле. Когато се връщам къщи откривам, че Хю ми е оставил съобщение на телефонния секретар:

„Скъпа, ще закъснея малко тази вечер. Налага се да поработим с Джени за следващото представяне.“

14. ЛОЙД

С Абдаб в Нюкасъл всичко мина добре, но бях скапан. Той ми даде солидно количество кока за Отровната и по целия път с автобуса имах чувството, че пакетчето направо ще прогори панталоните ми. Беше чиста параноя след голямо друсане, но не можех да забравя Нюкс и на всяка спирка имах усещането, че ченгетата нахълтват и ме арестуват. Така или иначе, нищо не се случи. Стигнах си вкъщи по живо по здраво и си направих супа.

По-късно вечерта се замъкнах с Али в „Трайбъл“. Искаше ми се просто да се размажа, но Али настояваше много. Наложих се да взема и няколко от своите хапчета екстази, което хич не беше на добро. Тази партида пак беше различна, приличаше на кетамин или нещо подобно. Бях се скапал, изобщо не можех да танцувам. Седях в чилаута и Али ми дуднеше:

— Как си, Лойд?

— Скапан — отговарям направо.

— Трябва да пробваш метедрина^[1] на кристалчета, дето е у нас. Не съм мигнал, откакто си дръпнах. Цели три дни ходя надървен. Бях готов да се отрека от кръстоносния си поход в търсене на любовта и да привикам Амбър да седне на лицето ми.

— Тя тук ли е?

— Да, на горния етаж. Заедно с Хейзъл и Яско. Яско здраво клати Хейзъл — отбеляза с горчивина той, издишайки през зъби и пригладжайки назад косата си. — Май ще трябва да се позавъртя горе.

Амбър ме откри без никакъв проблем. Тя току-що бе облекчила Али, оставяйки го да го направи с нея на пода.

— Не е необходимо да ми правиш компания — смотолевих аз. — Добре съм. Малко съм скапан...

— Няма нищо — отсече тя, задържайки ръката ми в нейната, преди да добави умислено. — А, да, онази Вероника те търсеше.

Както обикновено, отне ми няколко секунди да стопля кого има предвид. Вероника беше безвкусния прякор, с който определени хора наричаха Отровната.

— Тя тук ли е? — попитах с известно притеснение, хвърляйки поглед към часовника на Амбър, за да проверя дали ще успеем да се преместим в „Сублим“ или „Сатива“, в случай, че отговорът е „да“.

— Не, видях я по-рано в „Сити кафе“.

Слава тебе, Господи! Взех още едно хапче и с Али, Амбър и оня малкия пич, Колин отидохме в моята квартира. Опитах се да правя секс на пода, но бях много гроги за такова нещо. Скоро щеше и да ме удари хапчето. Наложих се да намалим музиката, защото ония боклуци, нещастните юпита отсреща, се оплакаха, че вдигаме шум. Просто не ми се искаше да идват ченгета след случая с Нюкс. Получих се малко неловко, защото Амбър се натискаше на Али, а оня Колин тръгна да се слага на нея. Само да имах малко повече сексуална фантазия и енергия щях да започна да свалям Колин, за да стане шоуто. Скоро младото копеле си тръгна, след него Али и много ми се искаше и Амбър да ги последва, но тя остана и цяла нощ си пускаше музика. Бях изстискан и й казах, че отивам да се размажа. Когато се събудих сутринта, тя лежеше в другия край на леглото, а краката й бяха разположени точно под носа ми.

— Как е, Лойд? — поинтересува се Амбър.

Започна да си обува панталоните. Изглеждаше съвсем малка с изтрит грим. Почувствах се като някой педофил. Да, точно така, нямаше грешка, такъв си бях, най-долен педофил.

— Добре — казвам.

— Хич не ми изглеждаш добре. Между другото, краката ти ужасно смърдят.

— Много мило от твоя страна. За това са истинските приятели. Искаш ли кафе?

— Да, идеално. Само не ми се цупи, а Лойд. На всички им смърдят краката, след като са изкарвали цяла вечер с маратонки.

— Знаем. Да вземем за пример твоите. Нетърпима воня — казвам аз и се вдигам да спретна кафето, а тя ми хвърля презрителен поглед.

Още се чувствах скапан. Кафето изобщо не ми действаше. Трябваше да отида при Отровната. Трябваше да отида при Отровната. Нещата се изплъзваха от контрол. Али ми беше оставил малко метедрин на кристалчета и смятах да го използвам. Трябваше ми нещо силно, за да се стегна и да отида там.

— Искаш ли да си дръпнеш? — попитах Амбър.

— Цъ, не бих се и докоснала до него.

— Много разумно — казах аз, оформяйки няколко магистрални.

— Ти си луд, Лойд. Защо правиш всичко това?

— Не знам. Нещо липсва в моя живот. Вече съм доста дърт, особено в сравнение с теб и никога не съм се влюбвал. Това е много тъжно — казах ѝ аз, дръпвайки магистралните. Прахчето направо прогаря носа ми.

Амбър се обърна към мен:

— Хайде Лойд...

Прегърна ме и ми се прииска да бях влюбен в нея, но не бях. Няма смисъл да се самозалъгваш, защото после задължително става кофти и единственият резултат е, че успяваш да преспиш с някого, а заради секса не си заслужава да си разваляш хубавото приятелство.

Тя излезе и главата ми избухна.

[1] Метедрин — вид метамфетамин. — Б.пр. ↑

15. ХЕДЪР

Докторът ми предписа „Прозак“. Хю смята, че трябва да го взимам.

— Изпаднала си в лека депресия и това ще ти помогне да я преодолееш — каза докторът. Или може би Хю? Не мога да си спомня. Сигурно и двамата.

Да преодолея какво?

— Ще си помисля — казвам на Хю. — Не ми харесва да вземам такива лекарства и да развивам зависимост от тях. Толкова много се говори за това.

Закъсняла съм. Пак съм късно за работа. Не мога да стана от леглото.

— Хъ-ъ... лекарите си знаят работата. Не правят нищо случайно — казва ми той, премятайки през рамо торбата си със стикове за голф. Днес му е свободен ден за раздвижване. — Божичко, по-добре да тръгвам. Били ще се чуди къде съм отишъл. Днес ще ходим на „Питрийви“ само защото миналия път го заклах на „Канмоър“ Такъв си е той — вдига рамене Хю. — Хайде после да отскочим до тях, а? — целува ме той и потегля. — Чао, скъпа.

Обаждам се на приятелката си Мари, Тя ме навива да си взема отпуск и да се метна на влака до Хаймаркет Стейшън в Единбург. Казва, че и тя ще си вземе отпуска. Най-лесното нещо е да се съглася.

На гарата в Дънфърмлайн си задавам въпроса защо влаковете за Единбург са по един на цял час, а за пикливия Инвъркийтинг по три-четири. Слава Богу, не се налага да чакам повече от петнадесет минути до потеглянето и късно съм с не повече от десет минути, което е добро постижение.

С Мари правим една обиколка из магазините и после цял следобед прием чай и си лафим у тях. Тя вади няколко джойнта и докато ги пушим, започвам да се кикотя. Не ми се връща вкъщи. Не искам, но се налага да потегля към гарата.

— Остани тази вечер при мен. Ще излезем. Знам един клуб. Хайде да се нагълтаме с екстази и да излезем, ти и аз — казва Мари.

— Не мога... трябва да се връщам... Хю... — усещам се как бляя като овца.

— Достатъчно е пораснал, за да се погрижи за себе си една вечер. Хайде. Давай. Ти имаш „Прозак“, което е жестоко. Можем да ги вземем след екстазито. Тези хапчета удължават ефекта и разрушават токсините в МДМА, които разправят, че нанасяли мозъчни разстройства след време. Следователно, благодарение на „Прозак“, екстазито може да е напълно безопасно.

— Не знам... Не съм вземала никакви лекарства от години. Разправят, че екстазито...

— Деветдесет процента от тези приказки са пълни дивотии. Вярно, то те убива, но същото е с храната или с въздуха, който дишаш. Щетите са значително по-малко, отколкото при алкохола.

— Добре... но не искам да халюцинирам...

— Това не е есид, Хедър. Ще се почувстваш просто комфортно със себе си и света за малко. Няма нищо лошо в това.

— Добре — съгласих се колебливо.

Като най-долно шубе оставих съобщение на Хю на телефонния секретар. После се вдигнахме в един бар, а след това в самия клуб. Чувствах се малко глупаво в дрехите, които Мари ми бе избрала да облека. Тя носеше същия размер и като студентки често сме си разменяли дрехите. Когато се обличахме еднакво. Като се погледнах в огледалото ме досмеша с тази къса пола и тясна фланелка. На Мари обаче й отиваха, а бяхме на една възраст. Мислех си, че в клуба всички ще ме зяпат, но не се случи нищо подобно. Отначало ми беше доста скучно. Мари не ми позволи да пия алкохол в предишния бар. Щяло да развали ефекта от екстазито. Мечтаех си за един джин, да уталожа нервите си.

Взех хапчето в клуба. Отначало ме удари доста силно и леко ми прилоша. Почувствах се зле, но не чак толкова, колкото казах на Мари.

— Ти сама го правиш да е така, защото му се съпротивляваш — прошепна Мари и ми се усмихна. После го почувствах да преминава по ръцете ми, по тялото ми, по гърба ми. Гъделичкащо, шеметно усещане. Погледнах Мари и ми се стори много красива. Винаги съм знаела, че е хубава, но с годините бях свикнала да наблюдавам по-скоро признаците на повяхване. Вглеждах се за бръчки, за някое килограмче повече, за побелели косми. Дали откривах или не, беше без

значение. Важното е, че ги търсех у нея, а съответно и у себе си, несъзнателно, заблуждавайки се, че тя и аз сме едно и също нещо.

Реших да отида до тоалетната и да се видя как изглеждам в огледалото. Сякаш не стъпвах по земята, а се носех в собствената си митична аура. Като че ли вече бях умряла и се движех в небесните селения. Всички тези красиви хора се усмихваха и изглеждаха точно както се чувствах аз. Не че изглеждаха по различни с нещо, просто можеше да видиш радостта, която се излъчва от тях. Погледнах се в огледалото. Това, което не видях, беше тъпата женица на Хю Томсън. Нея вече я нямаше.

— Ей — каза някакво момиче, — добър трип, а?

— Аха... направо невероятно! Никога не съм се чувствала толкова щастлива! Това ми е за първи път на екстази... — задъхано казах аз.

Тя дойде и ме прегърна.

— Чудесно. Няма нищо по-хубаво от първия път. Винаги е прекрасно, но първият път...

Говорихме сякаш с часове и по едно време се сетих да се върна при Мари. Имах усещането, че познавам всички, всички тези непознати хора. Ние споделяхме едно прозрение, една близост. Никой, който не го е изпитал при подобни обстоятелства, не би могъл да знае какво е. Бяхме заедно в един собствен свят, свободен от омрази и страхове. Отърсих се от страха, нищо повече от това. Танцувах и музиката беше чудесна. Хората, разни непознати, ме прегръщаха. Сред тях имаше и мъже, но те не го правеха прилепчиво. Когато се сетих за Хю, просто го съжалих. Съжалих го, че никога няма да изпита подобно нещо, съжалих го, че „ефикасно“ е пропилял живота си. Съжалих го, че ме е изгубил, което вече беше повече от сигурно. Край между нас. Този етап от живота ми беше приключил. Щях да си взема отпуска и за следващия ден.

16. ЛОЙД

Али излезе прав за този стаф. Беше ми казал чистата истина. Дни наред не можеш дори да премигнеш. Веднага бях преизпълнен от мисли и енергия. Опитвах се, насилвах се да премигна, докато кензах, седнал на тоалетната чиния. И тогава нещо се случи — не можех да спра да мигам. Прилоша ми и си помислих, че ще припадна. Проснах се на студения, облицован под на банята и се почувствах по-добре, прилепайки към него пулсиращото си лице. Мигането спря и аз отново бях в страхотна форма.

На вратата се позвъни. Беше оня пич, Сийкър. Той мина край мен и влезе в хола. Извади торбичката и я закачи на ръчното кантарче, което носеше със себе си.

— Десет грама — установи той. — Пробвай го.

Така и направих, макар да ми беше трудно да установя доколко е чиста коката, защото не съм голям маниак, но веднага усетих, че е по-добра от тази на Абдаб. Попитах Сийкър дали мога да дръпна една магистрална. Той завъртя отегчено поглед, после спретна по една магистрална за мен и за него на плота в кухнята. Усетих онова приятно обезчувствяне, но метедринът до такава степен беше проникнал в мен, че едно дръпване кока почти не оказва влияние. Сигурно и цялата торбичка да бях изсмъркал, не би имало значение. Както и да е, дадох на Сийкър сухото и той се разкара. Странна твар е този Сийкър. Не движи с никого, но всички го знаят.

Отделих за запас около една пета от стафа. После го смесих с равно количество непарфюмиран талк. Голяма разлика няма.

Не можех да си намеря място из къщи. Започнах да звъня на всичките си познати и да плямпам глупости. Сметката на телефона ми е на червено, нямам и пари да си я платя, така че винаги в подобни моменти звъня като откачен. Не спирах да си мисля как съм се забъркал с Отровната. Беше преди време и главно по икономически причини. Доставях пратки за нея и Соло, които ѝ беше нещо като гадже, съпруг или нещо подобно. Соло беше откачено копеле, но след като конкуренцията го помля, доста се укроти. След побоя беше станал

бавен, приличаше на умствено недоразвит. Както се беше изразил Яско веднъж:

— Когато копелетата от Бърза помощ са изстъргвали Соло от паважа, сигурно са забравили нещо да приберат.

Да си призная не бях особено опечален, но навремето Соло беше гадно копеле и човек винаги знаеше какъв играе. С Отровната нещата не стояха съвсем така. Трябваше да предположа най-лошото, когато ѝ се обадох и тя не вдигна телефона. Жертвата ми каза, че „трябва да дойда“.

Когато пристигнах, бе тъпкано от народ. Жертвата бе застанала тихо до прозореца и гледаше навън напрегнато и плахо с големите си черни очи, сякаш се опитваше да отгатне откъде ще дойде следващия съкрушителен удар в живота ѝ. Боби беше пуснал презрителната си злбарска усмивчица. Монтс беше в съвсем окаяно състояние, толкова зле, че дори не обели и дума. Мярнах наоколо Пол Съмървил, Спъд Мърфи и някакво друго копеле, което много не си спомнях. Соло седеше в инвалидната си количка в ъгъла. Чудна сбирчица, като за филм на ужасите.

— Отровната си отрязва главата снощи на кока — информира ме Боби. — Сега е в тежка депресия. Ама хич не ти завиждам, Лойд.

Не ме интересуваха тия глупости. Бях дошъл просто да понеса доставката. Запътих се към стаята на Отровната и почуках на вратата. Отвътре се чува някакви гърлени, стържещи звуци, които можеха да означават „влизай“ или чупката, но въпреки всичко реших да вляза.

Отровната лежеше на леглото си, облечена в крещящо червено трико. Телевизорът беше инсталиран на някаква масичка в края на леглото. Тя пушеше хеш. Лицето ѝ беше загубило всякакъв цвят, но черната ѝ коса беше добре измита и блестеше. Контраста между сгърчената ѝ, груба, обезводнена кожа и здравината на косата ѝ я караха да изглежда като някоя дърта вещица, нахлузила перука. Все пак, основния ѝ чар за мен бяха плътните ѝ черни вежди, които се сливаха по средата. Изглаждаше много келтски. Под тези вежди гледаха две зелени, тесни очи, които бяха постоянно в сянка и полупритворени. Спомням си веднъж, когато бях на екстази, мярнах небръснатите мишници на Отровната, която беше облечена в бяло памучно горнище без ръкави. Дори се сещам, че мастурбирах, представяйки си, че я чукам под мишниците. Не виждам никаква

причина за това, но сексуалността е толкова откачена работа, че няма смисъл да се търси някакво обяснение. Това предизвика прилив на гняв, който отмина за две-три минути. Един път бях в закувалнята по „Уок“, добре надрусан и не можех да отроня и дума не можех да покажа какво искам, не можех да мисля за нищо друго, освен за мишниците на Отровната. Али беше този, който ме откряна за тях. Копелето беше на есид в Гластънбъри и само каза с маниерен глас:

— Тази девойка Вероника, какво изобилие на косми има само...

След което не можехме да свалим поглед от мишниците на Отровната.

Лицето ѝ се изкриви в отвратителна мимика на разпознаване, после в комикс на неодобрение и точно в този момент осъзнах отново защо е напълно невъзможно да я харесам.

Отровната прави секс. Каква непоносима мисъл само.

— Е? — сопнато попита тя.

— Нося я — казах, подавайки ѝ пликчето с кока.

Тя го разкъса като хищник, който пирува със своята жертва. Вадеше и смъркаше, а лицето ѝ се бърчеше по същия начин, както като беше останала без цигари и изсипа боклукчийската ми кофа на един вестник, за да търси фасове. Тогава аз ѝ се развиках и тя притихна, докато ровеше из тази гнусотия.

Това беше първия и последен път, когато съм я видял да прояви респект от нещо.

Копелето Монтс ѝ лепна този прякор. Той я беше чукал веднъж, но или бе пропуснал да повтори или не бе го направил по вкуса ѝ, вследствие на което тя бе накарала още читавия навремето Соло да му размаже мутрата. „Ебати Отровната путка е тая Вероника“ — измърмори той горчиво, когато му бях отишъл на свиждане в болницата, а лицето му беше цялото омотано в бинтове.

— Как е? — попитах. Зяпах профила ѝ. Виждах халката на пъпа ѝ, точно докдето се бе набрало горнището на трикото.

— Шибания — изсъска тя, всмуквайки от цигарата.

— Май повечко ти е дошло, а?

— Ъхъ — отвърна тя, обръщайки се към мен. — Чувствам се като парцал. Не мога да се съвзема. Единственото нещо, което ме оправя в подобни случаи, е доброто чукане. Онзи фикус оттатък не

може нищо да направи. Не искам нищо повече. Само едно добро чукане.

Усетих се, че я гледам право в очите и започвам да дърпам долнището на трикото ѝ.

— Навит съм да го направим...

— Лойд! — засмя се тя и ми помогна да я съблека.

Вкарах пръста си в пукката на Отровната. Беше направо прогизнала. Сигурно се беше пипала, а може и да беше от стафа. Както и да е, яхнах я отгоре, вкарвайки надървения си член. Лижех грапавото ѝ лице като някой слабоумен пес, който е захапал сух, нацърбен стар кокал и просто клатех механично, наслаждавайки се на стенанията и въздишките ѝ. Тя хапеше врата и раменете ми, но кристалният метедрин бе направил тялото ми безчувствено и толкова кораво, че можех да продължа цял ден. Отровната получаваше оргазъм след оргазъм, а аз дори не показвах признаци, че ще свърша скоро. Набутах амоняка под носа ѝ, вкарвайки пръста си в ануса ѝ и тя изви на умряло като банши^[1]. В този момент очаквах всички да се втурнат в спалнята, но никой не се появи. Сърцето ми бумтеше и се изплаших да не припадна, защото започнах да мигам като бесен. След малко успях да го овладея.

— Това е... достатъчно... — чух Отровната да се задъхва.

Извадих го твърд и готов както преди да го вкарам.

Седнах на леглото и се опитах да го напъхам що-годе удобно в дънките си. Имах чувството, че съм вкарал парче дърво или метал.

Просто ти се иска да го отчупиш и да се отървеш от него. Потреперих, като се замислих колко ли ми е кръвното.

— Направо откачено... — излегна се назад Отровната, дишайки тежко.

Трябваше да изчакам, лежейки до нея, да си тръгнат другите. За щастие тя заспа дълбоко. Аз продължавах да лежа сковано и да разсъждавам какво по дяволите правя с живота си. Замислих се, че трябваше да изчукам Отровната под мишниците, след като ми бе дадена такава възможност. Когато извършиш нещо особено пошло, за което съжаляваш още в мига, в които си го сторил, осъществяването на една еротична фантазия би го направило по-приемливо.

След малко отидох в хола и видях, че Соло и Яско са заспали на дивана, тръгнах си и се помотах известно време из града. Бъкаше от

екстази манияци, които излизаха от клубовете, хванати ръка за ръка. По улиците се тътрюзеха алкохолици и мучаха някакви песни. Бяха изпъзели всякакви копелета, друсани с какво ли не.

[1] Банши — дух, предвещаващ смърт (ирл. фолклор). — Б.пр. ↑

17. ХЕДЪР

Главата ми бучеше, докато се шляех по „Принцес Стрийт“. Макар и по-късно сутринта, Мари трябваше да се завлече на работа в Скотиш Офис. Аз нямах такива намерения. Същата сутрин докопах в квартирата и стиховете на Шели. Не можех да се спра. После четох Блейк и Йейтс. Мозъкът ми поглъщаше жадно всеки стимул и не можеше да се насити.

Разгледах арт шопа на „Хановер Стрийт“. Прииска ми се да рисувам. Ето, точно това исках, да си купя комплект бои. После мярнах един музикален магазин и влязох. Исках да си купя всички записи, които виждах и изтеглих максималната възможна сума от триста лири с кредитната си карта. Не можех да реша какво да си купя и накрая си излязох с няколко мешани компактдиска с хаус, които може би не бяха най-доброто, но все пак щяха да бъдат огромен напредък в сравнение с любимите на Хю „Дайър Стрейтс“, „U2“ и „Рънриг“.

Влязох в една от книжарниците „Уотърстоунс“. Огледах се и си купих книгата на Иън Макдоналд за Бийтълс и тяхната музика в контекста на шестдесетте. На задната корица цитираха думите на някакво момче, което след като прочело книгата, отишло и си купило пълната колекция с албумите на Бийтълс на компактдискове. Направих абсолютно същото. Хю не обичаше Бийтълс. Как изобщо може да не обичаш Бийтълс?

Влязох в едно кафене и разлистих „NME“, което не си бях купувала от години. Вътре прочетох едно интервю с пича, който преди свиреше с „Хепи Мъндейз“, а сега беше събрал нова банда — „Блек Грейп“. Върнах се в музикалния магазин и купих техния албум — „Велико е да си ги спрял... Йе!“, просто защото навремето момчето твърдеше, че е вземало огромни количества наркотици.

Купих още няколко книги и взех влака за вкъщи. На телефонния секретар намерих съобщение:

— Скъпа, аз съм. Обади ми се в работата.

После намерих и бележка в кухнята.

Изплаши ме. Малко егоистично от твоя страна.
Обади се, когато си дойдеш.

Хю

Смачках листчето. На масичката за кафе бе захвърлен диска на „Дайър Стрейтс“, „Братя по оръжие“. Винаги слушаше само това. Особено мразех „Пари за нищо“, която постоянно си тананикаше. Пуснах си „Блек Грейп“ и бутнах „Братя по оръжие“ в микровълновата, просто за да докажа, че не е вярно онова, което хората разправят, че дисковете са неунищожими. За да съм напълно сигурна, обаче набутах и „Любовта над златото“, за да наблюдавам унищожението.

Когато Хю се върна, изглеждаше разтревожен. Дотогава настроението ми се беше променило. Чувствах се смазана, потисната. Бях изгълтала четири екстазита предишната нощ, което според Мари беше твърде много за първи път. Но аз просто не исках да спирам, не исках да се пусна обратно по нанадолницето. Тя ме беше предупредила за ефекта след това, но напразно.

Хю наистина е притеснен.

— Виждала ли си някъде диска „Братя по оръжие“, скъпа? Не мога да го намеря никъде... *we get the music and the colour Teeeee...*

— Не.

— ..._monee for nothin_... всъщност, защо да не направим едно кръгче с колата?

— Много съм изморена — отговарям.

— Повечко алкохол у Мари, а? Двечките хич не се шегувате! Погледнато сериозно, не мога да се съглася да отсъстваш безпричинно от работа, след като самият аз непрекъснато натяквам на хората колко е важна работната дисциплина. Дънфърмлайн не е голям град и слуховете ще плъзнат веднага, хората ще разправят, че собствената ми жена кръшка от работа, а аз се правя, че не забелязвам...

— Изморена съм. Пийнах повече... Искам да се кача горе да подремна.

— Аз ще карам — каза той, размахвайки ключовете пред мен, все едно съм куче и това е верижката ми за разходка.

Не можех да споря. Беше ми кофти, гадеше ми се, чувствах се като центрофугирана.

— Струва ми се, че една разходка ще те освежи — усмихна се той и извади колата от гаража.

До него седна една жена с права коса и тъмни кръгове под очите. Стори ми се, че я познавам отнякъде.

Извадих очилата от жабката и си ги сложих. Почувствах как Хю се подразни.

— Изглеждам ужасно — чух се да казвам със слаб глас.

— Изморена си — заключи той. — Трябва да си помислиш, дали да не минеш на половин работен ден. Знам какво е напрежението, когато се оптимизира работата в една организация. При нас е същото. Усеща се на всички нива. За жалост, взема и човешки жертви, но иначе ще стане миш-маш. Боб Линкър отсъства вече две седмици. Пълен стрес — обръща се Хю, повдигайки вежди. — Както и да е, сигурен съм, че твоят случай е друг. Някои хора просто не могат да се приспособят към съвременната работна среда. Тъжно, но факт. Както и да е, ние се справяме чудесно и не е необходимо да се принасяш в жертва, за да доказваш каквото и да е, Хедър. Нали разбираш какво имам предвид, а писанче?

Махам очилата и разглеждам побелялото болнаво лице, което се е вторачило в мен от страничното огледало. Порите ми са се уголемили, а под устната си имам голямо петно.

— ... например жената на Алън Коулман... как ѝ беше името? Идеалният пример. Съмнявам се, че би се върнала на работа, дори да ѝ предлагат купища пари. Трябва ли да стигаме до там? Друг пример — Иън Харкър, които след ранното си пенсиониране не прави нищо друго, освен да играе голф...

Само как звучи, един мъж на двадесет и седем да говори за ранно пенсиониране.

— ... след него, Алистър и Джени свършиха огромна работа. За съжаление, един от тях ще остане разочарован, когато другият заеме мястото на Иън. Джени има повече шансове, но предполагам, че ще вземат някой от вън, за да избегнат конфликта...

Бях учудена, че намеси Джени в разговора.

— Искат ли ти се да ѝ пуснеш един език?

— ... защото пред свършен факт, макар че и двамата са професионалисти, но ако единият стане шеф, тогава... извинявай, скъпа, какво каза? Мислиш ли, че става, а? Имам предвид Джени? Безупречна външност, много лични контакти...

Треперя. По тялото ми преминават спазми с невероятна прецизност, един на всеки две секунди.

— Много е добра, не мога да се сетя за никой друг, с когото съм работил да е проявявал такава увереност, независимо дали е бил мъж или жена — казва Хю самодоволно.

Доно да я чукаш... дано си я чукал през всичките тези четири години, защото в такъв случаи би бил оправдан, че не можеше да го правиш както трябва с мен...

— Тя има ли си гадже? — питам.

— Живее с Колин Норман — казва Хю, опитвайки се името Колин Норман да не прозвучи точно като „детеубиец“ или още по-лошо „служител с работно досие под средното“.

Разходката, разбира се, се оказа предлог. Знаех накъде сме се запътили. Спряхме пред фасадата на позната за мен къща.

— Бил и Мол казаха, че би било много гот, ако наминем за по чашка — обясни Хю.

— Аз... ъ... аз...

— Бил е в дълъг платен отпуск. Реших, че не е зле да го мерна.

— Ние никога не се срещаме с мои приятели!

— Мила-а... Бил и Мол са твои приятели! Не го забравяй!

— Мари... Карън... те би трябвало да са и твои тогава.

— Е, стига с тези стари приятели от университета. Студентски щуротии, скъпа. Светът се движи напред...

— Не искам да влизам...

— Какво има, скъпа?

— Мисля да си ходя...

— Да си ходиш? Къде? Какъв е проблемът? Искаш да кажеш, че си отиваш вкъщи?

— Не — прошепвам аз. — Смятам, че трябва да си ходя. Просто да си ходя. За добро е — думите ми бяха толкова тихи, че почти се изгубиха.

Да те напусна, Хю. Играеш скуош, но нямаш бърза реакция...

— Браво, момичето ми! Така те искам! — казва той и изскача от колата.

Бил ни чака на вратата и ни въвежда с престорена изненада.

— Охо, близнаците Томсън! Как е прекрасната Хедър! Изглежда зашеметяващо, както винаги!

— Хю ти завижда — казвам, играейки си разсеяно с копчето на ризата на Бил, — защото ти е по-голям, искам да кажа платения отпуск. Така ли е?

— Ха, ха, ха — смее се нервно Бил. Хю влезе вътре и разцелува Мол и ето — палтото бива свалено от раменете ми. Потрепервам и отново започва да ме тресе, макар че вътре е топло. На масата в хола има нещо като шведска маса.

— Ела да опиташ от световноизвестния чеснов пастет на Мол — казва Бил.

В този момент изпитах желанието да кажа на Мол: „НЕ Е ТРЯБВАЛО ДА СЕ ХАБИШ“, но не ми се занимаваше. Думите прииждат в главата ми, но са толкова много, че се блъскат и не могат да излязат навън. Бяха задръстили устата ми така, че сякаш трябваше буквално да ги извадя, бъркайки вътре с пръсти.

— Не трябваше да си даваш този труд — усмихвам се към нея. Този труд. Разбира се.

— О, въобще не ме затрудни — казва Мол.

Седнах превита на две и се загледах в ципа на Бил. Реших, че сигурно, ако го отворя, ще бъде нещо като ровене из претъпкана кофа за боклук с онази гадна миризма, която удря право в лицето, докато тършуваш, за да се докопаш до омекналия, разлагащ се банан.

— ... тогава Том Мейсън предложи в договора да се включи клауза за неустойка, в случай на забавяне на доставката, което накара нашия приятел Мистър Рос да се съсредоточи, доколкото му позволяват възможностите, върху работата си...

— ... типично за нашия Том, покрива всички бази едновременно — отбеляза Бил с мъдро одобрение.

— Разбира се, нашето приятелче Марк Рос, далеч не беше зарадван. Нямахше накъде да мърда, обаче.

— Браво! — усмихна се Бил. Мол също пуска усмивка. Искане ми се да ѝ изкрещя: на какво се усмихваш, пуйко такава, какво общо има всичко това с теб. В този момент Бил добави:

— А, между другото, взел съм билети за Годишните.

— Чудесно!

— Какви годишни? — питам. — „Четирите годишни...“.

— Билети за годишните мачове В Айброкс за мен и твоя човек, които е голям син фен.

— Какво?

— За футбол. Става дума за Глазгоу Рейнджърс.

— Ъ?

— Малко да се разсеем на чист въздух — казва с овче изражение Хю.

— Но ти си от „Дънфърмлайн“. Винаги си бил от „Дънфърмлайн“! — без всякакъв повод започнах да се навивам аз. — Дори си ме водил в Ийст Енд Парк... когато...

Не можах да довърша изречението си.

— Е, скъпа... какво са „Дънфърмлайн“... искам да кажа, никога не съм бил истински фен, те бяха просто местния отбор. Сега нещата са други. Трябва да поддържаме шотландските отбори за мачовете в Европа. Освен това, изпитвам голямо уважение към Дейвид Мъри. А в Айброкс знаят как да посрещат туристи. „Дънфърмлайн“ са от друг свят... а и винаги съм бил син, дълбоко в себе си.

— Ти беше фен на „Дънфърмлайн“. Ходили сме заедно. Спомням си, когато загубиха купата от „Хибс“. Ти беше съкрушен. Плака като малко момче!

Мол се усмихва на думите ми, а Хю изглежда притеснен.

— Скъпа, предполагам, че Бил и Мол не ги интересуват нашите спорове за футбол... да не говорим, че никога преди не си се интересувала от тази игра... какъв е проблемът?

Какъв е проблемът?

— О, няма проблем... — отегчено отстъпвам.

Това преля чашата. Един мъж може да смени жена си, но какъв мъж е той, ако смени отбора си... това показва липса на характер. Това е човек, който е загубил представа кои са важните неща в живота. Никога не бих могла да живея с подобен мъж.

— Мол е направила чудесен чеснов пастет! Просто невероятен!

— Никакъв проблем, просто — казва Мол.

— Наистина съжалявам, Мол, но нямам никакъв апетит — казвам аз, гризейки филийка френско хлебче. Бил едва не ми изкара

акъла, подскачайки рязко и паркирайки точно под циците ми празна чиния.

— Опа-а! Полиция за борба с трохите! — казва Бил, насилвайки усмивка по притесненото си лице.

— Килимът ни е съвсем нов — казва с извинителен тон Мол.

— Да, голямо притеснение е — чух се да произнасям.

Време беше да се махаме.

След тази вечеринка, през която умирах хиляди пъти, Бил каза:

— Хю, Хедър като че ли не е много добре. Цялата се поти и трепери.

— Да не си хванала грип, а Хедър? — интересува се Мол.

— Хайде, скъпа, май е по-добре да си ходим — кимва Хю.

Когато се върнахме вкъщи, започнах да си събирам багажа. Хю дори не се усети. Легнахме си и аз казах, че ме боли главата.

— Така ли — отвърна той и се унесе.

Събудих се, когато вече беше готов за работа. Беше облякъл костюма си. Аз още бях зле. Надвеси се над мен:

— Трябва да се приготвяш за работа, Хедър. Ще закъснееш. Хайде, скъпа, раздвижвай се. Разчитам на теб!

След това потегли.

Същото направих и аз.

Оставих бележка.

Скъпи Хю,

От известно време нещата между нас не вървят. Може би вината е моя, защото през всичките тези години се примирявах с промените у теб и в живота ни. Всичко това ставаше бавно, нещо като твоя пример за „сварената жаба“, който даваш на бизнес семинарите. Нещата се променят толкова бавно, че не усещаш кога са се изплъзнали от контрол.

Няма място за вина или оправдания. Просто свърши. Вземи парите, къщата, предметите и т.н. Не искам да поддържахме връзка, защото между нас няма нищо общо и ще бъде фалшиво и неприятно. Без лоши чувства от моя страна.

Хедър

Изведнъж почувствах някакъв освобождаващ гняв и написах:

P. S. Искам да знаеш, че сексът с теб през последните години за мен беше като изнасилване.

После го прочетох и откъснах ивицата с PS. Не исках да се забърквам в подобни обяснения. Просто исках да свърши.

Взех такси до гарата, после влакът до Хаймаркет и отново такси до квартирата на Мари. Мислех през цялото време за записи, плочи, клубове, дрога и прясна боя върху платно. Също и за момчета. Момчета. Не мъже. Не исках да се занимавам повече с мъже, мъжете бяха най-големите хлапаци на този свят.

18. ЛОЙД

Али се нервира и източник на раздразнението му е Уудси:

— Значи, това копеле си мисли, че ще си играе на Греъм Сунес, ще се мотка наоколо, надрусан с готина кока и ще рецитира съдържанието на списание „Mix“, както правехме едно време с „NME“ и всяко копеле ще трябва да ахка: „Евала, Уудси, браво пич, направо си железен“ и да се реди на опашка, за да му целуне задника. Точно така ги вижда нещата пичът.

— Сега е просто непоносим, но чакайте да видите какво ще стане, като забие някое гадже — ухили се мазно Мънтс.

— Слава Богу, че няма много надежди — усмихна се Али. — Надува се като пуяк. Пълно пренебрежение към света. Копелето обаче не е чукало от години. Направо е получил комплекс. Компенсира с тия религиозни чекии. Веднъж някоя да го обърне и ще кротне.

— Дай Боже. Дано да стане така или пък да се надуе толкова, че да не ще да си приказва с такива като нас. Мисля, че и това ще свърши работа — заключва Мънтс.

— Нищо му няма на Уудси — намесвам се аз. Утре ще правим оня рейв-госпъл купон заедно и се чувствам длъжен да го защитя. — Нямам нищо против някой да ми разказва какво пише по списанията за клубовете и диджеите, така се пестят време и пари. Притеснява ме само религиозния момент. Но, да ви кажа, дори за това го уважавам.

— Стига бе. Лойд — казва презрително Али.

— Значи, преди си мислех, че всичко това са пълни глупости. После обаче изчетох оная книжка от онова копеле, дето пише много за екстазито и там разправя, че много монаси и равини вземали, за да достигнат духовното общуване.

— Заври си я отзад тая книга — зъби се Али. — Значи искаш да ми кажеш, че Уудси наистина си е приказвал с Господ в „Ресърекшън“?

— Не, просто искам да кажа, че копелето си мисли така и е искрен. Значи, наистина се е случило нещо. Лично аз смятам, че беше много надрусан и е халюцинирал, а после си е повярвал. Никой от нас

обаче не може да каже каква е истината и следователно приемам, че всичко това се е случило за него.

— Глупости. По тази логика, някое ченге може да дойде и да ти разправя, че е Хитлер или Наполеон и ти трябва да му повярваш.

— Не... — казвам, — не е въпросът да повярваш в измислената реалност на някого, а просто да я уважаваш. Става дума, когато това не вреди на никого.

— Какво ми се правиш на философ, бе Лойд. Защиатаваш го, защото те е поканил за голям диджей. „Ректангъл“. В Пилтън. Вторник следобед! Голям ташак — смее се Али.

— Звучи малко тъпо, не мислиш ли, Лойд — смее се Мънтс.

Тия тъпи шегички ми лазят по нервите и започвам да се шашкам за шибаното парти.

19. ХЕДЪР

Срещаме се в кафенето на хотел „Карлтън“. Изражението на майка ми е от типа „ти-си-едно-голямо-разочарование-за-всички-ни“. Чудя се как е могло подобно нещо да ме вкарва в „правия път“ преди. Ъгловатото ѝ, набраздено от бръчки лице с напрегнат, леко измъчен поглед, сега също предизвиква онова особено, неприятно усещане в гърдите и стомаха ми. Преди беше напълно достатъчно, за да ме постави на място. Но не и сега. Сега вече съзнавам какво се случва, а това е седемдесет процента от решението на проблема.

— Хю намина снощи — казва укорително тя, правейки дълга пауза.

За малко да отговоря веднага. Но не. Не трябва да забравям: не се оставяй хората да те манипулират с мълчанието си. Устоявай на изкушението да запълниш празнините. Подбирай думите си. Говори уверено!

— Беше съкрушен — продължава майка ми. — Каза — „Скъсвам се от работа. Давам ѝ всичко от себе си. Какво иска? Какво?“. Отговорих — „Гръм да ме удари, ако мога да я разбера“. Винаги това е бил проблемът при теб. Вечно си получавала всичко на тепсия, млада госпожичке. Грешката сигурно е наша. Просто искахме да получиш всичко, което ние нямахме...

Гласът на майка ми се снижава до пълна монотонност. Ефектът е учудващо успокоителен и направо свръхестествен. Постепенно се отнасям към всички онези места, където бих искала да отида, сещам се за всичко, което имам желание да видя... хубави мигове... любов...

— ... винаги сме се жертвали изцяло. Когато родиш свои деца, тогава ще можеш да ме разбереш, Хедър...

— Чувала съм ги тия и преди.

— Моля?

— Наслушала съм се на подобни приказки. Слушам ги цял живот. Те не значат нищо. Просто жалки опити човек да оправдае живота си. Аз нямам нужда от вашите равносметки. Това е нещо

лично. Не съм щастлива. Хю и животът ни заедно не е това, което съм искала. Грешката не е ваша... не е и негова...

— Мисля, че се държиш егоистично...

— Да, сигурно е така, ако това означава, че за пръв път в живота си се замислям от какво имам нужда аз...

— Винаги сме поставяли твоите интереси над всичко останало!

— Както сте ги разбирали вие обаче. аз съм ви благодарна и ви обичам за това. Искам просто да ми се даде възможност да се изправа на краката си без ти, татко или Хю да правите всичко вместо мене. Вината не е ваша, а моя. Твърде дълго не оказвах никаква съпротива. Знам, че причинявам болка на всички и съжалявам за това.

— Станала си толкова коравосърдечна, Хедър... Как се промени така? Само ако знаеш колко е разтревожен баща ти...

Скоро тя си тръгна, аз се върнах в квартирата и се разплаках. После изведнъж нещо се случи и всичко се промени. Обади се баща ми.

— Виж какво — казах аз, — ако се обаждаш да ми мрънкаш...

— Не, нищо подобно — отвърна той. — Съгласен съм с това, което правиш и те поздравявам за смелостта. Ако не си щастлива, няма защо да продължаваш. Още си достатъчно млада, за да правиш каквото си решиш и да не се примиряваш. Някои хора я карат цял живот така, макар да знаят, че са се загробили. Човек има само един живот, така че давай и го изживей както си решила. Винаги ще те обичаме и подкрепяме, надявам се, че си го разбрала. Майка ти е разстроена, но ще се оправи. Хю е на достатъчно години, за да се оправя сам...

— Татко... просто не знаеш колко много значи за мен това...

— Не се оставяй. Просто продължи нататък. Ако имаш нужда от нещо... ако си останала без пари...

— Не... добре съм...

— Е, добре, знаеш как да ни намериш, ако се нуждаеш от нещо. Само ще те помоля да държиш връзка.

— Разбира се, обещавам... и много благодаря, татко...

— Няма защо, скъпа. Доскоро.

Разревах се още повече, защото осъзнах, че всичко е било само в мен. Бях очаквала съвсем различна реакция от света наоколо. Очаквах, че ще ме отритне. Но нищо подобно, дори окото му не мигна.

Тази нощ лежах на леглото в квартирата и си мислех за секс. На двадесет и шест години.

Преди Хю съм имала четирима любовници, но тъй като Хю вече също е бивш, значи общо петима предишни любовници до настоящата пауза.

№1

Джони Бишоп

Як, грубоват, на шестнадесет. Още един младеж с добра външност, който се прави на Джеймс Дийн. Въобразявах си, че в него има някаква скрита нежност, която съм способна да предизвикам. Всичко, на което бе способен този клет мъжкар, беше да ме изчука набързо, без всякакво въображение и след това панически да бяга, сякаш трябваше по най-бързия начин да напусне мястото на престъплението.

№2

Алън Райбърн

Притеснителен, благонадежден, скучен. С толкова голям penis, че ми причиняваше болка, но като истински кавалер не смееше да поработи повече с него и да ми причини още малко болка. Напуснах го, когато постъпих в университета.

№3

Марк Дънкан

Студентче чикибоец. Втори курс, бройкаджия. Много зле в леглото, но тогава бях толкова гола вода, че не знаех каква е разликата.

№4

Брайън Лидел

Чудесен. Всичко си беше на мястото. В сексуално отношение. Още се притеснявах истински да се наслаждавам на секса, боях се, че ме намира за много лесна и не му позволявах да се увлича много-много. Веднъж, когато това се случи, не можеше да се отлепи от мен. Всеки мъж, който чука толкова добре на тази възраст, със сигурност не го прави с една жена, а аз имах своята гордост.

После дойде ред и на Хю. Хю Томсън. Моят номер пет. Бях ли влюбена в него? Да. Спомням си го в бара на студентския съюз да унищожава реакционни възгледи и халба подир халба бира. Правеше всичко с абсолютна категоричност. Чувствах се в безопасност, докато едните безспорни неща не се смениха от други, пак толкова безспорни

неща. Оттогава не се чувствам спокойна, когато всичко е категорично ясно. Чувствам се оплетена в глупост.

Сега и това. Нищо.

Летаргия. Преустановяване на жизнените функции. И така, в продължение на четири седмици, извърших няколко неща, които изцяло промениха живота ми. Първо напуснах Хю и се преместих у Мари. Имам своя стая. Вярно, съвсем тривиално, но за да открия себе си, трябваше да сменя тезата с антитеза.

Второто нещо, което направих, бе да напусна работата си и да подам документи в един курс за обучение на учители. В този момент осъзнах, че съм получавала 6500 лири в строителната организация, не тази на Хю, а моята. Това беше личният ми бастион на финансова независимост по време на брака ни. Тогава не харчех заплатата си за нищо, тъй като Хю плащаше всичко. Искях да се запиша в бюро за безработни, но Мари ми обясни, че е излишно дори да пробвам, защото те ще разберат, че доброволно съм напуснала работа и няма да получа нищо. Бях приета за учителския курс в Мърей Хаус. Не исках да ставам учителка, но ми се щеше да правя нещо, а това бе единственото, за което се сещах.

Друг нов момент в живота ми беше онзи клуб и вземането на екстази. Смятах да продължа да го посещавам, но първо исках да изясня още много неща за себе си.

С Мари заминахме в Ибиса за две седмици. По време на престоя ни Мари преспа с четирима. Аз също вземах екстази и се чуках непрекъснато... не, всъщност лъжа. Бях в ужасна депресия и изпитвах някакъв ужас. Нямах никаква надежда да постигна свободата си. Мари не спираше да кръстосва клубовете и баровете на Сан Антонио, влизаше навсякъде, все едно е собственик на заведението и всеки път беше с различно гадже. Живееше като прилеп, връщаше се в стаята късно сутрин и имаше странен вид — не беше пияна и макар че изглеждаше уморена, бе някак особено лъчезарна, развълнувана и положително заредена. Тя ми обръщаше доста внимание, оставяше ме да ѝ говоря с часове за Хю, за това как съм го обичала, за нашите мечти и надежди, за болката, която изпитвах. Един ден взех ранния полет от Ибиса, оставяйки я сама. Тя искаше да се върне с мен, но аз ѝ отказах — имах нужда да премисля нещата сама. Освен това, вече достатъчно успях да разваля отпуската ѝ.

— Не се притеснявай — каза ми тя на летището. — Просто ти дойде твърде много изведнъж. Следващият път със сигурност ще ти хареса.

Върнах се вкъщи. В стаята си у Мари. Продължих да чета много. Ходех до „Фин“ и „Уотерстон“ през деня и вземах нови книги. Седях по кафенетата. Молах се да свърши това лято, да започна да ходя на курса, да става нещо каквото и да било, за да престана да мисля за Хю. Работата бе в това, че много добре знаех каква е цената. Знаех, че за мен няма връщане назад. Болката, чисто физическа, не напускаше гърдите ми. Бях блокирала. Но нямаше връщане назад. Просто такава възможност за мен не съществуваше.

Не знам как бе намерил адреса ми, но ме откри. Няма значение. Беше към шест вечерта. Разтреперих се, когато заста на срещу мен. Странно, макар че никога не бе проявявал физическо насилие към мен, не можех да се отърва от чувството, че съм дребна и безсилна в сравнение с него. И този бяс в очите му. Спрях да треперя, чак когато той заговори. Слава тебе Господи, че проговори. Този нещастник не се беше научил на нищо. В момента, в които отвори уста, усетих как той се смалява, а аз изведнъж пораствам.

— Помислих си, че сигурно вече си си избила тия глупави игрички от главата, Хедър. Сметнах, че си разбрала колко болка причини на всички ни и си се засрамила достатъчно, за да се върнеш вкъщи. Все пак, винаги сме обсъждали всичко. Признавам, че доста от нещата не мога да разбера, но струва ми се, ти вече изигра малкия си номер и би трябвало да си доволна. Най-добре е просто да се върнеш вкъщи. Какво ще кажеш, скъпа?

Лошото бе, че той наистина си го мислеше. Никога не съм била по-благодарна на някой през целия си живот, колкото бях тогава на Хю. Топката в гърдите ми моментално се стопи. Почувствах се чудесно — лека като перушинка. Започнах да се смея. Да се смея с глас, право в глупавата му, нелепа физиономия.

— Хю... ха ха ха... виж... ха ха ха ха ха ха смятам, че е по-добре да си ходиш ха ха ха ха... преди да се проявиш като още по-голям задник от това, което направи до момента... ха ха ха ха какъв чекиджия само...

— Да не си друсана? — попита той и се огледа, сякаш търсейки потвърждение.

— Ха ха ха ха... дали не съм била друсана! Да друсана съм! Миналата седмица се върнах като пълен парцал от Ибиса! Кой би го направил, без да е друсан! Всъщност, трябваше да си остана с Мари, да изгълтам всичкото екстази на света и да го направя с първия срещнат! Да бъда изчукана както трябва!

— Тръгвам си! — изкрещя той и излезе. Докато слизаше надолу по стълбището се провикна с прегракнал глас нагоре.

— Смахната жена! Ти и твоята приятелка — наркоманка. Кучката му с кучка! Край! Край завинаги!

— БЪРЗО СХВАЩАШ, СКАПАН ТЪПАНАР ТАКЪВ! ВЪРВИ И СИ ЖИВЕЙ ЖИВОТА! ДА ВЗЕМЕШ ДА СЕ НАУЧИШ ДА ЧУКАШ КАКТО ТРЯБВА!

— ФРИГИДНА КУЧКА! ТОВА ТИ Е ПРОБЛЕМЪТ! — цепи се той.

— НЕ. ПРОБЛЕМЪТ БЕШЕ ТВОЙ! ТИ НЯМАШ ПРЪСТИ! НЯМАШ ЕЗИК! НЯМАШ СЪРЦЕ! НЕ СЕ ИНТЕРЕСУВАШ ОТ НИЩО, ОСВЕН ОТ СКАПАНАТА СИ РАБОТА, НАДУТО НИЩОЖЕСТВО! СЕКСУАЛНА ВЪЗБУДА! ДА ГО ПРОВЕРИШ В РЕЧНИКА! МОЖЕ ДА ТИ СТАНЕ ЯСНО!

— ШИБАНА ЛЕСБИЙКА! ЧУКАЙ МАРИ, ОБРАТНА ПАЧАВРА НЕЩАСТНА!

— ДАНО ОНЯ, ДРУГИЯ НЕЩАСТНИК, БИЛ, ДА ТИ ГО ВКАРА ОТЗАД. НАЛИ ТОВА ИСКАШ!

От отсрещния апартамент излезе Мисис Маккормик.

— Извинявам се. Чух шум. Нещо се крещеше.

— Любовни разправии — отвърщам.

— О. да, оттам минава пътят на истинската любов, нали скъпа? — каза тя и шепнешком добави. — Но по-добре е без тия работи.

Вдигнах палци в знак на съгласие и се прибрах. Вече изгарях от нетърпение да се върне Мари. Смятах да погълна всички наркотици, познати досега на човечеството и да изчукам всичко, което се движи.

Беше наистина страхотно като излязох навън, чувствах се свободна и за първи път неомъжена. Някакви бачкатори, които оправяха тротоара по „Дарли Роуд“, започнаха да ми подсвиркват, но вместо да се притесня, както бих направила преди години, или да се ядосам, както щеше да стане оня ден, аз всъщност направих точно това, което ми подхвърли с провлачения си, глупашки глас един от тях

— усми-и-и-хнах се най-се-е-тне. После малко се ядосах на себе си, че играя на глупавата им игричка, но усмивката всъщност си беше за мен, защото се чувствах щастлива.

Оказах се на „Кокбърн Стрийт“. Не че свалях мъжете с поглед, а просто ги проверявах. Купих си дрехи и гримове за четиристотин лири. Част от старите си парцали натъпках в кофите за боклук, други занесох на фондацията за ракови заболявания.

Мари веднага разбра, че нещо съществено се е променило у мен. Когато си дойде, клетницата беше тотално смазана.

— Само искам известно време никой за нищо да не ме закача — изпъшка тя. — И до края на живота си да не виждам нито едно шибано хапче или нечий кур.

— Не вървиш — казах. — Довечера сме на Трайбъл Фанкшън.

— Май повече те харесвах като добра жена домакиня — усмихна се тя.

20. ЛОЙД

Ония приказки за Уудси бяха достатъчни, за да почна да се шашкам какво ще излезе от рейв представянето. Колкото повече си мислех, толкова повече ми се струваше, че всичко ще бъде издънка. Уудси планиваше сборището да се състои в четвъртък следобед в Ректангъл Клуб в Пилтън (или както го беше обявил на листовката Рек-тангъл^[1]). Опитах се да докарам всичките си познати, но Али ми отказа категорично, само защото не можеше да трае Уудси.

Амбър и Нюкс бяха навити и Дроузи ни хвърли с микробуса. Когато пристигнахме, нямаше пукната душа, освен чичката, който поддържа залата, Уудси вече беше инсталирал дековете си, миксера, амплифайъра и колоните. Техниката му беше по-добра от тази на Шон и затова исках да я изпробвам предварително.

След малко се появи самият Уудси с местния пастор.

— Това е Негово Преосвещенство Брайън Маккарти, който отговаря за черквата в Ийст Пилтън. Той подкрепя събирането — каза Уудси. Оня бастун, с якичка като кучешки нашийник, цъфна в широка усмивка. Запитах се дали не е друснал едно хапче преди това.

Не трябваше да чакам дълго, за да разбере истината.

— Имам малко жестоки хапчета екстази — подаде му едно Уудси и го прикани, — хайде, глътни едно.

— Боя се, че не вземам... наркотици... — каза клетия свещеник с ужасен поглед.

— Глътни го, човече, глътни го и ще откриеш Господ — продължава атаката си Уудси.

— Мистър Уудс, не мога да допусна в епархията ми да се вземат наркотици...

— Да бе, ами къде са богомолците ти, а? — изръмжа Уудси. — Църквата ти хич не беше претъпкана, когато бях тук миналата неделя. А моята се пръскаше от народ!

Разни хлапета, майки и съвсем невръстни дечица започнаха да влизат.

— Кога започва рейва? — попита една от жените.

— След съвсем мъничко — отговори й Амбър.

— Чудесно е, че са се сетили да направят това за децата — включва се друга майка.

Нещастното копеле свещеникът тръгна да си ходи, придружен от виковете на Уудси:

— Мазен лицемер! В теб няма нищо духовно! Няма какво да ми се обясняваш! Сатанинско изчадие в расо! Няма друга църква, освен храма на личността! Няма друг посредник между Бога и човека, освен МДМА! Смешен позъор!

— Стига, Уудси — казах аз. — Хайде да започваме.

Тълпата забеляза как смутеният свещеник се отдалечава.

Започваха да се трупат доста млади пичове.

— Тия деца май трябва да са на училище по това време — изкоментира Амбър.

Когато влязох, две яки копелета бяха измъкнали точно по средата на дансинга маса за тенис и здраво забиваха. Уудси побесня като ги забеляза.

— Ей! Ние сме запазили мястото за сега — тросна се той.

— А искаш ли да ти пръсна черепа, а копеле? Тук не играете никакви! — изръмжа едната откачалка.

— Пичът е прав. Уудси, тук не ти е бащиния — намесих се аз. — Има достатъчно място за всички ни. Нали нямате нищо против да пуснем музика и да се пораздвижим, а момчета? — насочих въпроса си към по-якия от тях.

— Правете квото искате — отговори предполагаемият по-як.

Застанах зад апаратурата и почнах да пускам разни звуци. В началото изобщо не миксирах, просто ей така бичех някакви ефекти, но след това се развихрих и направих едно-друго. Това, което правех, беше голям боклук, но толкова се кефех, че и хората се увлякоха. Майките и децата подскачаха, хлапетата започнаха да денсят едно с друго, чак двете яки копелета спряха да играят тенис и се включиха. Екстазито на Уудси се похарчи всичкото и Амбър дори успя да пробута няколко от моите хапчета. Самият аз се нагълтах и мушнах малкото кристален метедрин, които си носех. За около час вече нямаше какво място вътре. Не успях да забележа кога е влязла полиция, но един от шапкарите дръпна шалтера, преди клетият Уудси да успее да направи каквото и да било.

После отидох в града, забих се на рейва в оня клуб и там я срещнах.

[1] Rectangle — четириъгълник; Reck-tangle: renk — внимание; tangle — хаус. — Б.пр. ↑

21. ХЕДЪР

Бяхме в клуба заедно с Денис и Джейн, две приятелки на Мари, които станаха и мои приятелки за времето, достатъчно на екстазито да проникне в тялото ми, да потанцувам с тях, да ги напрегръщам и да се изплачем как сме пропилели последните няколко години от живота си. В такива моменти, когато хората се отварят към теб, разбираш, че сме много еднакви и че единственото на този свят, което притежаваме, са другите. Политиката във Великобритания през последните двадесет години е чиста лъжа и измама. Проблемът е, че сме управлявани от слабоволевите и дребнавите — които са достатъчно тъпи, да не осъзнават колко са слаби и малоумни.

Продължавахме да седим с Джейн в чилаута и да си приказваме, отнасяни все по-нависоко от екстазито. Знаех, че съм под влиянието му, но отново научавах толкова много, чувствах толкова много. Някакъв мъж приближи. Той погледна Джейн и попита дали мястото до нея е свободно. Тя каза, че е.

Той седна и ѝ се усмихна.

— Напълно съм се отнесъл — каза той и описа с пръст кръг до главата си.

— И ние — отвърна Джейн.

— Аз съм Лойд — обърна се към нея мъжа и стисна ръката ѝ.

— Джейн.

Той пак ѝ се усмихна и я прегърна за малко. После се обърна към мен. Не каза нищо. Очите му бяха като големи тъмни езера. Нещо премина от очите му и проникна в мен. Все едно че виждах собственото си отражение, което се проектира отново в мен. Най-сетне успях да прочистя гърло и да кажа.

— Хедър.

Джейн се усети, че нещо става и се качи горе да танцува. Лойд и аз останахме и просто продължихме да си приказваме и да се шегуваме. Плямпахме за всичко, за живота си, за света, за какво ли не. След известно време той каза:

— Виж, Хедър, кофти ли ще бъде, ако те прегърна, а? Просто искам да те подържа за малко до себе си.

— Добре — отвърнах. Тогава се случи. Нещо. Нещо се случи.

Дълго време останахме прегърнати. Когато затворих очи, сякаш се изгубих в топлината и ароматите му. После усетих как все едно се движим, отплуваме нанякъде. Усетих как прегръдката му става поплътна и аз се притискам към него. Явно го бяхме почувствали едновременно. Той предложи да излезем навън. Вървахме прегърнати, ръката му беше обгърнала раменете ми. Той ме привличаше към себе си и от време на време повдигаше косата от очите ми, за да ги вижда.

Изкачихме се на хълма на Артур и се загледахме в града. Стана студено и понеже бях леко облечена, той внимателно ме загърна с якето си. Поговорихме още известно време и наблюдавахме изгрева. После минахме през целия град на път за вкъщи и аз го поканих. Седяхме в моята стая, пиехме чай и пускахме музика. След това Мари и Джейн се върнаха.

Просто продължихме да разговаряме. Никога не се бях чувствала толкова щастлива.

По-късно Лойд се приготви да си ходи. Искаше ми се да остане. На вратата докосна раменете ми и каза:

— Беше невероятно. Ще ти звънна. Искам още толкова неща да ти разкажа. Наистина беше много хубаво. Накара ме да се замисля над какво ли не.

— И мен.

— Добре, ще ти звънна.

Целуна ме по устните и отстъпи крачка назад.

— По дяволите... — въздъхна той, поклащайки глава. — Не мога да се отлепя — каза, докато слизаше надолу.

Сърцето ми биеше бясно. Просто исках да изчезна. Изтичах в стаята си и се увих в леглото.

— Уау! — провикна се Мари. Дори не бях обърнала внимание, че тя още беше в стаята.

— На каква, по дяволите, се преструвам, а? — засмях се аз.

Останалото време от деня прекарах в чакане да звънне телефонът.

22. ЛОЙД

Човек винаги може да усети, когато нещо се раздвижи в емоционалната стратосфера, някъде по-надълбоко от емоциите и U4E^[1], създавани от дрогата. Променят се навиците. След като я срещнах миналата седмица, започнах да си вземам душ всеки ден и да си мия по два пъти зъбите. Всяка сутрин си слагам нови чорапи и гащи, независимо че посещенията в обществената пералня са голям кошмар. Преди един чифт на седмица и един чифт за купона през уикенда ми стигаше. Най-фрапиращото — започнах да си мия старателно кура. Дори квартирата придоби различен вид. Не е баш чисто и подредено, но е много по-добре.

Дойде Нюкс за по джойнт. Странно, но Нюкс е кротък пич и не си дава зор да приказва много извън темата футбол. В събота, разбира се и той се раздвижва, но днес случаят не е такъв. Вече не е. След като полицията го набеляза, той играе пас по всички въпроси. Чувствам се малко вдървен. Когато става дума за тънката част, предпочитам да поговоря с Али, но и Нюкс може да свърши работа.

— Виж, Нюкс, не са ми ясни много правилата на тая игра, разбираш ли? Искам да кажа, че никога не съм бил влюбен и затова не ми е ясно дали е любов, дали е от химикалите или просто съм се увлякъл. Въпреки това ми се струва, че тук има нещо, човече, нещо дълбоко, нещо духовно...

— Чука ли я вече? — пита Нюкс.

— Не, не изслушай ме... тук работата не опира до секс. Говорим за любов. Електричество, химия и тем подобни, ясно, но тук става дума за нещо повече от това. Сексът си е една от тръпките и толкова. Аз обаче не знам какво представлява любовта, какво е си влюбен, така да се каже.

— Ти не беше ли женен по едно време?

— Да, преди сто години, тогава също не знаех за какво става дума. Бях само на седемнадесет. Ожених се, защото исках да имам сигурно чукане за всяка вечер.

— Добра причина. Няма нищо лошо в чукането всяка вечер.

— Да, много добре, но скоро открих, че освен да чукам всяка вечер, искам да не го правя с една и съща жена. Тогава започнаха проблемите.

— Значи, това е, Лойд. Ето, ти го каза: любовта е, когато искаш всяка нощ да чукаш едно и също гадже. Толкова. Та, чука ли я?

— Виж, Нюкс, има гаджета за чукане и такива, с които правиш любов. Разбираш ли ме?

— Не бой се, знам ги тия работи. Аз правя любов с всички тях, копеле, само че казвам „чукам“, защото е по-кратко и звучи по-мъжки. И така, къде я срещна?

— В „Пюър“. Беше ѝ за първи път там.

— Опа, да не си хванал някоя прокурорска щерка? Почва да ти става навик, копеле!

— Глупости, та тя е на двадесет и шест или нещо такова, била е женена за някакъв скапаняк и тъкмо се е изнесла и го е разкарала. Беше с приятелката си, за първи или втори път на екстази.

Нюкс закри лицето си с длани.

— Ебала... я задръж малко... ти чуваш ли се какви ми ги приказваш? Срещнал си някаква, дете току-що е заебала мъжа си и е на екстази за първи път, а и ти си бил здраво друсан, тогава за каква любов си говорим тук? Малко на химически роман ми мяза работата. Няма лошо, но нека видим дали ще продължи като се стопи екстазито и тогава ще си разправяме приказки за църкви, сватби и лимузини.

— Да, ще видим — казвам и забелязвам колко различно изглеждат двете половини на лицето му. Единия му профил е просто хубав, докато другият си изглежда направо злокобен. Нюкс като дневната програма на американската телевизия и Нюкс като нощната програма на американската телевизия. Опитвам се да си представя Хедър в нейната цялост. Пред мен изплуват само лицето и очите ѝ. Сещам се, че не помня какви са циците или задника ѝ — размер, форма и т.н. Озадачен съм. Обикновено първо обръщам внимание на тези подробности. Освен това, лицето ми винаги е било на достатъчно разстояние от нея, когато сме били заедно. Вярно, че тук нещата са напълно различни, но би било страхотно жалко, ако пукна на момента и не успея да разбере какво е общото усещане за нея.

— Карай полека, Лойд, само това те съветвам — обръща се към мен Нюкс с красивата си страна. — Знаеш колко е лесно да си паднеш

по някой, когато си на екстази. Спомням си, като се завлякохме една групичка на рейв в „Ренфрю Фери“. Тъкмо започна да ме хваща хапчето, когато към мен се втурна Хенцо и вика — тук ще стане голям въргал, пълно е с дилъри от Мадъруел. Отивам и наистина, цялата съботна дружинка е тук и здраво вилнее. Казах на Хенцо да си наляга парцалите и толкова. Момчетата обаче излязоха свестни. Същите като нас, за тях дали ще е хаус музика с екстази или къотек с адреналин, какво значение има. Та значи, приближавам боса им, заставаме един срещу друг и като прихнахме да се смеем, прегърнахме се и копелето ни запозна с неговите хора, та купонясахме заедно. После ми вика — този купон не е толкова здрав, в сравнение с тръпката на голямото меле, но поне след някой и друг ден можеш да си легнеш, а мен като ме затресе манията да претрепя някой, изобщо не ме лови сън. Тази нощ бяхме първи приятели, но ела да видиш другия път какво ще стане във „Фър Парк“. Никой не си е отстъпил територията.

— Какво искаш да кажеш?

— На рейва се създава една особена среда, не само заради екстазито, макар че до голяма степен се дължи на него, която стимулира подобни усещания. Такава е цялата атмосфера. Но тя не се съотнася добре към външния свят. Там, отвън, хората са си създали друга среда, която по-скоро напомня на тръпката от размахването на юмруци.

— Да, но въпреки всичко клубната атмосфера помага да намериш любовта, истинската любов. Хората се сближават по-лесно, отпускат се и задръжките им отпадат. Нищо лошо.

— Хубаво, но нека ти раздуя още нещо. Понякога се случва всичко това да се обърне срещу тебе. Когато си на екстази, всяко гадже изглежда супер. Ако искаш да си сигурен, излез с нея на другия ден. Поразгледай я тогава! Спомням си една вечер в „Хип-Хоп“ клуба как забърсах едно гадже. Направо невероятна мацка, вярвай ми. И така, емоциите напират и аз, като романтичен младеж, предлагам една разходка до хълма на Артур, за да посрещнем изгрева заедно.

— И това като си бил добре надрусан.

— Точно в това е завръзката, приятел! Ако бях на себе си, сигурно щях да предложа нещо друго, например да отидем у нас, сецаш се. Но като се има предвид, че сега съм непрекъснато на

екстази, подобни изцепки са си нещо нормално за мен! Всъщност, докъде бях стигнал?

— Гаджето, хълмът на Артур — напомням му.

— Да, та... тя си мисли, само защото е на екстази, че съм някой романтичен пич. Стигаме до хълма, поглеждам я право в очите и казвам, че точно там и в този момент искам да правим любов. Тя е навита и се започва. Разливаме се един по друг над целия град, направо жестоко. Лошото е, че след десетина минути се скапвам. Става ми едно отвратително и напрегнато, старата история като те отпусне дрогата. Страшна работа. Както и да е, не исках нищо друго, освен да ѝ го вкарам и да свършвам с цялата работа по най-бързия възможен начин. Така и направих. Гаджето хич не беше зарадвано, но нямах изход. Затова, не бързай да го наричаш любов. Става дума за още един вид забавление. Провери дали усещането остава в ежедневието живот, тогава го определяй. Любовта не е само за уикенда.

— Там е работата, Нюкс, че всеки ден си сменям бельото и си го мия старателно.

Нюкс повдигна вежди и се усмихна.

— Значи е любов — каза той и добави. — Поне от твоя страна. А какво е положението при нея, приятел?

[1] съкр. от еуфория. — Б.ред ↑

23. ХЕДЪР

— Лойд. Никога не съм си и помисляла, че ще си падна по някой с подобно име — казвам на Мари.

Мари изглежда уморена. Тя ненавижда работата си, а днес е още вторник. В спад е и е напълно разнебитена. Казва, че иска да има някакъв живот и извън уикенда, но не може да устои на изкушенията през почивните дни. На всичкото отгоре онова, което ѝ се предлага всеки работен ден от девет до пет, определено не може да натежи на везните.

— Да, какво ли не се случва — изпъшква разсеяно тя.

— Проблемът с Лойд е — продължавам аз с пълното съзнание, че я отегчавам до болка, но не мога да спра, — че той изглежда не иска нищо.

— Всеки иска нещо. Той иска ли те? — пита Мари, правейки опит да се съсредоточи върху мен. Много ми е мила.

— Струва ми се — усмихвам се аз. Квартирата е в ужасно състояние. При този спад у Мари сигурно ѝ изглежда още по-кошмарно. Смятам да я изчистя след малко.

— Кога смяташ да спиш с него? — пита тя — Време е да го направиш като хората.

— Не знам. Чувствам се доста особено с него. Някак неопитна и нервна.

— Какво се чудиш, ти си си такава — отсича Мари.

— Не забравяй, че имам пет години брак — отвръщам.

— Именно! Ако си живяла с един и същи мъж в продължение на пет години и той не те е чукал дори задоволително, това е същото като да нямаш никакъв опит. Ако сексът се превърне в безсмислен ритуал, не означава нищо и не носи нищо, тогава с чисто и просто нищо, все едно че не си го правила. Много от мъжете са чекиджии, просто защото нямат нищо против лошия секс, но за жена, лошият секс е далеч по-лошо нещо от липсата на секс.

— Какво би могла да знаеш ти за лошия секс? Ти, Мис Велика Секс Изпълнителка. Нали при теб няма празно?

— Знам повече, отколкото би могла да предположиш. Помниш ли, като малки се майтапехме за бригадата „чук и беж“? Е, това още го има. Преди няколко седмици срещнах един наистина готин пич, много добре сложен, на около двадесет и пет, двадесет и шест. Бяхме в „Хип-Хоп“. Екстазито беше жестоко и атмосферата много настройваща за любов. Както и да е, направо бях пометена от всичко това и се оказах с него на хълма на Артур. Оплетохме се един в друг и изведнъж той нещо се стегна, стана странен, вкара ми го и свърши на момента. Дори не ме изчака. Остави ме сама горе, на хълма. Наблизо мина някакъв идиот с клатушкаща се походка и кучето му дойде да ме души, докато изплаквах сърцето си. Внимавай с твоя човек, да не излезе някой химически роман. Полека. Не бързай.

— Знаеш ли, Лойд ми пусна оня ден едно от по-малко известните парчета на Марвин Гей. Казва се „Парче глина“. Текстът е, че всеки иска да направи от другия парче глина, да му придава каквато си иска форма. Лойд изглежда не е такъв. Хю още от самото начало се опитваше да ме моделира. Всичко, което казвах, мислех или правех, беше ограничавано и контролирано от собствените му възгледи, мании или идеологии, които се простираха от „революционния социализъм“ до „изграждане кариерата на мениджъра“. Също имаше и някакъв вид борба, определена, разбира се от него, която диктуваше модела на неспоконите ни животи. Не ни оставаше време да бъдем просто човешки същества. Лойд е различен. Той се интересува от мен. Слуша ме. Не се смее или присмива на това, което казвам, не ме прекъсва или оборва непрестанно на всяка пума или ако го прави, поне знам, че е чул какво му казвам. Когато с нещо ме предизвиква, не ме кара да се чувствам подиграна, омаловажена или покровителствана.

— Изводът е, че Лойд не е Хю. Ти си свободна, привлечена си от този пич, който явно се прахосва. Няма работа, продава дрога, няма амбиция за нищо, а и приятелите му са бая странни. След света, от който идваш, сигурно изглежда страхотно съблазнително, но Хедър, не се впрягай чак до там. Като мине време, няма да ти изглежда толкова славно. Наслаждавай му се като на трип. Не давай прекалено много от себе си. Твоят проблем е в прекомерната ти щедрост. Задръж нещо и за себе си, Хедър. Иначе скоро ще разбереш, че продължават да те ограбват. Нищо няма да ти остане, мила. Едно нещо е да спечелиш свободата си, съвсем друго е да я задържиш.

- Ти си една цинична крава, скъпа.
- Просто се опитвам да бъда реалист.
- Да, права си. Точно в това е проблемът, че си права.

24. ЛОЙД

Беше прекрасно, просто много повече от всичко, което съм очаквал някога да изпитам. Беше любов, а не секс. Сексът просто задвижи колелото. Това бе чист любовен акт. Почувствах същността ѝ, сигурен съм в това. Знам, че и тя е достигнала същото с мене, знам, че стигна до върха, както никога до сега през целия си живот, защото се разплака и се опита да скрие лицето си. Сигурно никога не се е чувствала така незащитена. Опитах се да я прегърна, но тя се отдръпна. Предполагам, че след сексуалните си проблеми с тоя пич, за когото е била женена, това е било едно огромно изпитание и ще има нужда известно време да остане сама. Слава Богу, че съм чувствителен и мога да разбера подобни неща. „Добре“, казах загрижено аз, „ще ти дам малко време да се опомниш“, прозвуча малко мекушаво, но беше единственото нещо, за което успях да се сетя. Отидох в хола и пуснах „Скотспорт“ — Хибс срещу Абърдийн.

Тя се държа малко хладно и дистанцирано след това и после се прибра у тях. Предполагам, че просто имаше нужда от повече време, за да осмисли всичко. Записах една касета с Боби Уомак от колекцията на Шон и я занесох на мама и татко.

25. ХЕДЪР

Беше кошмарно. Още първият опит да го направим излезе провал.

Най-ужасното бе, че бях толкова близо до края. С Хю изобщо не можех да се доближа до там, така че нищо ново. Бях почти до върха, но знаех, че няма да го достигна и се разревах от фрустрация. Онова егоистично копеле Лойд не можа да направи нищо друго, освен да се изпразни и да се катурне настрани, а после цял ден да обикаля наоколо с глупашката си усмивка, дрънкайки хипарски щуротии и гледайки футбол по телевизията.

Трябваше да се махна.

26. ЛОЙД

Този път, беше дори по-добре от първия, и за двама ни. Първият път, без да се усетя, съм прекофтил работата. Тя ми каза как е било за нея. Дойде ми като шок. Сигурно се беше получило така, защото наистина си падах по нея и мислех, че от първия път зависи как ще потръгнат нещата. Първото чукане винаги е една голяма въпросителна в началото на всяка връзка, когато става дума за някого, на когото държиш и наистина обичаш. Веднъж като се преодолее този момент просто можеш да се отпуснеш и вече спокойно да се отдадеш на правенето на любов. Нещата, които правиш, преди да започнеш, също си идват на мястото. Странно, никога не изпитваш притеснение да го вкараш на някое съвсем непознато гадже, а ласките или примерно лизането малко не ти идват присърце. Трябваше да глътна малко екстази преди първия с Хедър. Значи Екстазито е чудесно, когато не познаваш някой, задръжките падат и сексът с непознати става прелест. Ако си влюбен в някой, бариерите обаче трябва да падат сами, така че разните му химикали не би трябвало да имат значение. Нали? Точно това исках да обсъдя с Нюкс като дойде.

Направих чай, свих един тлъст джойнт и пузнах онова видео на „Орб“ с делфините. Исках да задържа емоцията, за да мога, когато се доверявам на Нюкс, да е истинско. Джойнта е страхотно як и след минута се появява Нюкс. Пускам моята касета с любовните парчета: Марвин, Ал Грийн, Дъ Гопс, Боби Уомак, Ди Анлийз, Смоуки, Дъ Темптейшънс, Отис, Арета, Дион и Дъсти. Направо ме разтапят. Просто, ако вземеш всичко това и го пренесеш в собствения си живот, трябва да си по-зле и от умрял кон, за да не се изпълниш от вибриращи емоции. Наистина.

— Как е, мой човек — усмихва се Нюкс.

— Радвам се, че дойде, защото исках да ти реда нещо.

— Да?

— Просто исках да те питам, дали ще дойдеш с нас в Макдърмът Парк утре вечер за младежкия турнир. Али ще ни закара.

— Не, не ми се занимава с разни клубни турнирчета по бiliarд... между другото, как вървят нещата с онова гадже, а Лойд?

Обичам Нюкс, падам си по него, но просто е друг ден. Ден, в който бих предпочел на негово място да бяха Али или Амбър.

27. ХЕДЪР

Когато се върнах вкъщи, не можех да спра да се усмихвам.

— Как беше — пита ме Мари, теглейки от джойнта си.

Оглеждам се наоколо. В квартирата цари ужасен упадък.

Препълнени пепелници, завесите спуснати, навсякъде се валят касети и плочи без обвивки. Явно купонът е бил умопомрачителен.

— Правихте ли го? Как беше? — настоява тя.

— Невъобразимо — отговарям.

— Мис Невъобразимо Доволство — усмихва се Мери.

— Виж, скъпа, ако и ти го беше правила с такъв невъобразим пенис и ти щеше да си така — казвам й.

— Хайде сега, по-подробно.

— Той е жесток с езика и пръстите. Искам да кажа, след като се отпусна и престана да се опитва да ми доставя удоволствие, след като престана да бъде толкова...

— Толкова изряден?

— Точно така, това е думата.

— Нали не си му...

Усмигнах се и кимнах, прехапвайки устни и потреперих от приятния спомен.

— Хедър! На втората среща!

— Не беше втората среща, а шестата. Това е второто чукане, както ти е известно.

— Продължавай.

— Разкрещях се като откачена, сигурно съм разбудила цял Лий. Беше абсолютно върховно. Толкова хубаво, че го повторих. Чувствах го чак в стомаха си. Много шантава работа. Първо си мислех, че му е по-голям от на Хю, но на вид бяха почти еднакви. Тогава стоплих, че Хю винаги ме е чукал, вкарвайки го наполовина, клетия му нещастник. Винаги бях толкова стегната с него. Той просто не можеше да ме отвори както трябва. А Лойд, Лойд ме разтваря, като че разчупва портокал. Бях толкова широка... можеше да вкараш цяла колона товарни камиони в мен.

— Егати късмета вадят някои... не, ти си го заслужаваш, мила, наистина. Просто завиждам. Направих го с един пич, друсан на кока тази нощ. Беше супер за него и кофти за мен. Толкова ужасно и механично — поклати унило глава тя.

Приблжих се и я прегърнах.

— Нищо... случва се...

Тя се потърка в китката ми:

— Да, сигурно някой друг път ще стане...

28. ЛОЙД

Седим с Али и аз му казвам:

— Никога не съм бил толкова изплашен, Али. Може би трябва малко да позабавя темпото с тази връзка. Нещата стават твърде сериозни.

Али ме поглежда и поклаща глава:

— Ако смяташ да правиш нещо подобно, първо си помисли дали ти е нужно. Виждам те, когато си с нея. Ясно ми е какво изпитваш. Не го отричай!

— Да, но...

— Да, но какво? Не започвай да се държиш като глупак, освен ако няма нещо, което не знам. Ще чуеш хиляди „но“ и „ако“ от другите. Не се плаши от любовта, приятел, те точно това искат. Затова се разделят толкова много хора. Никога не се плаши от любовта.

— Може би си прав — казвам. — Искаш ли да изпържа малко яйца?

29. ХЕДЪР

Проблемът с Лойд беше, че никога не се виждахме през седмицата. Това започна да ме дразни. През уикендите беше прекрасно, бяхме на екстази и правехме много любов. Ставаше голям купон. Но той изглежда отбягваше да се виждаме през седмицата. Един ден поставих ребром въпроса. Отидох у тях, без да се обадя предварително.

Когато влязох, вътре беше една вонлива дупка. По-зле и от най-лошите времена в квартирата на Мари.

— Просто през седмицата е съвсем различно, Хедър. Познавам себе си. Тогава не ставам за компания — опита се да ми обяснява той. Изглеждаше ужасяващо — изтощен, напрегнат, с черни кръгове под очите.

— Ясно — казах. — Излизаш ми с тези номера, че си влюбен в мен, но искаш да сме заедно, само когато се чувстваш добре, т.е. през уикенда. Велико.

— Не е така.

— Така е — чух се да повишавам глас. — По цели дни се затваряш тук, депресиран и отегчен. Правим любов само през уикенда, когато сме се надрусали с екстази. Ти си фалшиво копеле Лойд, емоционално и сексуално. Не се захващай с нещо, което не можеш да си позволиш в емоционален план. Не заявявай чувства, които са ти недостъпни без дрога!

Усещам се виновна, че го нападам по такъв начин, защото му личи как ужасно се измъчва. Но съм бясна. Не мога да се спра. Искам връзката ни да продължи нанякъде. Искам да бъда повече с него. Нуждая се от това.

— Нищо не е фалшиво. Когато съм на екстази ставам такъв, какъвто бих искал да бъда. Тогава сякаш нищо не ми тежи, пада някакъв товар, всичко онова, с което светът тъпче шибаните ни глави изчезва. Когато съм на екстази, точно тогава ставам наистина аз.

— Тогава какво си в момента?

— Сега съм просто емоционална отрепка, отпадъчен продукт на един лайнян свят, който шепа кретени са направили за себе си, при това на наш гръб. Най-тъжното е, че те не могат да му се зарадват.

— А ти радваш ли му се?

— Може би не точно сега, но все пак имам своите моменти, за разлика от ония копелета...

— Да, през уикендите.

— Точно така! Искам ги тези моменти! Защо да не мога да ги имам?

— Трябва да ги имаш. Аз искам да ти ги дам! Имам нужда от това и ти да ми ги дадеш! Виж, известно време не ми се обаждай. Ти не можеш без наркотици, Лойд. Ако поискаш да ме видиш, направи го без дрога.

Той изглеждаше напълно разбит, но сигурно не чак толкова, колкото бях аз, когато си стигнах вкъщи. Не преставах да чакам телефона да иззвъни и подскачах като луда всеки път, когато чуех звъненето му.

Той така и не се обади, аз също не събрах смелост да му звънна. Нито тогава, нито по-късно, нито след купона, особено след онези приказки.

Мари, аз и Джейн бяхме заедно на купона и кръвта ми изстина, като чух някакви момчета да обсъждат какво бил направил и с кого, един пич на име Лойд от Лий.

Просто не можах да му звънна.

ЕПИЛОГ

Вилнеех бясно в „Пюър“, бях се развихрила като обезумяла. Уедърол от Лондон бе преминал плавно от „амбиент“ към по хард техно-данс, пуснаха лазерите и всички напълно издивяха. През джунглата от тела, звуци и светлини го видях да се върти и подскача под туптенето на ритъма, той също ме забеляза и се приближи. Беше с онова яке. Онова, с което бе облечен, когато се срещнахме. Онова, с което ме наметна първата нощ.

— Какво искаш? — провикнах се аз, без да спирам и за секунда.

— Искам теб — отвърна той. — Обичам те — изкрещя той в ухото.

Лесно е да се каже, когато си на екстази. Но, въпреки това ми влезе под кожата. Опитах да не се издам, че съм развълнувана и че той ми се струва повече от чудесен. Бяха изминали три седмици.

— Хубаво, но ми го кажи в понеделник сутринта — усмихнах се аз. Не беше лесно, защото екстазито ме беше хванало и чувствата ми преливаха. Никога обаче не смятах отново да допусна някое копеле да ме прекара. Никога. Шумът проникваше в мен. До преди малко го усещах като нещо чудесно, но отровният отпечатък, който оставиха в главата ми тези прости думи, го превърна в пронизително стържене и скърцане.

— Ще се обадя — извика той с усмивка.

— Ще го повярвам като стане — отвърнах. За какъв се мислеше тоя?

— Вярвай ми — натърти той.

О, Батман, о, мой черен рицарю, не мога да събера главата си.

— Ще ида да потърся Джейн — казвам. Трябваше да се махна от него. Тук съм на свой терен и това си е мой трип. Нещастна откачалка, клет перко. Трябваше да се досетя. Трябваше да мога да съобразя. Лойд. Сега, давай. Потеглих към другата страна на клуба. Опитах се да се потопя отново в музиката, беснеейки да забравя за Лойд, да се върна там, където бях преди той да се появи. Тълпата съвсем полудя.

Някакъв смахнат пич дивееше точно пред Уедърол, от време на време отстъпваше назад и го аплодираше. Преминах през побеснялата тарапана и се запътих към бара да си взема малко минерална вода. Забелязах Али, приятелят на Лойд.

— На какво е тази вечер Лойд, а? — попитах го. Не трябваше. Аз не се интересувах от Лойд.

— На нищо — вика Али. Целият беше плувнал в пот, явно не си бе губил времето. — Удари само няколко питиета. Отказа да вземе хапче. Разправя, че шест месеца щял да опита да ги спре и тем подобни щуротии. Не искал да проваля бъдещето си, представяш ли си какви ги дроби тъпото копеле. Виж какво, Хедър, човече — казва той с поверителен глас, — нали няма да го превърнеш в някой сух въздържател, а?

Не може да бъде, Лойд не е дрогиран. Хиляди мисли нахлуха в главата ми, носени от МДМА. Уедърол свали темпото и започна леко да ми прилошава.

— Виж, Али, искам да те питам нещо — казах, докосвайки го внимателно по ръката. — Нещо за Лойд.

Разказах му какво бях чула на онова парти. Той започна да се смее високо, пляскайки се по краката. След малко се успокои и ми разказа как всъщност стоят нещата.

Почувствах се много глупаво. Повъртях известно време между пръстите си второто хапче за тази вечер, което бях извадила от сутиена и после го пъгнах в малкото джобче на джинсите. Настъпи моментът. Но не. Видях как Лойд си приказва с някакъв пич и няколко гаджета. Кимнах му и той приближи.

— С някой важен човек ли говореше?

Направо потръпнах, като чух гласа си — злобен, ревнив, саркастичен.

Той само се усмихна леко и задържа погледа си върху ми.

— Сега да — отвърна той.

— Искаш ли да тръгваме? — попитах.

Почувствах ръката, която се плъзна по кръста ми и мокрите устни, които докоснаха врата ми. Той ме притисна и аз отвърнах на прегръдката, заставайки на пръсти и усещайки как гърдите ми се сплескват върху него. След малко се отдели от мен и отмахна косата пред очите ми.

— Да изчезваме — усмихна се той.

Обърнахме гръб на целия хаос и се спуснахме надолу по стълбите.

Издание:

Автор: Ървин Уелш

Заглавие: Екстази

Преводач: Веселин Иванчев

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „КРОТАЛ“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „ЕКСПРЕС ПРИНТ“

Излязла от печат: 1998

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9335>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.